

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Hvorecky_Michal-Posledny_hit_SK.PDB

PDB Name: Hvorecky_Michal-Posledny_hit

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 12.10.2003

Modification Date: 12.10.2003

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

michal hvorecký

posledný hit

"Nijaký zvuk nie je nevinný."

Edwin Prévost

1: najmilšie jedlo a najobľúbenejšia poloha pri sexe

Nepočul som ju zvonit'.

Preháňal som sa na vodnom skútri po spenených vlnách a v ušiach mi hučalo. Lúče slnka stekali z modrej oblohy a odrážali sa od príboja, ktorý sa rozbíjal o pobrežné skaly.

Dobiehali ma.

Letel som popri chatrných hliadkových lodiach s malým výtlakom. Rútil som sa po dráhe, ktorú určovali rozhojdané bójky. Prehodil som na najvyššiu rýchlosť a zaprel sa celou váhou tela do riadidiel.

Vtom horúci vzduch prerezal rachot strel'by. Ucítil som bolesť v prsiach a okamžite som pochopil, čo to je. Strach vo svojej čistej podobe.

Gul'ky sa s hvízdaním zarývali do vody. Na okraji vnímania som zbadal blikanie. Už som sa dostal

takmer na koniec kanála, ktorý sa kľukatil pomedzi záľahy trstia a vyúst'oval do otvoreného mora. Pustil som riadidlá a spadol pod vodu.

Keď som si skladal slúchadlá, vychádzalo z nich bublanie.

Na čiernobielym monitore mojej priemyselnej kamery vyzerala vysoká a štíhla. Do tváre som jej nevidel.

Tlačidlo na otváranie som nezapol. A túto hrôzostrašnú hru som sa hral prvý raz a naposledy.

"Dobrý deň, Alfred Raff," pozdravila do mikrofónu. Mlčal som a čakal, pokiaľ zo seba nevyklopí viac.

"Prišla som s vami urobiť interview."

Túto vetu som už v živote počul nespočetnekrát. No tu v Bratislave ešte ani raz. Razom som pochopil, že môj pohodlný azyl sa skončil. Aj tunajšie prispaté médiá sa už dozvedeli, kto som. Nemalo by sa mi to stavať, no rozzúril som sa.

"Volám sa Karisma. Karisma Čas."

Nikto v mojom okolí sa už nevolá normálne. Aj jej rodičia zrejme pričasto čítali komiksy a sledovali science fiction seriály.

"Práve dokončujem nový projekt," zaklamal som. "Nemám čas. O nijakom rozhovore neviem!"

Karisma očami pátrala, ktorým smerom asi stojím. Netušila, že som v herni kolmo nad jej hlavou.

"Je to dohodnuté s vašou agentkou. Som redaktorka časopisu Bazény slávnych."

"To ma teší!"

"Naozaj?"

"Áno, lebo nemám bazén, iba vaňu. Takže môžete pokojne odísť. A tá agentka už pre mňa nepracuje. Odteraz!"

Otočil som sa späť ku konzolám. Vyzerali ako pestrofarebný prelud. Na obrazovke blikal nápis o pauzutej hre. V unavených očiach ma rezalo.

"Ale mňa zaujímajú aj vane slávnych!" zakričala tak hlasno, až som ostro pocítil, aký vzácny pokoj v tomto priestore väčšinou vládne. Zvrtol som sa.

Karisma sa nosom takmer dotýkala tenkého objektívu. S trocha strhanými črtami sa vo svetle zdala ustatá a bledá. Mala výrazné líčne kosti. Vlasy nosila rozpustené. Zažmúrila oči a potmehúdsky zošpúlila pery.

Na holú pokožku mi zavial chlad.

Karisma zrejme pokladala rozhovor za beznádejnú vec. Urobila krok vzad. Prihľadila si vlasy a napravila sukňu. Nervózne si masírovala brušká prstov. Na zlomok sekundy sa mi zazdalo, že sú za ňou dva tieň. Malo ma to varovať. Lenže ja som v tom období už totálne zlenivel. Stratil som odstup. Za štyri mesiace, odkedy som tu býval, som nenahral ani päť minút hudby. A to hovorím o najväčších hitparádových gýchoch. Poriadnu vec som neurobil už skoro rok.

Priblížil som tvár k monitoru. V Karisminom pohľade prudko pulzoval život, hoci vzápätí sa oči zatiahli belmom a prikryli ich viečka.

Pootvorenými ústami sa usmiala. Celý nesvoj som šmátral po opore, ktorá by mi vrátila rovnováhu.

"Vy ste sa práve hrali, však?" spýtala sa.

Bulvárne médiá už dlhšie pretriasajú správy o tom, či som, alebo nie som závislý od hrania videohier.

Prítom pri konzolách každý deň trávim iba päť-šesť hodín.

Jej náhly úsmev ma trocha vyviedol z miery. Blikla obrazovka.

Uzinený som stál v popolavom svite obrazoviek a počul som sa hovoriť: "Áno. Potlačte dvere a vyjdite po schodoch hore."

O desať minút sedela oproti mne na gauči.

"Prepáčte mi všetky bezpečnostné opatrenia, ale viete, ako je to dnes..." ospravedlňoval som sa, že som ju prinútil prejsť detektorom kovov.

Do nového domu som si dal po minulých skúsenostiach s fanynkami nainštalovať alarm napojený na políciu a tri priemyselné kamery.

"Mne to neprekáža. Osobnosti spovedám často, som na to zvyknutá. Akurát je to zvláštny pocit, mať úplne prázdnu peňaženku," odvetila Karisma.

Určite o mne napíše, že mám neznesiteľnú povahu, lebo všetky kovové predmety, s výnimkou minidisku, som jej prikázal nechať v chodbe.

Špičkami nôh v bordových podkolenkách sa dotýkala čínskeho koberca s červeným vzorom. Na šatách mala štandardné značky súčasného veľkomestského brandistu, čiže najdrahšie oblečenie vyrobené v

najchudobnejších krajinách sveta.

Ponúkol som jej francúzsku minerálnu vodu z Grécka, talianske chrumkavé pečivo z Varny a belgickú čokoládu vyrobenú v Čechách. Niektorých ľudí takéto produktové nezrovnalosti vyťahajú. Mňa nie. Reklamné fikcie mi vyhovujú. Keby som silou-mocou túžil po realite, zapnem si televíziu. Bujné, lesklé čierne vlasy prehodené dozadu sa jej rozlievali po stojatom golieri, ktorý zahľoval hrdlo. Oči mala na sluchách mierne predĺžené tmavomodrou farbou. Dolnú časť tváre jej výrazne ohraničovala ostrá brada. Obrys ľavého líca pohlcoval tieň.

"Alfred, chcem, aby ste vedeli, že stretnúť vás je pre mňa naozaj veľká česť," povedala čudne neosobným hlasom.

Vrátil som jej kompliment, no mal som pocit, že medzi mnou a predmetmi v miestnosti nebadane vzrastá vzdialenosť. Pozoroval som Karisminu vrásku sústredenosti medzi obočím. Neskôr som zistil, že je pre výraz jej tváre typická.

Do ucha si dala strieborné slúchadlo a nahlas skúšala mikrofón. Kým som si na nej stihol všimnúť všetky podrobnosti, zacítil som jej nanajvýš intímnu vôňu, ktorá mi pripomenula islandské južné pobrežie pri Eyrarbakki krátko po odlive.

Nenávidím interview. Nedávno som si povedal, že už nikdy nijaké neposkytnem. No ako za každého úspešného muzikanta, aj za mňa vo všetkom rozhodovalo vydavateľstvo, čiže bezohľadný koncern, ktorý chrlí ohľaduplnú hudbu.

"Môžeme teda začať?" Jej hlas znel povznesene a skalopevne. Vytiahla si papier s otázkami.

Nakoľko som dovidel, bolo ich veľa. Dost, aby som stratil aj posledné zvyšky nálady. No prikývol som a očakával rutinu.

Odkedy sa stránil ľudí, ich prítomnosť dráždi moju obrazotvornosť. Oťažela mi hlava. Zo všetkých síl som sa pokúšal zamerať na drobnosti. Nesýtenú minerálku som jej i sebe nalial presne po značku dvoch decilitrov. Štvorce servítok som starostlivo zložil na pravouhlé trojuholníky. Posunul som si hodinky na ruku.

Vedel som, čo sa ma opýta. A moje odpovede som po tých rokoch poznal naspamäť.

Posmelená Karisma pokračovala: "Ako spätne vnímate svoje pôsobenie v kapele Icon? Predpokladali ste, že skupina zakrátko dosiahne taký veľký úspech?"

Keď dohovorila, vrhla sa na bulharské chrumky, ktoré sa tvárili rímsky. Jej prvá otázka ma upokojila. Uľavilo sa mi, že nemusím premýšľať. Príliš inteligentnou odpoveďou by som si beztak pokazil imidž.

"V prvom rade musím povedať, že Icon nevznikol vo vzduchoprázdne. Zďaleka sme neboli prví. Iba práca predchodcov umožnila, aby prišla naša generácia. Nik z nás nepredpokladal, že chlapčenské skupiny budú mať v mnohých smeroch až taký zásadný vplyv na ľudí. Stali sa pevnou súčasťou konzumného životného štýlu," rozhovoril som sa.

Vypli sa monitory na dvadsať minút nepoužívaných konzolách. Miestnosť zalialo šero. Uprostred zrkadla oproti mne matnel strieborný bod svetla.

Zvažoval som, či sa Karisma nudí tak ako ja. Prestával som sa v zasnenej izbe cítiť dobre.

"Čo vás na práci muzikanta a speváka lákalo? Umelecké uznanie, alebo najmä sláva a peniaze, ktoré ste získali?"

"Je to inak," odvetil som nezmyselne, pretože som vôbec nevnímal, čo sa spýtala. "Hudba, ktorú ľudia počúvajú, odhaľuje veľa o ich povahe. Pre celú moju generáciu bola MTV kultúrnou vrstvou, na ktorej sme si vybudovali identitu. Podobnú úlohu zohralo v generácii našich rodičov techno. Bolo to niečo ako splnený sen."

Takéto popkultúrne kydy mám nacvičené. Hovorievam ich, aj keď sa ma opýtajú na najmilšie jedlo alebo na najobľúbenejšiu polohu pri sexe. Preto ma bulvár v jednom kuse ohovára, že si prehnane strážim súkromie. Dotieraví novinári netušia, že mlčím len preto, lebo môj osobný život už dlho nestojí za reč.

"Čo hovoríte na časté výhrady, že kapely ako Icon odrádzajú milióny dievčat od ozajstného života, od športu a zábavy s rovesníkmi?" spýtala sa.

"Na to vám poviem jedinou vec. Chlapčenské skupiny nie sú určené pre ľudí. Ich cieľom je vrátiť zmysel televízorom."

Podobné hlúposti sa väčšinou dostanú do titulku interview. Podľa presných pokynov musím v každom rozhovore povedať aspoň jednu. Väčšinou sa mi podarí aj viac.

Pozoroval som Karisminu tvár a do slúch mi udierala krv.

Takto blízko pri mne už dlho nik nesedel. Astronomické úspory som vrážal do vecí, ktoré mi umožňovali strániť sa okolitého sveta. Podľa všetkých meradiel som bol superhviezda. Aj snob, ale ani to moju situáciu nijako nezlepšovalo.

"Žijete utiahnutým životom. Môžete našim čitateľom prezradiť aspoň niečo o tom, aký ste naozaj?"

Na takéto dojemné pripomienky mám vopred pripravenú kvázi úprimnú spoveď: "Som obyčajnejší, než si myslíte. Typický predstaviteľ svojej generácie. Kupujem si veľa videohier, a pokiaľ mám dosť voľna, snažím sa ich dohrať do konca. Ak sa mi niektorý level nedarí prejsť, kúpim si magazín alebo si pozriem webstránku, kde sa dozviem, ako postupovať ďalej. Sledujem televízne seriály a skutočne ma bavia. Smejem sa väčšinou na tých istých pasážach ako diváci, ktorých chichotanie a potlesk prednahráli v štúdiu. Čiže smejem sa takmer neprestajne."

Nezareagovala. Zhltna posledný kúsok preceňovanej čokolády.

Vstal som a pootvoril okno. Na opačnom konci chodby prudko plesli dvere. Takýto prievan tu predsa nebýval! Vdýchol som ostrý, rozvírený vzduch. Nízky oblak zavisol nad obzorom a začlenil mesiac.

Podmanivé svetlá mesta tlmene žiarili.

Letmo som pozoroval Karismino zanovité čelo. Silila sa do bezstarostného výrazu. Ani som si neuvedomil, ako dlho už ani jeden z nás nič nepovedal.

Sedela strnulo obrátená tvárou ku mne a predlaktia držala zdvihnuté v čudnom uhle, akoby ju v pohybe čosi zarazilo. Prestávalo sa mi to páčiť. Vzápätí som pochopil prečo.

Z ucha jej vypadlo slúchadlo. Minidisk vykl'zol z ruky. Zostal visieť na kábli tesne nad kobercom a točil sa. Indikátor nahrávania červeno svietil.

Na Karisminom čele sa perlili kropaje potu. Spodná pera sa rozochvela. V lícach jej šklbalo.

"Ja... Prosím vás... Kde je tu záchod?" spýtala sa.

"Radšej stopnite nahrávanie! Toaleta je na opačnom konci chodby. Nemám vás odprevadiť?"

"Ďakujem," odvetila už obrátená chrbtom. Hrdú siluetu zdôrazňovali dlhé ušľachtilé nohy. Vystupujúce šľachy len dokazovali, aká je chudá. Jej rýchle kroky tlmil huňatý koberec. Z diaľky zaznelo zatvorenie dvier.

Osamel som a obľahol ma jednotvárnny, nevýrazný šum. Uvelebil som sa vo foteli a od nervozity som si dnes po prvý raz zapálil. Svetla v miestnosti neustále ubúdalo. Nahol som sa a lakt'ami sa oprel o sklenený stôl. Od netrpezlivosti som počúval vlastný dych.

Dlho neprichádzala. Keď zo sivého pozadia konečne vystúpila jej postava, na stene chodby sa knísali tieň.

Na zlomok sekundy akoby Karisma stípla na prahu s nohou vo vzduchu. Nakoniec však predsa vošla dnu. Gauč ju zachránil pred pádom.

Na záchode zjavne vracala. Oči jej mokvali od vyhrknutých slz. Takže aj ona! V televízii som začul, že akási televízna moderátorka sa nedávno verejne priznala k bulímii. Podľa jej vzoru každé druhé dievča v krajine hneď po jedle dávi. Bolo mi z toho na vracanie.

Preľakol som sa, či Karisma neomdlela. Vydesený som chytil jej bielu ruku. Oči mala pevne privreté.

Pozrel som sa na Karismu zblízka. Dýchala rýchlo. Zbadal som, že spí. Na tvári mala mátožný výraz. So zatvorenými očami sa vydala do moci mojich otvorených.

Hľadel som na záhadnú špačku a niečo mi tu nehralo. Nevyzerala chorá. No takéto gestá si nemohla pripraviť vopred.

Nezobudil som ju. Počúval som tesne pri jej boku, ako ticho dýcha. Izba nocou spriestrannela.

V diaľke za sebou som začul tlmený hukot, ktorý sa rýchlo približoval. Ozýval sa z temnoty akoby odvsadial.

Potom v celom dome zhasla elektrina. Nezostali svietiť ani bezpečnostné kontrolky! Premkla ma vlna ostražitosti a úžasu.

Naproti v chodbe s rachotom buchli dvere.

Preľakol som sa. No Karismu hluk nevyrušil. Nepohla sa. Spala.

V hlave mi búšilo. Zmocnil sa ma pocit márnosti. No zároveň som cítil čudnú otupenosť.

Hukot začínal byť ohlušujúci. Dráždil ma a rozčuľoval.

Marilo sa mi, že sa za mnou čosi takmer nepostrehnuteľne pohlo. Otočil som sa.

Svet sa mi razom zúžil na balkónové dvere. Asi päť metrov od mojej hlavy letela helikoptéra. Čierny stroj tlmene žltó svietil a mierne sa knísal. Kokpit bol priesvitný, takže to vyzeralo, akoby pilot v čiernej kombinéze sedel neďaleko vedľa mňa.

Vôbec ničomu som nerozumel. V okamihu som sa spotil. Na chrbáte som pocítil mrazenie. Zachvátila ma panika.

Bleskovo som sa obrátil späť k spiacej Karisme.

No gauč bol už prázdny. A na dotyk ešte horúci.

2: kľúčové slová

Do kapely ma prijali na prvýkrát.

Na moje miesto sa v konkurze hlásilo sedemtisíc ľudí.

Vystúpenia adeptov pred komisiou nakrúcala televízia a každý večer vysielala zostrih aktuálneho diania na globálnych programoch. Relácia plná falošného spevu, nevydarených tanečných kreácií a poriadne prehnaneho sebavedomia sa nazývala Budúce hviezdy. Čím viac netalentovaných snaživcov, tým vyššia sledovanosť.

Ja som sa nemusel strápiť pred kamerami v dave potenciálnych lídrov hitparád. Manažérom ma odporučila Holanďanka Fiona Unruh, ktorú som spoznal už v časoch, keď robila moderátorku na MTV. Fiona nedávno oslávila štyridsaťšesť, ale so svojim štíhlým a svalnatým telom vyzerala na tridsaťštyri. Mala blondávé kratučké vlasy, hodvábnu plet' a plné pery s jasnými obrysami. Na tvári jej dominovali ploché líca a nos krojený do trojuholníka.

Na začiatku minulej dekády sa s vervou začala popkultúrna éra, ktorá zmenila životy mnohých ľudí. Aj Fiona ihneď uplatnila svoje schopnosti. Vysvitlo, že je naozaj nadaná a nemusí strácať mladosť v amsterdamských tanečných kluboch v spoločnosti nejasných halucinácií.

Vynechám únavné podrobnosti, no Fiona v tom období neohrabane fotografovala na diskotékach, ktoré sa stihli premenovať na parties, a zároveň sa preslávila pozoruhodnou metódou prevozu obrovského množstva nelegálnych látok z Holandska do Anglicka. Potom na Britských ostrovoch organizovala nekomerčné techno akcie na utajených miestach v prírode, kam smeli prísť len tancachtiví mladí ľudia a drogoví díleri. Neskôr Fiona pozývala aj spriaznených moderátorov z MTV, ktorí po náročnom týždni s mainstreamom potrebovali cez víkend zaslužený aktívny oddych v undergrounde. Spíkri ocenili jej tabletky i zásluhy a prihovoriли sa za jej prijatie do hudobnej televízie.

Investori nového projektu určili Fionu za šéfkú poroty. Museli jej za túto nevďačnú prácu ponúknuť ohromnú čiastku, lebo viem, že už v MTV neznášala kontakt s bežnými divákmi.

Lenže ľudí v súčasnosti na televízii najviac zaujíma návšteva vysielacieho štúdia alebo osobná účasť v relácii. Pri sledovaní bežných programov alebo videoklipov im chýba, že nie sú včlenení do deja ako pri videohrách.

Zúfalá Fiona mi zatelefonovala, či by som konkurz nechcel skúsiť. Zastihla ma uprostred ulice Tryggvagata v Reykjavíku, kde ma napriek zaneprázdnenosti už dlhšie gniavila nesmierna nuda. Mieril som do neďalekého baru Caukurinn, ale už som tam nedorazil.

Fiona mi prezradila výšku ponúkaného honoráru a odhad percent z predaja nahrávok. Zmeravel som. Doteraz som bral o nulu menšie zárobky a už tie mi závidela polovica Islandu.

Po chvíli zaváhania som Fione povedal, že súhlasím. Na displej mobilu mi vzápätí poslala svoju rozradosenú fotku.

Postúpil som rovno do finálového kola súťaže.

Komisii som dlhé hodiny spieval, tancoval a hral na klavíri. Absolvoval som inteligenčné a psychologické testy. Trénoval novú choreografiu. Púšťal svoje nahrávky. V reálnom čase vytváral remix aktuálneho rádiového hitu. Vysvetľoval pracovnú motiváciu a zámer. Predostrel svoje finančné požiadavky.

Na výsledok som čakal šesť dní.

V konkurze som napokon skončil štvrtý. To však neznamenalo, že som bol posledný. Investor rozhodol, že budeme päťčlenní, lebo po nedávnom rozpade svetoznámej slizkej kapely z Dublinu zostala v tejto

časti hudobného trhu diera.

Len čo sa definitívne rozhodlo o zložení skupiny, pustili sme sa do nahrávania prvého singla Never Regret.

Neverte, že som ten dojímavý a neveľmi vydarený plagiát slávnejších love songov aj produkoval. Len som vymyslel názov a text refrénu. Šesť jednoduchých veršov o smútku mladého muža po rozchode s priateľkou.

Námet som si, samozrejme, nevybral sám. Pridelili mi ho z databázy vytvorenej podľa rozsiahleho marketingového prieskumu pre debutujúce chlapčenské skupiny. Melódia, dĺžka, slová - nič z toho nebolo náhodné. Gýčové tri a pol minúty zohľadňovali najdôležitejšie životné zvyky, sny a túžby priemernej tínedžerky. A vraj kto je tu primitívny!

Na texty pop piesní sa dnes používajú digitálne médiá. Netuším, čo sa vtedy v mojom notebooku deje. Ja iba zadávam kľúčové slová, ktoré sa vybrali podľa frekvencie výskytu v internetových diskusných fórach a v skupinových rozhovoroch s príslušníkmi cieľovej skupiny. Z najpopulárnejších výrazov generácie sa do pesničiek nedostanú len zložité názvy drog a sexuálnych pomôcok.

Zásadne som tvorivo zasiahol do príprav na nakrúcanie prvého videoklipu. Mal som vtedy hudby plné zuby a napadlo mi, že by som si mohol vyskúšať réžiu. Mienil som sa zavalit' pracou, a pokiaľ možno nemyslieť.

Producenti moje rozhodnutie rešpektovali, pretože som bol v skupine jediný, kto sa preslávil už skôr. Nakoniec mala pieseň obrovský úspech aj v televízii práve vďaka mne.

Obrazovú podobu Never Regret som nevytvoril na istotu. Pri nakrúcaní som sa vykašľal na teórie o videoklipe ako zrkadle hektického životného rytmu súčasných mladých ľudí. Nešlo mi o zachytenie zrýchlenej vnímavosti svojej generácie, odchovanej na videohrách, elektronickej hudbe, drogách a vášnivom nakupovaní.

Chcel som len využiť nostalgiu a samotu, ktorú cíti väčšina mojich rovesníkov. Všetci sme kedysi túžili po dôvere a porozumení blízkeho človeka. Po ideálnom žúre. Po naozaj vydarenej tanečnej akcii na romantickom ostrove v Stredozemnom mori. Dokonca aj po láske.

Len máme smolu, že sme sa narodili v dobe, keď aktuálna verzia sveta nefunguje. Pravidlá výkonnosti prestali platiť.

Keď v správach hovoria, že ekonomická vôľa podľahla katastrofe, znamená to jednoducho koniec rastu.

Napadlo mi, že by som sa pri srdcervúcom speve Never Regret mohol rozplakať. Keď sa mi to na prvý raz podarilo so šokujúcou presvedčivosťou, štáb mi gratuloval k vynikajúcemu hereckému výkonu. Netušili, že som po dlhom čase konečne urobil niečo úprimné.

Vyreval som sa tak, že mi zopár dní bolo aspoň trochu lepšie. Pred ďalšími zábermi ma museli dôkladne našminkovať, aby zahladili stopy po slzách.

Viac než o muzike to bol krátký film o mojom náreku. V prvých známejších videoklipech zo sedemdesiatych rokov prevažovala audio zložka. Dnes už v niektorých klipoch hudbu takmer nepočuť. Nikdy neľutuj, spievali sme v päťici.

Potom som sólovo spomínal na nádherné zimné prechádzky po nábreží Temže. Hovoril som, že mi zostali už len slová a nimi ťa nedokážem privolať späť. Vyznával som sa, že ťa napriek všetkému, čo sa medzi nami stalo, naďalej milujem a túžim zostať s tebou naveky.

Tiekli mi slzy.

V tom období som ešte netušil, že až dvanásť percent dievčat vo veku od trinásť do osemnásť rokov pri pozeraní záznamu z koncertu svojej obľúbenej chlapčenskej skupiny masturbuje.

V strižni vládol stres.

Icon ešte nikto nepoznal. Očakávania investora po vynikajúcej sledovanosti konkurzu v televízii vzrástli. Nervózne telefonáty z vydavateľstva mi na nálade nepridávali.

Nakrútený materiál bolo treba zostrihať za tri dni. Nočné napätie. Príval adrenalínu. Extrémne drahá káva. Tímová práca. To všetko vyvoláva horúčkovitú energiu okolo miesta, kde sa práve nachádza

chlapčenská skupina. Vyžaruje z nej čosi samozrejmé a zároveň záhadné. Vznáša sa to v ovzduší. Nemohol som tušiť, čo sa prihodí neskôr.

Prvým singlom sme k plaču dojali takmer milión mladých Európaniek a to rozhodlo.

3: ninja

Prvý úder som dostal zozadu.

V tom období som už pôsobenie bolesti dôkladne poznal, ale toto bolo niečo iné.

Plecom mi preletela ochromujúca páľava. Ruka mi zdrevenela až po končeky prstov.

Netušil som, kde je novinárka. V dome zavládla tma, ktorú zvonka rytmicky pretínali žlté svetelné lúče. Z rachotu vrtuľníka mi zaľahlo v ušiach.

V zadnej časti hlavy akoby mi vzbĺkol oheň. V temnote pred mnou sa trblietali malé svetielka. Po tele sa mi rozlievala šialená bolesť. Napriek tomu som sa po útočníkovi zo všetkých síl rozohnal.

Vydesilo ma, že som zasiahol Karisminu bledú tvár. Jej líce.

Podarila sa mi tvrdá rana. Dievčina sa zrútila na stôl s obalmi snackov a prevrhla sa na gauč. Sklo sa rozbilo a zarinčalo. Poťah fotelky sa pretrhol. Z rozrezaného otvoru vyskočilo pérovanie a rozkývalo sa.

Telo pri páde strhlo čiernu stolnú lampu, ktorá sa rozpadla na temné sklené črepy.

Nechápal som, čo sa robí. Ani alarm sa nezapol!

Pripravil som sa na rozbeh.

Skôr než som urobil prvý skok, krk mi zovreli dlhé biele prsty.

Netušil som, že mladá žena môže mať takú silu. Zmenila sa na dravca. Mykol som bradou, aby som sa Karisme vytrhol. No pohybovala sa nesmierné rýchlo. Jej drsné zovretie škrtilo. Pazúrmí sa mi zaborila do hrdla, laktom udrela do hrude a na okamih mi vyrazila dych.

V zúfalstve som siahol až na dno svojej energie. Chytil som ju za predlaktie a pomaly jej tlačil ruku k prsiam. Pokľzla sa dozadu a sťažka dýchala. Zápästie mala štíhle. Ale svaly a údery prezrádzali výcvik ninju. Bola neskutočne silná, výborne technicky pripravená a navyše úplne bezohľadná.

Keď som jej oblapil dlaň, prsty sa nám tvrdo stretli.

Pre prípad som napol brušné svalstvo, aby bránica vytvárala bubon.

Vyšmykla si ruku. Skrčenými prstami mi tlačila tvár a palcom rozďavila pery. Ukazovák a prostredník sa prepracúvali k mojim očiam.

Kolenom sa mi ju podarilo trafiť do brucha. Zastonala.

Vymrštil som sa dopredu a ešte vo vzduchu som sa zohol. Karisma sa ma usilovala zadržať. Šmaril som jej spakruky chudé zápästie o hranu stola.

Podarilo sa mi ju tým na okamih stiahnuť pod seba. No všimol som si, ako sa druhou voľnou rukou natáhuje na úder.

Napriahol som krvavú dlaň a z celej sily sa rozohnal. Karisma sa však inštinktívne mrstne otočila. Zásahu síce neunikla, no iba som jej odrel zátylok. V bleskurýchlom výskoku ma kopla do hrude a vzápätí uskočila dozadu.

Nasala vzduch medzi privretými zubami a potom ich zaťala. Skočila späť. Zovretými hánkami mi zasiahla čelúšť na pravej strane hlavy, tesne pod uchom. Jej rozhodujúci úder som očakával, ale už som nevládal zareagovať.

Potom ma chytila za pás a šľahla na zem. Váľal som sa dookola, kreslo i stôl sa prevrátili. Opäť ma tresla.

Na okamih som stratil vedomie.

Z posledných sekúnd vo svojom dome si vybavujem jej unavenú, no predsa sústredenú tvár.

Ležal som na dlážke.

Izba sa z podhl'adu ponášala na bojové pole. Prevrhnuté stoličky, roztrhnutý gauč, rozdrapené textílie, rozbitý stôl, rozdrúzané rámiky od fotografií, čierne škvryny.

Náhle som mal krutú jasnú chvíľu, akú má raz v živote aj najzaslepanejší človek.

Ako som mohol uveriť, že ide skutočne o interview? Albumy kapely Icon sa predsa do Bratislavy nedistribuovali.

V tomto meste sa už hudba oficiálne nepredáva. Pobočky zahraničných vydavateľstiev stadiaľto z dôvodu mizerných ziskov odišli. Odtade na východ sa rozprestiera zóna pirátskych kópií, odpísaná

hudobným priemyslom. Toto je región s blízkou budúcnosťou strednej Afriky, Argentíny či Rumunska, v nastupujúcej ére sa s ním nepočíta.

Spútaného ma nakladali do helikoptéry. Strach ma zachvacoval vo vlnách, obkolesil ma ako pancier.

Naskočila mi husia koža, v hrudi sa mi čosi zmietalo a trhalo. Zakliesnil som si prsty. Kíby v rukách i v ramenách mi zapraskali. Na čelo mi vystúpili kvapky potu, ostré ako kryštály.

Šialenými očami som kmital po spotených stenách. Beztvará temnota múrov sa pri balkónových dverách zrazila s temnou oblohou.

Na nočnom vzduchu sa predomnou zväčšovali žlté svetlá. Rútili sa ku mne.

Unikajúca izba sa mi v očiach rozpadla na kaleidoskopické kúsočky.

4: vytvorená fantázia

Do skupiny sme sa dostali piati.

Raymond Aleman, Martin Cretschner, Simon Folлие, Gilles Saity a ja. Priemerný vek nám pri vzniku vypočítali na dvadsaťjeden a pol roka. Dost som štatistiku kazil. Ale slávny dídžej členom nového boybandu - to počiatkový záujem médií mnohonásobne zvyšovalo. Rovnako aj moje príjmy.

Hneď, ako som začal každý deň skúšať s Iconom, musel som sa presťahovať do Londýna. Mesto ma tak ohúrilo svojou veľkosťou, že sa mi zdalo celkom blízke. Ale nebudem ho opisovať, jeho približným obrazom by mohol byť chaos nesúrodých slov.

Býval som v päťhviezdičkovom hoteli Open Source na New Bond Street. Znie to skvele, ale ja som už mal miniatúrnych sprchových gélov a prvotriednych mydiel veľkosti zápalkovej škatuľky plné zuby.

Hebká harmančeková aviváž na uterákoch sa mi na tretí deň zdala smradľavá na nevydržanie.

Rozčuľovalo ma, keď som musel každé ráno zo záchodovej misy strhávať notársky overený certifikát o dezinfekcii.

Averziu k hotelom som si vytvoril v čase, keď som sa doslova zo dňa na deň stal dídžejom s medzinárodnými bookingami. Mal som dvadsať rokov a z Reykjavíku som dovtedy nevytiahol päť. No nečakane ma strhla vlna opätovného masového vzývania tanečnej hudby.

Nový pracovný režim hudobníka ma ubíjal. Od pondelka do piatka som presedel na univerzite a víkendy som trávil v svetových superkluboch na štyroch kontinentoch.

Stávalo sa mi, že som sa po nočnom hraní prebudil o dvanásť naobed a netušil som, v ktorom som meste, štáte a občas dokonca ani na ktorom som svetadieli. Vstával som ospanlivejší, než som zaspával.

Ráno som jasne videl iba záplavu rovnakých log slávnej siete hotelov - globálneho sponzora mojich vystúpení.

Netušim, ako som vlastne dokázal preraziť a prečo sa to podarilo práve mne. Všetko o mojom detstve a dospievaní nájdete do najmenších podrobností povymýšľané v dvoch nedávno vydaných životopisných knihách. Prečítajte si ich. Mne stačili úryvky z pochvalných recenzií na obálke, aby som tie medzinárodné bestsellery už v živote nechtyl do ruky.

Predpokladám, že obaja zasvätení autori, ktorých som jakživ nestretol, sa oháňali menami ako Sugarcubes, Gus Gus, Björk, Sigur Rós, Múm, ToilaToys, Urdhour či Gya, aby ukázali, komu vďačím za úspech.

Nepopieram vplyv týchto slávnych a prevažne skvelých islandských interpretov. No podľa mňa často stačí, ak nahráte päť minút veľmi dobrej hudby a máte trocha šťastia. Náhodou vás vychváli renomovaný moderátor z rádia BBC 1 a v súčasnej mizérii popmusic vás všetci ihneď označia za revolucionára či reformátora bohviečoho.

Môj islandský pôvod, prirodzene, pomohol. Reykjavík je totiž teraz pre hudobnú scénu podobne mystické miesto, ako bol Seattle pre grunge scénu, Rio de Janeiro pre brazilectro, Kolín nad Rýnom pre minimal house či New York pre electroclash.

Zo záhadného dôvodu si dnes každý trendy Európan pri vyslovení slova Reykjavík ihneď predstaví vábnu samotu pustej tundry s machmi a lišajníkmi, horúce gejzíry, trocha polárnej žiary, abstraktne dokonalé kluby a nadmieru muzikantského talentu.

Mňa si vzal pod patronát uznávaný label, ktorý sa už vyše dekády šikovne tvári, že je nezávislý a nieje súčasťou nadnárodného vydateľského koncernu. Právnický oznam o skutočnom stave vecí, vysádzaný na vnútornej strane obalov cédečiek miniatúrnym písmom, si nikto neprečíta.

Kým som stihol povedať "japonské turné", na jednom som sa ocitol. Tamojší trh je dodnes najvd'áčnejším odbytkom mojej hudby. Preslávil ma tam šesťsekundový úryvok zo skladby, ktorý sa ocitol v úspešnej reklame na pojazdnú zvážšeninu krikl'avého kresleného autíčka. Neskôr som dokonca vyhral celonárodnú japonskú hitparádu, čo však nie je až také výnimočné, lebo už v minulosti sa tam bežne úspešne umiestňovali avantgardnejší popoví tvorcovia ako Momus, Donna Regina, Cornelius alebo najnovšie Sweatshop.

Na prestížne medzinárodné festivaly, ktoré som si predtým nemohol dovoliť pre astronomické ceny lístkov, ma zrazu pozývali hrať ako jednu z hlavných hviezd tanečného pódia.

Čoskoro sa články o mne objavili vo všetkých magazínoch, určených pre stáda mladých, ktorí sa silou-mocou chcú vyrovnáť trendsetterom.

Jeden deň v týždni som si vyhradil na sedenie v kancelárii vydavateľstva, kde som poskytoval telefonické a e-mailové rozhovory médiám z celého sveta.

Nemec Mercier Ceccotti, hviezda brandže, ma fotografoval pre stolový kalendár v takých miniatúrnych módných doplnkoch, až som ho obvinil, že chce zo mňa spraviť pornografického modela.

Fotoseriál s veľkými plyšovými hračkami pre úspešný britský dievčenský časopis mi urobil slávny Japonec Ywan Huisseling. Sadol som si doprostred medzi veľkého slona, hrocha a žirafu. Dostal som príkaz, aby som sa zatváril ako medveď. Nechápavo som sa na fotografa zahľadel. Začul som šťuknutie fotoaparátu. Následne mi poďakoval a vyhlásil, že sa so mnou vynikajúco spolupracovalo.

Naďalej som pravidelne vydával single. Produkoval som zopár ďalších nahrávok a remixov. Osobnosti scény sa zhodovali, že sa mi vydarili.

Nemohol som tomu uveriť. Pred lichôtkami som si v duchu zapchával uši. Od poklepkávania po pleciach ma už boleli kríže. Ohromujúce recenzie som prestal čítať, aby som sa od chvály načisto nezbláznil.

Z mojich remixov sa mi ešte podarilo zostaviť kritikmi vysoko hodnotenú a komerčne úspešnú kompiláciu.

Potom som sa nečakane dostal na prestížny zoznam interpretov, ktorých zastupuje agentúra Premiata. Prest'ahoval som sa do nablýskaných klubov, luxusných hotelov a cestoval som výhradne prvou triedou s najdrahšími leteckými spoločnosťami.

Neviem, ako dokázali promotéri vo všetkých svetových megapolisoch uhradiť také astronomické výdavky. Ani raz sa nestalo, že by mi na konto nevyplatili prisľúbený honorár alebo mi neposkytli zmluvne garantované služby. Koncern party zábavy Premiata, ktorý ma platil, fungoval tak bezchybne a výnosné, až ma udivovalo, ako dlho sa mu darí udržiavať si undergroundový imidž.

V jedno ospalé sobotné popoludnie som v hudobnom obchode na opačnom konci sveta našiel malé oddelenie vyhradené pre moje nahrávky. Na priloženom propagačnom letáku som si prečítal bombastický elaborát o modernej klasike popkultúry.

Niečo sa vo mne zlomilo. Nepovažoval som sa za umelca a zrazu ma vyhlasovali za jedného z lídrov elektronickej scény. Nemal som ani hudobný sluch, čiže schopnosť postihnúť výšku hocijakej náhodnej noty. Mnohí znalci sa síce nazdávajú, že ním nedisponovali ani Wagner a Čajkovskij, ale hoci som si uvedomoval, že tento nedostatok priamo nesúvisí s muzikantským nadaním, mal som iba o to väčšie pochybnosti.

V hlave sa mi usadila prázdnota. Zatínal som zuby a snažil som sa nič si z toho nerobiť, ale nešlo to.

Spomalil som tempo nahrávania. Niekoľko mesiacov som rádiám neposkytol ani jedinú skladbu.

Vydanie debutového albumu som odložil na neurčito.

Ihneď sa všade písalo, že určite skončím ako kedysi talentovaní Viedenčania Kruder L. Dorfmeister, ktorí síce vydali dvojdisk svojich remixov, ale k spoločnej platni sa už nedostali a sólovo to nebolo ono. Od istého okamihu som si nevedel predstaviť, čo ďalšie by som ešte mohol nahráť. Zmietal som sa v rozpore, chodil som stále dokola v bludnom kruhu. Lákavé ponuky na účasť na známych kompiláciách som odmietal. Prestal som produkovať, iba som intenzívne hrával v kluboch. Každý víkend v inom meste.

Jednou z nevýhod môjho nového životného štýlu bolo, že keď som si chcel prečítať Raňajky u Tiffanyho alebo Diamantový vek, musel som zájsť do kníhkupectva a kúpiť si výtlačok. Rovnako ak som zatúžil vypočuť si z nostalgie album Leftism. Už som nemal vlastnú knižnicu ani zbierku cédečiek. Nahrávky

som si v digitálnom formáte sťahoval do notebooku, aby som ich nemusel vláčiť so sebou. Nevládala som.

Vtedy mi Fiona Unruh zatelefonovala s ponukou, aby som sa zúčastnil na konkurze do pripravovanej chlapčenskej skupiny.

Už ma vrcholne nebavilo predstierať, že patríam k undergroundu, ako to verejnosti neustále podsúvala agentúra Premiata. Uvedomoval som si, že ma čaká veľmi podobný a v mnohom ešte náročnejší pracovný režim ako doposiaľ. Desaťnásobne vyšší honorár by mi na druhej strane umožnil možno už po roku definitívne odísť z hudobnej scény.

Predstavil som si príjemné, prázdne úspechy. Tínedžerské obrázkové magazíny. Plyšové zákulisia koncertných hál. Myslel som na bezuzdnosť plytkého štýlu a vlny ľudskej priemernosti. Usmial som sa. Očakával som, že keď do kapely Icon vstúpim, zosypú sa na mňa obvinenia, že som skomerčnel. Správne som predpokladal, že intelektuálni snobi, ktorí ma ešte včera vychvaľovali do nebies, ma vzápätí zavrhnú.

No ja som chcel jednoducho zmeniť svoj život, aj keď to v ére novej apatie vyznieva zvláštne. Mienil som sa vydať iným smerom, nepokračovať v slede jednotlivých zábleskov bez vzrušenia. Využiť ponúknutú šancu.

Vedel som, že dnes je módne, keď je v médiách i v umení všetko hravé, jednoduché a čo najpríjemnejšie. No ja som sa hral už toľko, že mi to stačí na celý život. Za jednoduché som už nepovažoval nič. A zo všetkých príjemností všade naokolo mi bolo zle.

Vydavateľstvo sa nadchlo výsledkami výberovej súťaže a poverilo Fionu, aby sa stala našou výcvikovou manažérkou.

Pracovalo sa jej s nami dobre, pretože sme všetci mali za sebou - napriek nízkemu veku -, dlhoročnú prax.

Dnešné pophviezdy nie sú samoukovia. Raymond, Martin, Simon i Gilles podobne ako ja vyrástli v privilegovanom prostredí a chodili do prvotriednych škôl. Správali sa vnímavo, ambiciózne a nechýbal im talent prispôbovať sa.

Denne som tvrdo trénoval tanec, spev, choreografie, chôdzu, spoločenské vystupovanie aj odpovede pri rozhovoroch.

Fiona na kurzoch rozprávala o najrôznejších fenoménoch pop-music. Cítil som sa pri nej ako žiak pri učiteľke. Znova som sedel v lavici a počúval výklad.

Na strednej škole som sa naučil, že žijem v ére, v ktorej všetku moc sústredilo do rúk niekoľko korporácií, bezohľadne sledujúcich svoje zámery. Nevznikla nijaká globálna dedina. Ľudia konečne uvideli, čo sa stane, keď informačné technológie ovládnu svet.

Fiona ma zaškolila do mnohých podrobností o fungovaní hudobného priemyslu. Po mesiaci intenzívneho štúdia som vedel, že na zvýšenie predaja nahrávok chlapčenských skupín sú kľúčové rozsiahle mediálne škandály. Takáto skupina je dostatočne povrchná na to, aby jej ľudia rozumeli - na rozdiel od súčasného sveta, ktorý sa im celkom odcudzil.

"Boyband je idealizovaný obraz riešenia konfliktu medzi životom osamoteného človeka a fungovaním nespravodlivej spoločnosti. Je to priemyselne vytvorená fantázia. Vpád ilúzie do reality. Zrkadlo životného štýlu súčasnej civilizácie," prednášala nám Fiona a tvárila sa, že to myslí vážne.

Definície tohto typu mi pripadali originálne presne do chvíle, kým som sa nad nimi nezamyslel. Neraz sa mi zdalo, že Fionine halucinačné obdobie sa ešte neskončilo. Jej vety som si musel zapisovať a potom memorovať.

Akoby mi nestačilo všetko, čo som sa naučil na univerzite v Reykjavíku. Tam mi päť rokov vtíkali do hlavy, že dejiny sa skladajú z odpadkov. Všetko vyrastá z kompostu. Rastie z vecí, o ktoré sa potkýname. Zo smetí a braku. To je vraj hlavný zdroj ľudskej vitality. Všetko ostatné je len šialený sen. Ešte som nestíhol dospieť náročný víkend v tokijskom klube Liquid Room a profesori už do mňa tlačili najmodernejšie estetické smery. Dlhé semestre som počúval prvotriedne teórie o druhoradých hororových filmoch. Dopodrobna ovládam interiérovú ikonografiu prístrojových dosiek športových automobilov. Poznám všetky zásadné trendy v dizajnovaní európskych benzínových púmp. Už len aby som sa naučil šoférovať a tankovať!

Priemyselné a nákupné haly dokážem interpretovať ako ikony anestetickéj súčasnosti, nech už to znamená čokoľvek. Dokonale ovládam históriu značiek a log produktov, ktoré by som nechcel ani zadarmo.

Napriek značnému pracovnému stresu som si k výučbe na univerzite zakrátko pridal aj ekonomické teórie na fakulte manažmentu. Videlo sa mi to prirodzené v dobe, keď sa na svete nenájde štát, ktorý by sa hlboko nezaplietol do tvorby ľudskej biedy.

Icon po vyjení singla Never Regret raketovo odštartoval kariéru. V londýnskej kancelárii vydavateľstva, kde som trávil čoraz viac času, som sa dozvedel, že Fiona sa ešte stihla osobne zoznámiť s priekopníkmi: Spandau Ballet, Bros či Take That, z ktorých vzišiel legendárny Robbie Williams. V televízii sa spoznala aj s Cashmores, Loveface, a neskôr, v ére totálneho marketingu, si dokonca tykala s lídrami skupín Windows a Diesel.

V rozľahlej študovni nám Fiona vyrozprávala dejiny vyfabrikovaných chlapčenských skupín, ktoré považovala za reálnejšie než samu skutočnosť. Púšťala nám dokumentárne filmy o významných kapelách prvej dekády nášho storočia. Pred obrazovkou som sa cítil ako na prestížnom festivale mužského modelingu a sladkého speváckeho vibrata.

Po dvesto hodinách zízania na monitor mi síce krásna hudba aj dojímavý obraz splývali do súvislej šmuhy, no únavu by som si nepriznal. Vedel som, že znalosť všetkých základných videoklipov žánru je pre ďalší rast kariéry Iconu nevyhnutná.

Po rozsiahlom úvode som sa dozvedel oveľa podstatnejšiu vec: charakterové typy členov chlapčenských skupín zodpovedajú deformovaným pozostatkom stáročných túžobných fantázií ľudstva. Sú to aktualizované verzie archetypov kolektívneho nevedomia. Jungove tiene, na ktoré masové publikum dlho čakalo.

Kapely majú väčšinou päť členov podľa piatich základných maskulínnych tried. Stotožnenie fanúšikov so skupinou totiž musí byť úplné. Úspech sa dostaví jedine vtedy, ak sa potláčané túžby mladých žien do dvadsaťtri rokov vzťahujú na všetky postavy, alebo na temer všetky.

Raymond bol "zvodca & zvrhlík", ktorý sa mal v dohľadnom čase vrhnúť na drogy alebo na alkohol.

Martin patrila do kategórie "bábätko skupiny", lebo z prieskumov vyšlo, že ho tínedžerky pokladajú za najmilšieho z nás a predstavuje pre ich životy významnú hodnotu.

Simonovi dotvorili imidž "drsný romantik", takže asistentky mu podľa inštrukcií viedli denník a písali nenárodné básne, ktoré vychádzali v časopisoch pre -násťročné dievčatá ako Bravo Teen, Young Miss a Cosmo Girl.

Bývalý model Gilles prirodzene zapadol do triedy "krásavec & lámač srdce". Naučil sa mať rád futbal aj hokej. Zakrátko po vzniku kapely dostal od našich manažérov za úlohu čo najskôr sa rozísť s priateľkou supermodelkou.

Je známe, že jeden z päťice musí byť škaredší. Nie vyslovene odpudivý, ale prosto tuctový. Preto žije bez priateľky a všade sa objavuje sám. Nemá výrazný spevácky talent, aleje potrebný na vyvolanie zdania pestrého a súdržného kolektívu. Pre samotnú skupinu je neužitočný, ale pre fanúšikov kľúčový. Dosiahol najvyššie vzdelanie z celého tímu, ale nesmie to dávať najavo. Svojou obyčajnosťou približuje kapelu širokým masám priaznivcov.

Presne ten typ som zosobňoval ja.

5: najmenšie maličkosti

Prebudil som sa dorážaný o desať kilometrov vyššie.

Hoci ma naložili do vrtuľníka, teraz som sedel v lietadle.

Najprv sa mi zdalo, že snívam čudný farebný sen a uvedomujem si to, ako sa to občas v spánku prihodí. Napriek tomu som zatúžil, aby kajuta zmizla, lebo ma veľmi znervózňovala. Zavrel som oči, pevne stisol viečka a prinútil som sa intenzívne si to želať, ale keď som ich otvoril, okolie zostalo rovnaké ako predtým.

Za kruhovým oknom som videl kúsok bieleho krídla a čierne nekonečno posiate hviezdami. Signalizačné svetlo oranžovo blikalo. Prázdnu kajutu zalieval modrý svit bezpečnostných lúčov.

S pribúdajúcim vedomím sa zväčšovala aj bolesť. Vďaka nej som sa síce dokázal sústrediť, ale aj tak bolo všetko márne.

Zaľahlo mi v ušiach, oči ma pálili a v tyle pulzovala horúčava. Vnímanie som mal vyostrené. Hrozné myšlienky, ktoré mi lietali hlavou, boli čoraz zreteľnejšie. Už som si nehovoril, že je to sen, prestal som tomu veriť. Teraz som myslel na to, že sa musím zachrániť, nejako brániť. Stúpil vo mne hnev.

Hľadel som na zoznam s jedenástimi položkami pre poslucháčov na diaľkovom lete.

Zlaté päťdesiate roky. Hard aj art-rock. Lúboštné balady. Najkrajšie muzikálové melódie. Slávne operné árie. Perly symfonickej klasiky. Country oldies. Hity britských rádií. DJ mix Ibiza trance.

Nahovorený román Vladimíra Nabokova.

Zorientovala ma až jedenásta hudobná ponuka: world music z oblasti, do ktorej smeroval let. Hojný výskyt mien Ahmed, Ali, Maktoum, Khalid a Abdullah ma vystrašil. Zdesene som si prezeral fotky fúzatých tmavovlasých spevákov oblečených v dišdašoch. Na hlavách mali biele agaly obviazané čiernymi gutrami. Logo s tromi pásikmi ma na takomto mieste prekvapilo. Netušil som, že Adidas vyrába aj konzervatívnu arabskú konfekciu.

Chcel som sa rázne postaviť, no telom som trhol zbytočne. Až vtedy som si uvedomil, že som pripútaný k sedadlu. Oneskorene, ale o to zúrivejšie som sa rozkričal. V márnej zúrivosti som okolo seba plieskal rukami a nohami, aspoň nakoľko mi popruhy dovolili.

Správal som sa ako nepričetný. Bol som presvedčený, že som v rukách arabských teroristov. Sotva som lapal dych. V stiesnenom priestore sa môj hlas spolu so strachom vracali a celú situáciu iba zhoršovali.

Jednoduchý spôsob, ako sa úplne vyčerpať.

Za mnou zacupkali náhlivé kroky.

Ženský hlas ma zavolať menom. Zamarilo sa mi, že ho spoznávam.

Od nervozity som dostal triašku. Tričko sa mi premočilo od potu. Zvlhnuté vlasy sa lepili na spánky. No preglgol som a zat' al som zuby. Prestal som vyvádzať detinskosti. Sedel som v kuželi svetla a rozhliadol som sa.

"Karisma? Ste to vy?" zakričal som do temnoty medzi sedadlami.

"Nič som sa ťa nepýtala, Alfred Raff. Interview sa skončilo," odvetila a prikrčila ku mne.

Usadila sa do náprotivného kresla. Neozbrojená.

Hľadela na mňa s pokojným záujmom. Oči sa jej v prítmí jagali. Sediaca silueta tvorila proti svetlu temnú, nepreniknuteľnú škvrnu. Mykla plecami.

Nezmohol som sa na slovo. Zvažoval som, či ma Karisma zabije ihneď, alebo to ešte predtým náležite zmedializuje.

"Ako ti je, Alfred? Nesmieš byť taký zanovitý. Tvoj tep je iba máličko nad normál. Si zoslabnutý, ale ináč..."

"Mlčím schválne. Je mi totiž príliš dobre na to, aby som si skvelý stav kazil slovami. Chcem si ho vychutnať čo najdlhšie a v tichosti," odsekol som.

"Uniesla som ťa."

"Zachránila si ma," začal som jej tykať, aby som ju zaskočil hneď dvakrát. Predstava blízkej smrti otupila moje reakcie na strach.

"To je niekedy to isté."

Vytiahla cigaretu, ktorá zjavne stála toľko ako celá moja škatuľka. Vzbĺknutý jasný plameň osvietil tmavú tvár so širokými, plnými perami. Zablysol sa rad drobných kovových ohniviek. Žiara sa na okamih zrkadlila v očiach, ktoré náhle ožili a znova zhasli. Vyfúkla mäkký prstenec modrého dymu a prepichla ho prstom.

"Kam letíme? Na dovolenku?" opýtal som sa.

"Panebože," povedala, "prekliaty vietor!"

Prudké turbulencie stroj rozkývali. Nedokázal som odhadnúť, na čo Karisma myslí. Módnu banalitu, že komunikácia predstavuje moc, považujú takíto ľudia za samozrejmosť. Nepotrebuju sa rozprávať. Ani so svojimi rukojemníkmi.

V jej očiach som zbadal drobné iskričky. Tmavá farba dúhovky pohltila zrenice.

V mysli sa mi v zábleskoch vybavovali obrazy zničených mrakodrapov v New Yorku, Toronte a

Frankfurte. Keď sa Icon ocitol na vrchole slávy, vyhlásili ma za symbol kadečoho - generácie, víkendovej zábavy, britskej banky, niekoľkých japonských automobilov a dvoch austrálskych tenisových turnajov. Zvykol som si dokonca, keď nás vydavateľstvo v záujme vyššieho zisku povýšilo na fetiš. Moju umelohmotnú figúrku ste si vtedy mohli vyzliecť donaha, pohrať sa s ňou a potom jej vybrať iný model šiat zo širokej ponuky.

Skutočne nerád by som sa však stal symbolom hegemonie kultúrneho imperializmu. Viem síce, čo je to mcdonaldizmus, disneyfikácia aj cocakolonizácia, ale o zámeroch, metódach a dôsledkoch týchto strategických postupov neviem o nič viac ako prevažná väčšina obyvateľov zemegule. Navyše som sa pri anglickej výslovnosti doteraz nezbavil svojho šušlavého islandského prízvuku.

"Pristaneme neďaleko nádhernej pláže. Ale to ešte potrvá. Ja sama som náhodná. Žijem život a zároveň ho skúmam. Neunikne mi ani najmenšia maličkosť," tárala.

Na teroristku okolo seba šírla akosi priveľa zmätku. V jej tvári som vybadal zadosťučinenie. Nedokázal som si predstaviť, akú cenu pre ňu má môj odvoz súkromným lietadlom cez oceán.

"To ste mi vo fanklube kúpili last-minute zájazd, že ste mi o ceste ani nestihli dať vedieť? Alebo ťa podceňujem a na letenku si nasporila sama?" pokúsil som sa Karismu prerušiť. Nepomohlo.

"Pamätám si všetko. Úplne jasne," pokračovala, "od okamihu, ako si ma pustil do domu. Každé zachvenie. Každú kvapku potu. Každé zamrazenie. Ver mi."

V tejto chvíli sa mi skutočne nič nezдалo vhodnejšie, ako počúvať podobné rozprávky. Namáhavo som dýchal. Bolest' ustúpila a čoraz ťažšie sa mi darilo pôsobiť vyrovnané. Myšlienky mi v hlave vírili.

Predstavoval som si, že o chvíľu budem mŕtvy. Nesmierne jasne som si uvedomoval, že žijem.

"Bolo to ako blesk, oslnenie. Rozhodla som sa, že budeme spolupracovať. Ale o tom až na mieste. Je neskoro. Musím odísť," vyhlásila. Urobila dlaňou gesto smerom dozadu. Nerozumel som Karisminým slovám, ani prečo vyžaruje takú živelnú rozjarenosť.

Cítil som, že som sa dostal do strašnej pasce. Hľadal som východisko, preberal možné varianty. Snažil som sa nájsť nejaký trik, spôsob, ako ujsť. Bol som doposiaľ priveľmi sebavedomý a dôverujúci svojim schopnostiam? Ničomu som nerozumel. Keby sa ma niekto spýtal, čo sa deje a čo to všetko znamená, nedokázal by som zo seba dostať ani slovo.

"Všetkému, čo si hovorila, rozumiem. Pokojne odíď, veď sme si už povedali všetko podstatné," odvetil som meravo.

Prižmúril som oči a všimol si siluety dvoch vysokých svalnatých mužov so samopalmi. Škoda, že po mojej prítomnosti už túžili iba nájomní zabijaci, ktorí to navyše mali prikázané.

Z Karisminých slov som pochopil len to, že tak skoro, ako som si myslel, ešte nezomriem. Cítil som sa ako v kulisách katastrofického filmu.

"Predtým som rozumela len vlastnému hlasu. Teraz už chápem aj teba. Prečítaj si niečo, aby ti ušiel čas," povedala s úsmevom.

Kývla kamsi predo mňa a odišla. Pred odchodom mi rozopla putá na rukách.

Osamel som. Z televíznych správ som vedel, že väčšina únosov je na úvod zakaždým spojená s istým pochybným komfortom. No desilo ma vedomie, že stav obetí sa Časom prudko zhoršuje.

Kedysi mi stačilo vedieť, že telové mlieko mojej obľúbenej značky obsahuje gélové výt'ažky z červeného hrozna, zásobníky vody a vitamíny chrániace pred voľnými radikálmi, aby som sa upokojil. Rovnako na mňa pôsobili aj prestížne obrázkové magazíny s obálkami, ktoré nanovo definujú hodnoty ľudskej krásy. Chcel som, aby sa mi do tela vrátila potrebná rovnováha.

Načiahol som sa mierne dopredu. V priehradke sedadla som našiel hrubý farebný časopis o mobilných telefónoch. Najprv sa mi zdalo nepatričné v takejto chvíli čítať. Ale po čase, keď sa nič nedialo, som neodolal.

Na lesklej obálke som sa dozvedel, že ide o dvojtyždenník. Pomaly som listoval.

Naozaj sa mi páčili obrázky krásnych a šťastných mladých ľudí éry digitálnej ekonomiky, U-commerce a novej telekomunikačnej generácie, hoci som netušil, či toto obdobie už bolo, momentálne je, alebo ešte len bude.

Autori článkov písali chorobné podrobnosti o pomyselnej súčasnosti, ktorá podľa mňa v dohľadnej budúcnosti vôbec nebude jestvovať. Mám síce reklamy rád, ale 140 strán propagačných materiálov sa

mi zdalo predsa len trocha priveľa.

Nielenže som sa pri čítaní krátkych románov o mobiloch neupokojil, ale dokonale som znervóznel.

Nedolistoval som ani po poslednú stranu magazínu.

Telo mi od strašného strachu zmalátnelo a drvila ma zimnica. Pred zrakom sa mi rozsvietili purpurové škvrny, ktoré sa mihali sem a tam ako ortuťové kvapky. Jazyk mi v ústach zdrevenel a ramená ma svrbeli.

Rozhodol som sa, že to urobím. Rozmýšľal som, či ma sledujú kamerou. Nevyzeralo to tak, ochrankári stáli dostatočne ďaleko, aby nedovideli na pohyby mojich dlaní.

Pritisol som si ruky na sluchy. Prsty sa mi triasli. Horúčkovito som sa rozhliadal okolo seba a bleskovo zvažoval, čo urobiť. Myslel som na Karismine slová o najmenších maličkostiach. Nezmysel! Kam by som mohol ujsť? A ako?

Bol som neznesiteľne rozrušený, už som sa neovládal.

Nadvihol som plastové operadlo na ruky a strčil do úzkeho pántu prstenník a prostredník. Opatrnosti som urobil zadosť aspoň tým, že som nahor nastavil brušká, nie nechty.

Rýchlym trhnutím som operadlo z celej sily zatlačil.

Takmer som zvrieskol.

Voľnou rukou som si tvrdo zovrel ústa, aby som nekričal. Zahryzol som si do hánok prstov.

Rukou mi preletel kŕč, dlaň som si necítil. Ovalilo ma to ako horúci príznak. A potom ma presiahla obrovská bolesť. Pokožku zalial pot, z hrdla sa dralo kvílenie. No zatiaľ som zuby a zanovito mlčal.

Dusivá tiaž ma pomaly privádzala do tichého tranzu. Paluba lietadla sa pred mnou rozplynula do jasnej perlete. Stuhli mi slabiny a v mozgu chvíľu vybuchovali oslnivé svetlice.

V mysli i v tele sa mi rozhostil pokoj, čelo sa uvoľnilo. Všetko okolo mňa tieklo a zalievalo sa matným leskom.

Rýchlo som si uhladil pokrčené oblečenie. Úporné som sa pokúšal rozpamätáť na únos, ale spomienky som nedokázal usporiadať do živej zrakovej predstavy.

Zovrel som si ubolené prsty rukou. Prenikavo som vnímal svoju orosenú horúcu dlaň.

Od vyčerpania som zaspal.

6: superspeváčka

V tej dobe vädla mladosť hudobného štýlu rýchlosťou svetla. Krása sa menila bleskurýchlo. Za noc mohli povstať mnohé trendy, vydržali šesť týždňov a potom naveky zmizli.

Icon sa prekvapivo udržal.

Boli sme jednoducho päťica mladých mužov. No každý trocha etablovaný novinár sa o nás vyjadroval zložito. V nejakom časopise nás nazvali opticko-akustická senzácia, hoci mne sa na nás zdal senzačný iba vklad investora.

Fanúšikovia obdivovali súdržnosť Iconu, no ja som ostatných členov ledva poznal po mene. O bližšom vzťahu medzi nami, či nebudaj o kamarátsve, nemohla byť ani reč.

Verejnosť žila v predstave, že sme v skupine trávili pracovný a voľný čas pohromade, spolu sme sa zabávali aj prežívali trápenia. V skutočnosti mal každý z nás vlastného agenta, ktorý tvrdo presadzoval výhradne záujmy svojho klienta. Za zderské percentá zo zisku som sa horlivosti môjho osobného manažéra ani nečudoval.

Partneri vydavateľstva pri podpisovaní zmlúv žiadali, aby sme poskytli práva na všetky svoje psychofyzologické vlastnosti, čo je spojenie, akým náš manažér označoval telo. Ja som už dospel do takej ľahostajnosti, že by som im za peniaze venoval všetko.

Očakával som, že v kapele sa mi podarí začať nový, oveľa jednoduchší život. No od začiatku sa všetko dialo inak, než som si predstavoval. Spoznával som samé čudné osoby. Ich tváre mi postupne splývali do čoraz väčšej škvrny.

Len čo sa Icon dostali na prvé stránky hudobných magazínov, na najnavštevovanejšie weby pre mladých a do hlavného televízneho vysielacieho času, túžili mňa i ostatných členov spoznať najrôznejšie typy pochybných existencií, ktoré sa pre zjednodušenie nazývajú osobnosti šoubiznisu.

Každý deň som sa zoznamoval s novými hviezdami hudby, televízie, filmu, literatúry a televíznych predpovedí počasia. Veľmi živo sa mi v pamäti vynárajú krajiny, mená, nálady, zvuky a vône, ale nemám

istotu v správnom poradí všetkých výjavov.

Slávna moderátorka Ling Tezai za nami prišla, keď sme v Madride vystupovali v zoznamovacom programe pre deti do 13 rokov.

"Ľudia si o mne myslia, že som povrchné, jednoduché dievča, pretože tak vyzerám. Ale keď ma spoznajú lepšie, zistia, že som taká naozaj," hovorila Ling.

Potom rozprávala šialené podrobnosti o svojej charite pre Nepál, na ktorú som nakoniec musel pre pozitívny imidž prispieť zo svojho honoráru aj ja. Pri podpisovaní šeku som dúfal, že z mojej šľachetnej dobročinnnej iniciatívy sa bude radowať aspoň jeden ozajstný šerp, nielen rodinní príslušníci dotyčnej hlásateľky.

Seriálový herec Max Tao za nami zavítal v Miláne, kde sme prevzali platinovú platňu za singel Never Regret. Táral nám zmätené pochvaly hlasom chlapíka, ktorý nahovára reklamné upútavky na najdrahšie hollywoodske filmy. Vysvitlo, že presne to je jeho práca.

"Nenávidím buľvár, keď sa dostanem k moci, zruším ho. Neviem, prečo sa o mne píše v časopisoch. Niežeby sa o mne nedalo písať pútavo, ale ja sám som si o sebe ešte nič zaujímavé neprečítal. Keby ma zavreli do izby so všetkými tými novinármi, nikto z nich by nevyšiel živý. Stavíte sa?" spýtal sa Max. Nikto mu neodpovedal.

V Londýne prišla za nami do zákulisia televízneho štúdia speváčka Letizia. Ikona scény považovaná za nástupkyňu v rade Donna Summer, Lisa Gerrard, Sophie Ellis-Bextor a Zala Ihan.

Sedel som v priestrannej hale so stolikom uprostred svetlohnedého koberca. Steny tvorili pravidelné rady veľkých, v kútoch zaoblených okien zasklených tablami oranžovej farby. Zariadenie bez obrazov a dekorácií na mňa pôsobilo cudzo, no tlmené osvetlenie mi umožňovalo sústrediť sa.

Oproti mne apaticky posedával vychýrený černošský raper, ktorý vrážal obrovské sumy do svojho imidžu chudobného mladíka z newyorského Bronxu. Jeho odporné, drahé široké tepláky vyzerali takmer ako bazárové napodobeniny. Keby islandská národná banka roztavila všetky hrubizné zlaté reťaze a ťažké prstene, ktoré sa na ňom blýskali, výrazne by to posilnilo kurz koruny.

Využil som pätnásťminútovú prestávku pri nakrúcaní videoklipu pre druhý singel a na konzole som sa hral najnovšiu adventúru. Šlo o hru určenú škôlkarkam z južnej Ázie, takže som jej vynikajúco rozumel. Pri riešení levelov sa mi darilo rýchlo postupovať dopredu.

Dnešné superspeváčky podobne ako prostitútky nepotrebujú priezviská. Nepracujú, iba dosahujú výkonnosť. Neprodukujú, iba plnia zmluvy na vydané albumy. Kedysi prostitútky predstierali, že sú panny. Teraz sa panny tvária ako prostitútky.

Letizia z ôsmich metrov vyzerala perfektne. Zblízka vyzerala ako stvorená na pozeranie z ôsmich metrov. Silikónové prsníky mala len o troška menšie ako hlavu. Mohutné prsiská korunovali umelo zväčšené bradavky.

Mala na sebe nemožný korzet Fendi horčicovej farby, ktorý dodával jej pleti sivastý odtieň. Zúžená bordová sukňa Casa Damiani ju robila vyššou. Šiltovka DKNY spolu zakrývala tvár.

Čudujem sa brandistom, lebo ja sa už oblečeniu s logami zásadne vyhýbam. Nemienim byť hneď pri prvom pohľade presne sociálne zaradený. Nechcem dávať niekomu najavo, kam patrí, skôr ako ma spozná. Neprijemné je len to, že zohnať kvalitný tovar bez loga je doslova umenie a stojí to šialené peniaze, neporovnateľne viac ako značkové šatstvo.

Letiziu pokladali tri štvrtiny mladých divákov za mimoriadne príťažlivú, preto naplno využívala prednosti mediálnej prezentácie namiesto namáhavej skutočnosti.

"Ahoj, krásavec!" pozdravila Letizia, keď sa naklonila nad môj notebook.

Predstavili sme sa. Vymenili sme si niekoľko zdvorilých fráz o nových nahrávkach, konkurenčných interpretoch a medovom šampóne.

"Mal by si niečo proti tomu, keby som ťa pozvala na obed, Alfred?" spýtala sa. Vystúpené hroty jej prs sa takmer obtreli o horný okraj môjho monitora.

Prelákol som sa.

Erotická vyzývavosť vo mne odjakživa vzbudzovala úzkosť. V tínedžerskom veku som nečítaval pánske farebné magazíny, ktoré mali na obálkach mohutné prsníky, trblietavé stehná, lesklé karosérie športových áut alebo belostné jachty. Vyrástol som na ženských časopisoch Elle, Mademoiselle, Vogue a Harper's

Bazaar.

Nijako to nesúviselo s homosexualitou, čo je klišé, ktorým sa tento fenomén zvyčajne mylne vysvetľuje. So sexom to nemalo nič spoločné.

Nezaujímal ma fotky zlatých dievčenských poprsí a čokoládových hladkých pozadí v tango nohavičkách. Zato som do neuveriteľných podrobností presne vedel, čo je to korektor, studené žehlenie kože, restylan, multilicidlo, liposukcia, botox na mimické vrásky alebo kajal.

Erotická fotka obnažených prsníkov na farebnej lesklej stránke ma vzrušovala oveľa menej ako dlhý rozhovor so skúsenou rodinnou lekárkou o rizikách rakoviny v okolí bradaviek. Spamäti som ovládal metódy, ako si overiť, či sa v žľazách netvorí nádorové hrčky. Väčšinu spôsobov som si podľa inštrukcií vyskúšal sám na sebe. No odhalený ženský prsník som v skutočnosti nevidel, ani sám neviem odkedy.

Nepríťahovali ma ani videohry, strieľačky v prvej osobe, z úspešnej línie Wolfenstein, Quake, Dead Circuit a Cussett.

Netúžil som behať po chodbách s nožom, sekerou, pištoľou či laserovým mečom v ruke. Z prostredia opustených katakomb, bunkrov, hradov a vesmírnych staníc ma zakaždým rozbolela hlava.

Uprednostňoval som nenáročné romantické príbehy pre dospievajúce dievčatá, karaoke súťaže alebo kadernícke školy. Jedna moja obľúbená hra ma naučila rapovať a spievať soul.

"Vôbec nie," odvetil som s tvrdo nacvičeným úsmevom. "Mám rád spoločnosť krásnych žien. Ale dnes ešte musím zmoknúť."

"Čože? Zmoknúť?" rozosmiala sa. "Ty si zlatý. Určite máš rád, keď je riadne vlhko, však?" spýtala sa hlasom, ktorý by úchylák isto považoval za rozkošné koketný.

Dopočul som sa, že Letizia má tridsaťjeden rokov a minulý mesiac sa dala chirurgicky omladiť. Túto tajnú informáciu odvysielal naraz asi tucet televízií.

Pomocou vysokofrekvenčného ultrazvuku odstránila ložisko celulitídy. Znížila nadváhu na báze termoregulácie. Manuálnou lymfodrenážou odplavila z tela toxíny. Laserom trvalo epilovala chlápky na tele. V centre pre diagnostiku jej transplantovali vlasy. Pokožku spevnila xeralipidmi aj par-elasty-nom. Pery zväčšila Core-texom naneseným do druhej kožnej vrstvy. Letizia sa jednoducho postarala, aby do médií o jej úprave neprenikol ani najmenší detail.

Teraz vyzerala asi na tridsaťdva.

"Žiaľ, nežartoval som. To sa mi už dávno nedarí. Pri nakrúcaní tohto klipu na nás jednostaj prší. Technici nás polievajú z požiarňach áut," povedal som.

Sprchovali ma síce teplou vodou, ale po dvoch hodinách mi pripadala ako ľadová triešť. Lenže tak ako muži vyhládávali súťaže Miss mokré tričko, dievčatá vyžadovali, aby chlapčenská skupina v každom štvrtom videoklipe totálne zmokla. Jedine vtedy sa naplno rozvinula pubertálna poetika vypracovaných hrudníkov a pevných mriežkovaných brušných svalov.

Vedel som, že na obrazovke to tri a pol minúty vyzerá skvelo. Treba preto niečo podstúpiť.

Raymond mokol v roztvorenej priesvitnej modrej košeli, aby sa zvýraznilo jeho robustné telo a svalnatý radiátor na bruchu. Martinovi obliekli obtiahnuté fialové tričko. Simon a Cilles stáli v prietži vody do pol pásu nahí. Pre mňa určili neforemnú hrubú vetrovku, ktorá okamžite nasiakla vlhkosťou a nechutne chladila.

"Zbožňujem vodu. Včera som robila rozhovor pre Bazény slávnych," zvolala Letizia.

Obama rukami si odhrnula vlasové implantáty z pliec. Prsia sa jej pri pohybe zdvihli.

Pridlho som hľadel na poddajnú krivku jej šije. Cítil som na sebe skúmavý pohľad.

Musel som si priznať, že z Letizie vyžaruje zvláštna zmyselnosť. V žiarivých očiach mala pobavený výraz. Brada jej zvod nezvýrazňovala súmernú tvár. Keď rozprávala, pretiahnutá hlava sa jej mierne, pomaly a pravidelne nakláňala dopredu a dozadu, akoby búrala nejakú neviditeľnú prekážku. Jej totálna umelosť ma záhadným spôsobom príťahovala. Srdce mi bilo rýchlejšie než zvyčajne. Žiadalo sa mi s ňou porozprávať.

"Tak teda prijímam. Vyber nejaký podnik pre veľkomestských snobov, ako sme my," navrhol som.

Opäť si myslela, že žartujem. Pritom som sa len pokúsil o výstižnú charakteristiku nás dvoch.

Zdvihla mobil. Bez vyťukávania komusi prikázala, aby nám na deviatu večer pripravili stôl pre dvoch.

Čakal som na Letiziu v reštaurácii s názvom Radšej zostaňte chudobní pol hodiny. Nasadil som si masku zdvorilosti, ktorá predstavovala moje chápanie slušnosti.

Stretol som sa s ňou zámerne. Rozhodol som sa, že sa už budem pohybovať iba medzi takými krásnymi jedincami a v takých priestoroch, aby som celkom zabudol, akí sú a kde žijú bežní ľudia.

Dlhé čakanie mi spríjemnilo vedomie, že dizajnérske hotelierstvo prekvitalo. Majitelia zohľadnili pri úprave stola a bezprostredného okolia naše individuálne požiadavky. Vzory farieb a modely látok dostali od Letiziiných agentov vopred. Štýlová schôdzka si vyžadovala koncepčnú reštauráciu. Priestor s originálnym interiérom niekedy povie oveľa viac ako my, čo mi vyhovovalo, pretože som mal chuť skôr mlčať.

Slnolam na fasáde poskytoval potrebný tieň. Podlahu tvorilo mliečne sklo. Plochu žltkastých stien s kamennými obkladmi geometricky rozbíjali vertikálne a horizontálne otvory. Tak uprene som sa zahľadel na originálny štýl miestnosti, že som príchod Letizie do miestnosti zaregistroval prineskoro.

Asi sa hneď na úvod trocha urazila. Aspoň mi pomohla prekonať rozpaky.

Odovzdane som očakával, že zjeme niečo ľahké a potom zamierime na súkromnú party. Zmieril som sa s tým, že noc strávim obklopený krásavcami s punkovými účesmi. Modelky si budú vedľa mňa zasnene vyzliekať retro džinsy. Všade naokolo sa bude šnupať kokain, popíjať absint, hltáť neriedená MDMA a navrhovať nespútany sex.

Od vychyteného súčasného autora dostanem do daru jeho nový román, do ktorého jakživ nenazriem, pretože keby som mal rád drogy, radšej by som ich bral, než o nich čítal.

Vypočujem si dvojzmyselné reči aj koketné návrhy. Asi štyridsaťkrát sa usmejem, z toho možno dva razy takmer úprimne. Viacerí ma budú urputne prehovárať, aby som zahral aspoň krátky didžejský set na gramofónoch, zakúpených práve na túto príležitosť. Neustúpia, ani keď tretikrát namietnem, že so sebou nemám ani jednu platňu.

Preto ma prekvapilo, keď Letizia navrhla, aby sme si iba rýchlo dali drink a urobili si výlet na lúku za mesto.

"Potrebujem vypaďnúť z tejto diery, Alfred, a ty ma pochopíš," hovorila.

"Takže si na tom ešte veľmi dobre," odvetil som. "Ja ani neviem, čo potrebujem. Ale rád ťa budem sprevádzať. Len mi nenavrhn, aby sme pripravili spoločný hudobný projekt."

"Páči sa mi tvoja úprimnosť. No asi budem opäť neposlušná," odvetila Letizia. "Chcela by som, aby si pre mňa napísal pieseň," dodala. Vlasy jej padali do tváre. Pri rozprávaní si na zápästí otáčala veľké strieborné hodinky.

Nedočkavo som dofajčil. Dym z cigaretového ohorka sa plazil dohora.

Vyšli sme pred reštauráciu, kde nás trpezlivo čakali šofér aj dobré počasie. Vo vlhkom večernom vzduchu svietil okrúhly mesiac nízko na oblohe.

Nasadli sme a odviezli sa do súkromného golfového geta pätnásť kilometrov za Londýn. Vystúpil som na prísne stráženom pozemku.

Potom som videl, ako v tmene osvetlenom kufri auta parkovali tri miniatúrne vrtuľníky. Vybrali sme s Letiziou dva biele. Nad hlavami sa nám splietali konáre. Mesto v diaľke prikrývala od jedného svetelného bodu k druhému ľahká hmľa.

Pôsobila na mňa živá atmosféra neďalekého Londýna. Vyrazili sme k širokému trávnatému priestranstvu. Medzi prstami som pevne zvieral priesvitný kokpit. Vo vrecku nohavíc ma tlačilo dlhé diaľkové ovládanie. Klesajúce chodníky vylučovali akúkoľvek možnosť únavy.

Cesta sa rozvetvovala medzi lúkami, ktoré sa už ťažko dali rozoznať. Po stranách chodníka parkovali malé dvojmiestne vozidlá na prevoz hráčov a golfových palíc.

Počas takejto noci som mal chuť porozprávať jej o Islande.

"Letizia, čím častejšie som preč z Reykjavíku, tým silnejšie verím v tröllov a álfurov."

"Neviem, čo sú tröllovia. Poznám síce to slovo, ale nič viac. Asi ti nebudem všetko rozumieť, ale pokojne rozprávaj," odvetila.

Navôkol sa rozprestierala noc.

"Tröllovia sú veľkí lesklí tvorovia so silnou aurou," vysvetľoval som pri chôdzi.

"Nádherne sa obliekajú, majú radi svietivé ozdoby. Skoro ako dnešní party people, len nefetujú.

Álfurovia sú niečo ako škriatkovia, ktorí žijú na skalách a dodržiavajú odveké tradície. V tieto bytosti veria až tri štvrtiny z nás Island'anov. Keď som mal desať rokov, moju vieru v álfurov posilnila séria záhadných autonehôd za Reykjavikom. Pri skale, ktorú obývajú a kde sa postavila diaľnica, stalo sa viacero zrážok. Obyvatelia prinútili dopravný úrad vybudovať obchádzku hrôzostrašného miesta." Zdalo sa mi, že ma už nepočúva. Ani sa netvárila, že ju to baví. Záblesky svetla blikali nad mestom ako farebná para. Takto dobre som sa už veľmi dlho s nikým necítil.

"Polož si vrtuľník na zem. Vidíš? Takto!" povedala Letizia, keď sme sa ocitli uprostred rozľahlej zelenej pláne. Meravo som hľadel na jej prsty, ktoré briskne stláčali červené a modré kontrolky na ovládači. Vrtuľa sa s tichým bzukotom roztočila. Stroj prekvapivo prudko vzlietol.

"Chcem len, aby si vedel, že ja drogy neberiem," hovorila. "Toto ma zabáva oveľa viac."

Letizia riadila energicky. Jej helikoptéra sa zakrátko zmenila na maličký svetielkujúci bod na čiernom pozadí noci. Keď hračku na chvíľu stratila z dohľadu, sústredene pozorovala displej. Ani na okamih z divého prúdu hry nevystúpila.

Pozoroval som jej hrácke schopnosti a o chvíľu som sa osmelil aj ja. Letizia mlčky rozmetala moje smiešne návaly zádumčivosti. Keď som stál pri nej, prestal pre mňa jestvovať okolitý svet.

Aktivoval som motor a môj vrtuľník okamžite vyrazil šikmo nahor. Rútil sa k oblohe v nepravidelných cikcakoch. Nedokázal som s ním však nabráť takú výšku ako Letizia. Stroj sa kýval zboka nabok a čudne sa triasol. Dokonca predviedol smelú vývrtku. Signalizačné svetlá mi zanechávali na sietnici červené odlesky. Zasmial som sa a vôbec som to nemusel predstierať.

"Prosím ťa, môžeš mi s týmto technickým zázrakom pomôcť?" spýtal som sa a otočil sa k nej.

Nevnímala ma. Sústredene pozorovala let svojej helikoptéry na čiernej oblohe. Letizia si zjavne vytrvalým hráckym napätím vybíjala nahromadenú energiu. Dokázal som si predstaviť, aký stres denne zažíva pri svojej hviezdnej kariére.

Postupne splývala s dianím na oblohe ako človek, ktorého to pomaly ťahá na druhú stranu zrkadla.

Zvierať som ovládač a nemohol som od Letizie odtrhnúť zrak. Mesiac ju zalieval chladným svetlom a hlboko jej poznačoval tvár. Netušil som, čo sa so mnou robí.

Hoci som vedel, že je produktom dermatologickej chirurgie, pripadala mi krásna. Nezdala sa mi o nič menej ozajstná ako čokoľvek iné. V každom okamihu som si uvedomoval, že veci, na ktoré sa pozerám, aj zvuky, ktoré počujem, sú iba umelo vytvoreným zrkadlením. Vo svete obrazov a bitov sa zámena kópie za originál stala všeobecne akceptovaným omylom.

Uprel som zrak k svojmu vrtuľníku.

Strnulo som hovoril: "Letizia, neprestaň byť takáto! Pokojne ma ignoruj, nepočúvaj ma. Presne toto totiž potrebujem. Túžim, aby to tak zostalo. Neodpovedz, prosím ťa, ani teraz!"

Mlčala.

Vrtuľník znenazdajky pikoval kolmo k zemi.

Myksľoval som ovládačom. Chcel som hračku zvrátiť späť dohora, ale podarilo sa mi iba mierne vychýliť dráhu letu a na dôvažok som ju zrejme omylom namiesto vľavo navigoval presne opačným smerom.

V prudkej rýchlosti letela helikoptéra príliš krivolako. Mierila k nízkej centrálnej budove golfového ihriska, kde sa ešte svietilo. Chaoticky sa vychyľovala a odrazu sa z nej rozoznala hudba. Asi som niečo chybné stlačil.

Z takej diaľky som muziku počul slabo a nezreteľne. Ale predsa som rozoznal, že ide o soundtrack k aktuálnemu veľkofilmu o dobrých vojakoch, ktorí v záujme presadenia demokracie vyvolávajú v akejsi malej krajine totálne zničujúcu a neskutočne spravodlivú občiansku vojnu.

Celkom som nad helikoptérou stratil kontrolu. Na čiernom pozadí vytvárala hazardné farebné kruhy, ktoré sa bleskovo ponárali do temnoty. Na rozdiel od bláznivého letu bola dojímavá veľkolepá hudba vzácne plynulá.

Znervóznel som a nezmyselne búšil do tlačidiel. Vrtuľník sa mi neustále vzdal'oval.

Akousi náhodou som kúsok od strechy na okamih docielil razantný vzostup stroja, ale vzápätí už

neovládateľný s tichým hvizdnutím klesal na asfaltovú cestu.

Vedel som, že je zle.

Rozbehol som sa krížom cez trávnik. Popri mne sa mihali biele zástavky. Zvažoval som, koľko asi stojí metrová lietajúca hračka. Predpokladal som, že to bude veľa, ale netušil som, či v stovkách, alebo v tisíckach. Ešte v kufri auta som si všimol, že ide o jeden z tých produktov, ktoré už ani nemajú logá, pretože ich majitelia nepotrebujú svoje bohatstvo a štatút prezentovať navonok, postačuje im vlastný pocit nesmierného blahobytu a výnimočnosti.

Upínal som zrak na padajúci bod. Blikavé svetlo sa nezadržiateľne rútilo.

Bezradne som utekal na doraz.

Ozval sa hlasitý náraz.

Bzukot na zlomok sekundy stíchol. Kontrolky zhasli. Hneď potom helikoptéra vybuchla.

Odvrátil som sa a zakryl si rukami tvár.

Detonácia bola prekvapivo silná. Vrak sa rozhořel prudkým oranžovým plameňom. Bezprostredne nasledovali ďalšie menšie explózie. Súčiastky odlietavali na všetky strany. Roztočená vrtuľa sa odpojila a po krátkom švihu sa neďaleko zapichla do opusteného trávniku.

Letizia pribehla tesne k troskám a hľadela na vzniknutý požiar. Jachtal som hlúposti na ospravedlnenie. Zapisahával som sa, že jej hneď kúpim novú a lepšiu helikoptéru. Bezducho som sľuboval, že zoženiem z limitovanej edície takú, čo vlastnoručne vyrobili šikovní švajčiarski remeselníci. Detailne som opisoval pomyselnú podobu malej kabíny i farbu vonkajšieho náteru. Nemám potuchy, kde som tie bludy vzal.

Letizia ma, našťastie, nevnímala. Plamene ožarovali siluetu jej tela, vykrovaného najlepšími kozmetickými estetikmi do dokonalosti.

"Prepáč mi, prosím," vyjachtal som.

Zmlkol som a bez pohnutia ju pozoroval.

Jej tvár bola geometricky usporiadanou utópiou. Pomyslel som si, že nijaká jej podoba sa v mojej pamäti neuchová ako táto.

Letizia sa prudko zvrtila, akoby až teraz postrehla, že som tam. Zrenice sa jej rozšírili. Vykročila ku mne. Oheň dohorieval.

Podala mi svoje diaľkové ovládanie. Rukoväť ešte zostala teplá. Na fasáde budovy za jej chrbtom sa rozsvietili žiarovky a osvetlili príjazdovú cestu.

Striehol som na Letiziin kradmý pohľad. Uprene a bez dychu som na ňu hľadel. Na čelustných kostiach a vypuklinách čela sa mi chvela koža.

Bezmyšlienkovite som ju prudko chytil za ruku.

Vnútro dlane jej zvlhlo.

Sklopila zrak. Zaspätkovala.

Stáli sme a pozerali sme sa na seba. Dýchali sme hlasito. Ja ako obyčajne otvorenými ústami, ona mala pery pevne stisnuté. Drobné bledé nosné dierky sa jej chveli. Pleť mala celkom bielu. Na jej ligotavých čiernych vlasoch tancovali svetlá z vysokých okien.

Letmo ma objala. Od toho dotyku mi po chrbte prebehli zimomriavky. Potom bez slova a bez obzretia zamierila naspäť k autu.

7: estetika nafty

Keď sme vystúpili na letisku, cítil som sa ako dôkladne vyžmýkaná handra. Očakával som pristátie na tajnej teroristickej základni kdesi uprostred púšte a ozbrojenú eskortu. Privítal ma nápis Vitajte v Dubaji a na sklenej bráne malá, preškrtnutá Dávidova hviezda.

Od bolesti som mal naďalej halucinačne vyostrené videnie. Rozhliadol som sa po obrovitánskej hale a už ma neprekvapovalo, že ešte aj indigo, farbivo na značkové džínsy, sa vyrába z ropy.

Karisma ma držala pod pazuchu a viedla v sprievode svojich komplicov cez služobný východ. Pohrdala mnou dostatočne na to, aby mi ani nenasadila putá. Považovala ma za zbabelca. Správny postreh. Obklopovali nás masy arabských obchodníkov, katalógových turistov a letiskových úradníkov.

"Pevne dúfam, že nie si taký naivný, Alfred, aby si si myslel, že sa ti podarí ujsť," prehovorila Karisma.

"Určite vieš, že s únosmi je to dnes podobné ako s vojnami a revolúciami. Ak sa pri nich náhodou ťažko nezraní devätnásťročný americký vojak, nikto na svete si ich nevšimne."

"Neboj sa, som ešte oveľa naivnejší," odvrkol som. Omamná horúčava mi pomáhala tváriť sa ľahostajne.

Pas som nemal a ani som ho nepotreboval. Našťastie. Inak by som tichých, decentných a mimoriadne skorumpovaných colných úradníkov znervóznil pečiatkou z letiska v Tel Avive, kde som minulý rok vystupoval na tamnejšej Love Parade.

Pre Karismu zjavne hranice nepredstavovali prekážku. Pri colnej kontrole sa k zariadencom správala s prehnanou žoviálnosťou.

Popri nás kráčali letušky, ktoré nesmú servírovať bravčovinu. Na ich modrých kabátikoch sa leskli zlaté pásy. Stavil by som sa, že nešlo o atrapy.

Aby sa človek v budovách tohto typu cítil dobre, musí asi naozaj patriť k vrstve superbohatých a vyznávať estetiku nafty. Táto ohavnosť isto vznikla zámerne, po medzinárodnom konkurze najdrahších svetových architektov. Problém spočíval len v tom, že klientom bol naftársky miliardár, ktorý v živote nevidel ropnú vežu.

Uprostred bezcolnej obchodnej zóny stála pozlátená palma, ktorá siahala takmer po vysokánsky strop. Pieskovo-žlté steny zdobili počítačové grafiky interiérových doplnkov: gauč, roh stola, váza, ležadlo. Jeden takýto obrázok meral asi tri kilometre, no to mu vôbec nebránilo, aby sa занovito hlásil k minimalizmu. Naľavo sa vchádzalo do letiskovej mešity.

Z masívnych pásmových reproduktorov pod stropom znelo insitné syntezátorové čvrikanie, ktoré Arabi zrejme považujú za ambientnú hudbu.

Klimatizáciu tu mali hádam aj elektronické vozíky na prevoz nadmernej batožiny. Ale vzduch sa napriek záplave obrovských chladiacich mašin neosviežoval, len trocha prúdil.

Za parkoviskom s rozlohou európskeho mestečka sa rozprestierala púšť. Zacítil som slanú a vlhkú prichuť mora. Priostré slnko pražilo zo všetkých síl a vyzeralo také veľké, akoby vyplňalo celú oblohu. Vánok okolo mňa víril kúdoly pieskového prachu.

Mierili sme k dodávke, ktorú ktosi z tímu na diaľku otvoril. Zvažoval som, čo ma v najdrahšom meste sveta asi čaká. Nič rozumné mi nenapadlo. Dospel som len k jednej poriadnej hlúposti.

Zo všetkých síl som sa Karisme vytrhol.

Rozbehol som sa pomedzi stojace autá.

Konal som impulzívne, bez rozmýšľania. Neuvažoval som, aké mám vyhliadky a či mám vôbec nejaké. Vedel som len, že zabiť ma nechcú, pretože by to urobili už skôr.

Netušil som, kde sa vo mne vzali taká rýchlosť a sila. Vzrušenie ma strhlo. Rútil som sa pomedzi vyblýskané vozidlá. Pastelové farby karosérii sa okolo mňa zmiešali. Piesok ma bodal a páliť v očiach. Únik ma opájal. Vrieskal som nezmyselné prosby o pomoc. Úžasný pocit úteku som si vychutnával celých desať sekúnd.

Potom mi ktosi zozadu skočil pod kolená. Stihol som uhnúť, ale vzápätí ma prenasledovateľ chytil za hrdlo. Nevydal som ani hláska.

Šúchal som sa nohami o betón. No ešte som mal dosť rovnováhy.

Útočník si ľavou rukou chytil pravé zápästie a zaryl mi ho do bedra. Predlaktami mi stlačil mechy. Vložil do toho silu oboch rúk.

Akoby mi vzplanula hrud'

Dostal som sa do tvrdého zovretia a divo som sa šklbal. Potom mi ľavá noha odkvæcla nabok a kolená ochabli. Rozpleštil som sa horeznačky. Obkľúčil ma hlúčik, ktorý šikovne odpútal pozornosť.

"Nepáči sa mi tvoj prístup. Tvoj prístup sa mi ani trocha nepáči," prehovorila Karisma. Z hrdla vydala zvuk, ktorý mohol byť aj potláčaným smiechom.

Jej oči na mňa hľadeli s pokojným záujmom. Stála nehybne, akoby na niečo čakala, súčasne ľahostajná a sústredená. Zuby sa jej zvlhčili slinami.

"Ešteže som ja spokojný s tebou. Inak by sa dalo hovoriť o zásadnej roztržke," bľabotal som.

Pochybujem, že mi bolo rozumieť. Teda keby ma niekto počúval. Karisma sa zrazu tvárila, akoby si pred okamihom ani nevšimla moje zúfale úsilie, ktoré vyvolal záchvat paniky.

Pri dopade na zem som sa tvrdo doudieral. Po tvári mi stekala krv. Vzduch sa zdal mŕtvy, ťažký a neohybný. Slnko mi oslepovalo zrak. Prestal som vnímať dianie navôkol. Opustila ma schopnosť

zdravého úsudku. Zaťato som sa držal jedinej myšlienky. Horúčkovo som čakal ďalšie údery. Neprišli.

Karismini prísluhovači ma chytili za nohy a ruky, nadvihli a v obklúčení niesli do auta. V ústach mi škripal piesok.

"Muselo sa to začať už pred tisíckami rokov," mlela mi do ucha Karisma. "Dnes to preniklo do každého z nás. Nemôžeme sa jednoducho obrátiť alebo otvoriť ústa a hovoriť. A už vôbec sa nemôžeme rozhodovať bez toho, aby sme nepáchali zlo," trepala.

Bolesť sa šírila rýchlo, bičovala ma od hlavy po päty. Pálila ma celá tvár. Aspoň som vládol hovoriť a nikto mi v tom nemohol zabrániť.

"Zdá sa mi, že túto platňu som už kdesi počul. V jednom prázdnom lietadle. A otravovala ma, už keď mi ju púšťali po prvý raz," odvetil som s mechanickou zanovitosťou.

Naložili ma do auta. Unikol som z dosahu pekelného slnka. Z oboch strán ma strážili ozbrojenci. Nechápal som načo.

Títo ľudia vedeli oveľa lepšie ako ja, čo je nekonečná poslušnosť. Bolo mi jasné, že od okamihu, keď Karisma vnikla do môjho domu, ocitol som sa vo väzení. Isto mi už odobrali všetky čísla a kódy s prístupmi k osobným informáciám. Bolo mi to ľahostajné.

Štart motora mi oprel chrbát do sedadla. Kýval som sa pri jazde zboka nabok. So zvesenou hlavou som pozoroval svoje roztrasené kolená, akoby mi ani nepatrili.

8: neberiem pilulky

Na druhý deň, v piatok, som krátko poobede odcestoval. Ani som sa nestihol rozlúčiť s Letiziou. Okrem pôsobenia v skupine mi totiž zostali aj víkendové didžejské hrania.

Už na palube lietadla som si uvedomil, že mám čoraz menej času, ale hlavne chuti cestovať. Hlavu mi napĺňali spomienky na večer na golfovom ihrisku. Na budúcnosť som nemyslel.

Letiziina podoba ma sprevádzala počas celej cesty. Fantázia mi jej obraz detailne vykreslila, kedykoľvek som chcel. Vďaka tomuto preludu som ju naozaj zreteľne videl až teraz, v jej neprítomnosti. Na každom predmete, na ktorý som sa zahľadel, som spozoroval jej odlesk. Chvilami sa mi jej meno dralo na pery v čudných zvolaniach, ktorým som nerozumel.

Mieril som na vystúpenie do Ľubľany.

Iba od leteckého spojenia záviselo, ako dlho sa v Slovinsku zdržím. V záujme promotérov bolo, aby som zotrval čo najkratšie, pretože každý môj deň ich stál majetok. Pokiaľ išlo o mňa, najradšej by som necestoval vôbec.

Každý víkend som sa zoznamoval s novým úzkym okruhom ľudí, ktorí mi najrozličnejšími jazykmi kladli dookola rovnaké otázky. Dva-tri dni som zakaždým trávil s cudzincami, ktorí zabezpečovali môj luxus a túžili sa so mnou skamarátiť.

Nedokážem presne opísať, čo som k nim cítil. Vďaka som im za dokonalý komfort a pozornosť, ale nemal som najmenšiu chuť čokoľvek sa ich spýtať.

Aj táto návšteva v neznámej krajine prebiehala rutinne. Poskytol som rozhovor pre najčítanejší miestny denník. Pozvali ma do rádia, kde som hodinu vyberal piesne do poobedňajšieho vysielania. Fotografovali ma s logami sponzorov. Vopred som vedel, že iba márnim čas, preto som si v pamäti zámerne neuchovával nijaké podrobnosti. Nové tváre pre mňa predstavovali len bezvýznamné kulisy v pozadí. Zato som si v mysli jednu po druhej vybavoval udalosti z predchádzajúceho dňa. Zdali sa mi zvláštne neskutočné, akoby skryté za niekoľkými vrstvami skla, ale určite to boli moje vlastné zážitky.

Slovinskí hostitelia sa ma pri podvečernej káve spýtali na budúcnosť popu. Keďže som absolútne netušil, čo k tomu povedať, trepal som: "Hlavným trendom sú fúzie žánrov. Dopredu sa dostaneme iba neustálym vývojom, ktorý treba vidieť vlastnými očami a spojiť budúcnosť s minulosťou tak, že ju prefiltrujeme cez súčasnosť."

Tieto hlúposti som hovoril s takou sebaistotou, že poslucháči okamžite pokorne stíchli. Odvtedy som od nich mal pokoj.

Počas víkendovej cesty sa stal mojou jedinou osnovou čas. Len čo som si ho uvedomoval, prestal unikať a neplynul. V izbe päťhviezdičkového hotela Union som sa prehadzoval na posteli. Nevedel som, čo si mám počať so svojím telom, blúznením, pamäťou.

Pred odchodom z izby som si na krk a za uši strekol parfum CaSH, vyextrahovaný z pachu stodolárovej bankovky. Príjemne som smrdel peniazmi.

Prehliadku mesta som prežíval. Pri Prešernovom trhu som stál pod schodmi, ktoré navrhol Jože Plečnik, a uprene som pozoroval precíznu hru optických línií. Okraje schodiska sa zdali rôznobežné, hoci v skutočnosti neboli.

Ako omámený som prechádzal pod kolonádou popri rieke od Trojmostovia k Dračiemu mostu, ale v hlave sa mi prehánali iné myšlienky. Na potulke sa so mnou abstraktne zúčastňovala aj Letizia. Pod sivou oblohou sa prevaľoval suchý vzduch.

Bál som sa myslieť na čokoľvek určité. Nič nenadobúdalo konkrétnu podobu, nedospelo do konca a nenútilo ma predstavovať si pokračovanie dobrodružstva, ktoré sa včera začalo.

Cítil som, ako mnou prechádzajú útržky viet. Sporadicky sa objavil aj náznak myšlienky či meno: Germánia, Tomaž Pandur, Neue Slowenische Kunst, Tehnika. Tešil som sa na okamih, keď už budem stáť na pódiu.

Do klubu v historickom centre mesta ma priviezli až o desiatej večer. Krátko pred vystúpením mi prekvapivo dobrú náladu pokazil pohľad na leták akcie, kde sa to hemžilo lesklými animovanými tunelmi a delfínmi. Nad záplavu ligotu vysádzali odporným zlatistým písmom moje meno.

Tu naďalej prežívala insitná ikonografia rave scény, ktorej korene siahajú k ilegálnym tanečným parties, pirátskym rádiostaniciam a zoskupeniam infantilných travellerov. Títo ľudia si pod pojmom grafický dizajn predstavujú výhradne prostoduché 3D modely: mandala, sediaci Buddha, farebná tabletká, kovová súčiastka alebo lysohlávka.

V drahom superklube som potom hral automaticky. Ihla gramofónu plnila funkciu prostredníka medzi mojím egom a fikciami vonkajšieho sveta.

Predo mnou sa rozprestieral päťtisícový tancujúci dav. V štvrt' miliónovom meste ma to príjemne prekvapilo. Ako zvyčajne sa sem prišli zabaviť príslušníci alternatívnych subkultúr, ktoré vznikli z nesplnených snov priemyselnej civilizácie. Tento urbánny folklór sa zmenil na mainstream. Každá skupina si vytvorila svojbytný kroj, charakteristický jazyk, spotrebiteľské zvyky a sexuálne hodnoty.

Zvláštnosť je, že nová generácia clubberov - konzumentov sa v superkluboch cítila skvele a ich návšteva bola vynikajúcim spôsobom, ako prežiť víkendový večer.

Stotožnenie značkových ľudí s korporáciami natoľko zosilnelo, že si na telá tetovali logá svojich obľúbených klubov.

Satelity a internet spôsobili, že z tanečnej hudby sa stalo globálne divadlo, ktoré vyžadovalo veľkolepé programovanie, niekedy presahujúce fikcie hollywoodskych filmov. Mladá populácia už nezotrvala len v úlohe diváka, tvorila herecký súbor.

Dídžej vraj svojím setom sprostredkúva tanečníkom priamy zážitok večnosti a učí ich, ako si poradiť s nekončiacou realitou. Mal som však dojem, že návštevníkov počas dlhej ľubľanskej noci oveľa viac vzdelal tabakový koncern, ktorý sa stal generálnym sponzorom. Náuka bola jednoduchá: vyfajčiť denne čo najväčšie množstvo cigariet.

Aby som tancachtivej mase ulahodil, zahral som aj dva najväčšie aktuálne hity scény Popinion Leaders a Insider's Choice.

Ľudia reagovali veľmi intenzívne. Neustále dvíhali ruky nad hlavy a mnohí držali veľké transparenty s nápismi: ZASA SOM ÚPLNE MIMO, NIKDY NEMÁM DOSŤ alebo DJ Alfred RAFF JE BOH. Kde-tu som zahliadol aj oznam NEBERIEM PILULKY.

Keby som týmto deckám mohol poslať odkaz, poradil by som im, aby zalistovali v slovníku a našli si slovo "irónia".

Keď som dohral, odobral som sa do zákulisia.

V zaparenom vzduchu sa miešala vôňa lacných voňaviek, vlasových kondicionérov a drogového pachu vychádzajúceho z kože.

Hudba hrala tak nahlas, až som mal dojem, že som v úplnom tichu. Nadobudol som pocit, že predmety sa čudne pohybujú. Naokolo sa mihali deti s fosforovými bábikami na rukaviciach, so svetielkujúcimi palicami, iluminujúcimi pištoľami a laserovými perami, ktorými sa dá písať vo vzduchu.

Nad hlavou mi prebleskovali drobné hračky, elektronickí psici, detské roboty a retro figúrky zo seriálov.

Mnohí tanečníci si tváre namalovali namodro či oranžovo a zelené vlasy vytvarovali do dlhých ostňov.

V šatni mi ponúkli pomaranč a kokaín. Vzal som si pomaranč.

Pred organizátormi som sa tváril smrteľne unavený, aby ma rýchlo odviezli späť do hotela. Správal som sa arogantne. Pochytila ma čudná triaška. Vypol som si mobil, aby som sa radšej nezamýšľal nad tým, prečo mi Letizia neposlala sms správu.

Vrcholne ma otravovalo, že v zákulisí ma neprestajne oslepovali blesky digitálnych foťákov a obťažovali kameramani. Majitelia webstránok pre vizuálnu generáciu tu pripravovali foto- a video-reportáže. Zajtra si budem môcť na internete pozrieť vyplazené jazyky s piercingmi, spotené mužské podpazušia, mokré pod-prsenky a zvlhnuté fialové kožušky. Horel som nedočkavosťou, kedy sa pripojím na web.

Kedysi sa na parties hovorievalo: pohni zadkom, mozog sa pridá. Dnes mám dojem, že zadky sa hýbu, ale mozgy nie.

Keď som konečne odchádzal, ktosi mi na rozlúčku strčil do ruky napálené cédečko so svojou hudbou a pokorne ma požiadal o názor. Dôveryhodne som prisľúbil, že sa čoskoro e-mailom vyjadrím, a pri východe som disk zahodil do smetného koša.

Do hotelovej izby som dorazil neskoro, unavený a spotený. Ledva som stál na nohách. Udržať drogami zrýchlený dav tri hodiny na nohách a vo vytržení mi dalo poriadne zabráť.

Osamel som. Zatiahol som záclony, zhasol hlavné svetlo a rozsvietil len lampu pri posteli. Pozoroval som ponurú rozľahlú izbu a padal na mňa smútok. Pozdĺž žltých stien stáli sklené vitríny s predmetmi, ktoré na každodenný život potrebujú chudobní černosi v Sudáne.

Predsť som si znova zapol mobil. Rozhodol som sa, že Letizii napíšem sms. Chýbala mi, hoci to v ére návratu fenoménu Girl Power znie ako kliše a gýč. Ale poháňal ma čudný zápal, ktorý som doposiaľ nepoznal.

Akonáhle som krátku správu odoslal, uvedomil som si, že sa cítim oveľa lepšie.

Zapípal mi mobil. Myslel som, že som dostal automatický výpis o doručení môjho odkazu. Ale bola to nová prijatá sms.

Letizia sa ma na dvoch riadkoch pýtala, ako dopadlo hranie a či sa mám na výlete dobre.

V zmätku som jej sms nechtiac vymazal.

Dostal som sa do stavu akéhosi duševného vypätia a zvláštneho vytrženia blízkeho blaženosti. Nečujne som sa prechádzal po izbe. Sledil som za každým zvukom. Pozorne som počúval. Vdychoval som nočnú vlahu. Dotýkal som sa vecí a pozoroval svoj odraz v zrkadle.

Zmáhala ma ospalivosť. Ľahol som si do postele. Zavrel som oči a tma akoby ma vrátila späť k Letizii.

Mal som pocit, že ku mne do izby v najbližšej chvíli musí vojsť. Znova som počul, ako sa so mnou zhovára, pod prstami som takmer hmatateľne vnímal jej telo. Spomienky na ňu vo mne prehlušili ostatné vnemy. No predstavy sa postupne rozplynuli do tmy. Spal som tvrdo a bez prerušenia.

Na druhý deň po neskorých raňajkách som odletel späť. Oblohu nad Ľubljanou ešte naplňali pozostatky noci. Pri úradnom okienku som rýchlo vybavil smiešne formality.

O hodinu a pol som pristál na londýnskom letisku Gatwick. Mám bielu plet', takže ma pri colnej priehradke vybavili bez zdržania.

Po kamennej dlážke sa ľahko vzdŕaľovali batožinové vozíky. Chystal som sa rýchlo zamieriť k východu, no v príletovej hale ma čakala Letizia.

Nemohol som tomu uveriť.

Mala na sebe priliehavé bledohnedé šaty (Jil Sander, 1 700 eur), čierne tenisky (Tom Ford, 611 eur), modrú kašmírovú šatku (Eckart Muthesius, 125 eur), čierne okuliare (Miu Miu, 290 eur). A na tvári úsmev (jeho cenu som ešte nepoznal).

Vstala zo stoličky a zaspätkovala predo mnou. Vzala so sebou len jedného ochrankára, ktorý však veľkosťou zastúpil dvoch.

Podišiel som k Letizii a pozdravil ju.

Zavládlo medzi nami prázdne ticho, ktoré sa vlialo do priestoru preplneného zvukmi. Cítil som, že od posledného stretnutia je medzi nami akási nezacelená trhlina.

Aby som prerušil mlčanie, navrhol som, či by sme spolu nezašli nakupovať. Nevedel som, čo mi to napadlo. No nič lepšie som nevymyslel.

Letizia sa potešila.

"Do obchodov chodievam veľmi rada," povedala, keď sme vykročili. "Nakupovanie nie je zarábanie peňazí na strane obchodu ani ich mŕňanie na strane zákazníka. Je to umelecký čin."

Neveril som vlastným ušiam. Pred očami sa mi rozprestrel žiarivý výklad. Bok po boku sme mierili k bezcolnej zóne. Nad hlavou sa mi tiahol múr, členený striebřistými nosníkmi. Svalovec nám kryl chrčty a niesol moju nevel'kú batožinu.

"Včera som zostala sama doma. V jednom časopise som si prečítala, že značkový tovar je nový holokaust," hovorila Letizia, "lebo logá na oblečení presne označujú svojich nositeľov. Ale vlastne som ti chcela povedať niečo úplne iné. Chýbal si mi. Veľmi."

Nespoznával som ju. Kedysi dávno som sa učil, že nakupovanie už nie je v prvom rade o spotrebe. My konzumenti sme cynickí. Vieme, že reklama z nás v prvom rade ťahá peniaze. No zároveň sa radi dávame zvädzať lákavým tovarom. Tentoraz mi nehrozila necitlivosť. Až mi bolo trápne, ako som sa rozochvel.

Aby som sa neznemožnil, radšej som pri chôdzi pokračoval v téme.

"Písali tam aj o faktore relatívnej chyby pri nakupovaní?" spýtal som sa, akoby ma to naozaj zaujímalo.

"Neviem, článok som nedomočila. Viac ma zaujal horoskop na celý nasledujúci mesiac. Vyzeral veľmi nádejne," odvetila so smiechom.

"Je to čoraz vplyvnejší fenomén," vysvetľoval som a dúfal, že ju nenudím. "Stačí, aby v obchode prudko znížili cenu niektorého tovaru a ľudia si ho kúpia, hoci ho predtým neznášali. No cenová akcia musí byť aspoň 70 percent. V Japonsku sa touto metódou pred rokmi podarilo enormne zvýšiť popularitu hovädzích hamburgerov, ktoré zo strachu pred nakazeným mäsom nikto nechcel kupovať."

"Si chutný," zachichotala sa. "Aj ja som chutná."

Rozosmiali sme sa skoro tak spontánne ako reklamný pár zo spotu na fínsky mobilný telefón, ale pôsobili sme menej autenticky.

Vošli sme do butiku, ktorý si vybrala.

Vstupnú stenu pokrývala gigantická tapeta. Nádherná čínska supermodelka Ji Li Guang si na nej cmúľala ukazovák ľavej ruky a v pravej držala Joyceov román Ulysses. Nad hlavou sa mi vznášali kovové klietky s figurínami. V čistých vázach sa trblietali priesvitné plastové kvety popraskané bodovými svetlami. Blúzky ležali rozložené na poličkách z dreva zvaného zebrano.

Strávili sme tam asi hodinu. Letizia si vyskúšala dvojce šaty. Na interaktívnej obrazovke sa dozvedela všetko o veľkostiach, farbách a použitých materiáloch.

"Čo myslíš, Alfred, pristane mi to?" spýtala sa Letizia, keď si obliekla biele sako s ružovou podšívku.

Perleťové gombíky nechala rozopnuté. Uprel som zrak na krížové šnúrovanie korzetu a nezmohol som sa na slovo.

Svetlo tenkej lampy padlo Letizii na bielu krivku šije. Lúč klesol, dotkol sa ruky opretej o stoličku a zostupoval po šatách.

Nehybne som stál tesne vedľa nej. V ušiach mi hučalo, nič som nepočul. Prichádzal na mňa závrat.

Pohľad sa mi rozmazal. Život navôkol Letizie akoby zamrzol. Stála pred mnou dokonale vzpriamená.

Pozoroval som jej vysoké, štíhle telo, ktorého každá krivka vynikala. Dol'ahol na mňa pocit menejcennosti. Zišlo mi na um, že doteraz ma asi nevidela pri poriadnom svetle a nevie, ako v skutočnosti vyzerám. Zdalo sa mi, že len čo sa na mňa pozornejšie pozrie, obráti sa a zaspätkuje.

Namiesto toho sa naklonila ku mne. Pozrela na mňa pomedzi privreté mihalnice. Zálaha jej vlasov mi padala do tváre.

Privrela oči a pobozkala ma. Tvrdo a rýchlo. Jej telo sa na mňa upínalo. Obrútila sa okolo mňa rukami i nohami, akoby mi teplom vlastného tela chcela vrátiť sebadôveru.

Potom sa mi rozplakala v náručí. Priesvitné kvapky sa jej rozkotúľali po lícach a zanechali na nich vlhké pásiky. Ženy majú málo obranných prostriedkov, ale s tými niekoľkými dokážu divy.

Neviem, či som niekedy videl takú strápenú tvár. Pritisol som ju k sebe. Urobil som to, hoci som si v každom okamihu uvedomoval, že láska dnes razí neznesiteľnou banalitou a zaväňa chorobným

zveličovaním.

"Upokoj sa, Letizia. Okrem toho som.. Ja.. myslel som.. Kebyže -"

Ďalej som sa nedostal. Pevne sa ku mne privinula. Celé telo sa jej chvelo.

Krv mi pulzovala v sluchách. Pľúca sa mi rozširovali a zasa zmršťovali, ako pri vdychovaní teplého, vlhkého, nezniesiteľného vzduchu. Letizia mi dala ďalší, tentoraz dlhý, príľnavý bozk.

Horúčkovo sa mi zrýchlil tep. Letizii sa pery pod mojimi otvorili. Chcel som bozk prerušiť, ale ona ho žiadostivo predlžovala. Horúco mi dýchala do úst. Viečka sa jej zatrepotali.

"Máš nejakú inú?" spýtala sa pošepky.

"Mal som."

"Bola to vážna známosť?"

"Bolo to hlavne veľmi dávno," odvetil som.

"Chcem byť tvoja. Celá tvoja. Vezmi si ma," šepkala. Znelo to presne ako v Letiziinom najnovšom klipe, presladenej popovej balade. Lenže teraz sa mi žalúdok od hnusu nedvíhal.

Pohladil som ju po teplom ramene. Zrazu som si uvedomil, že Letiziu láskam, že ju moje telo uznáva, chce ju, túži po nej napriek rozumu, logike a strachu. Z mojej roztržitosti šialene vyžarovalo šťastie. Potil som sa. Čas sa na mňa nehneval.

Nedokázal som uveriť, čo sa stalo, pocítil som pýchu a radosť. To, čo sa stalo, ma naplňalo pocitom hrdosti, ako dajaký tajný rituál, na ktorom som sa smel zúčastniť.

No pamäť mi neustále krúžila okolo niečoho, čo som intenzívne pociťoval, ale čomu som nedokázal dať konkrétny tvar, akoby šlo o predmet zbadaný periférnym videním. Snažil som sa to zapuďiť, ale vycítil som, aké nebezpečenstvo hrozí, ak sa neovládnem. Zmobilizoval som v sebe vôľu, nútil som sa prestať. Zakrátko som otvoril oči. Zrak mi zaplnil vysokánsky strop.

Neskoro.

Oslepili ma blesky fotoaparátu. Lahostajný paparaco zároveň fotil aj nakrúcal. Svoj úlovok určite naživo vysielal na zvodnom televíznom programe o skutočnom živote slávnych osobností. Výbuchy svetla ma hypnotizovali.

Strhol sa rozruch.

Ochrankár sa surovo rozháňal. Nezmlátil iba zúfaleho žurnalistu, ale aj jednu predavačku a akýchsi zákazníkov, ktorí nás navyše vôbec nespoznali.

Drahá kamera tresla na mramorovú dlážku. Živý prenos sa skončil. Predpokladal som, že novinár už stihol do nedeľkovej redakcie mienkotvorného bulváru odoslať aj digitálne fotky.

Vedel som, že s Letiziou sa nevyhnutne spájali aj takéto médiá. Detailné zábery citovej pornografie celebrit narcisticky explodujú na verejné použitie. Všadeprítomné oko vidí a úspešne zverejňuje ich intímne tajomstvá a rituály.

Utekali sme preč. Ochrankár nám prerážal cestu nabudeným davom. Plieskal obrovskou labou hlava-nehlava. Šokovaný som pozoroval priečelia ďalších butikov.

Držal som Letiziu za horúcu ruku. Chôdzu ani okolnosti som už nepokladal za čosi zvyčajné. So zovretým hrdlom som jej zašepkal do ucha, že som sa do nej zamiloval. Neviem, či ma v tom zmätku počula. Ak aj áno, isto si myslela, že klamem.

V zhone som nastúpil do pristaveného auta. Publikum nás obkolesilo v rovnomernom prúde. Žiara bleskov vytvorila okolo auta iskriace pletivo.

Kolesá zaškrípali a vozidlo sa rázne pohlo. Tmavé postavy sa stratili vzadu. Obkolesila nás bezoblačná londýnska obloha.

Z reproduktorov vo vozidle sa rozoznala neposedná rytmika, komplikované vzory perkusí, hutné prechody a uponáhľané slučky. Tanečná skladba pripomínala blahodarnú štikútku.

Zmocnil sa ma oblúk prvej zákruty. Nedokázal som sa sústrediť.

Ruky sa nám s Letiziou preplietli na najnovšom čísle časopisu Snob, ktorý ležal uprostred semišového sedadla. Preskúmal som jej tenké prsty, pekne vytvarované nechty, hladkú pokožku pod zápästím. Vzal som magazín, ale Letizia prudko drgla do mojej dlane a vytrhla mi ho. Okamžite som jej ho vychmatol. Chcela mi v tom zabrániť.

Ťahali sme každý za svoj koniec lesklej obálky. Bol som silnejší a Letizia sa za okamih prudko naklonila

nado mňa. Pri pohľade na jej umelú tvár som sa rozochvel. Počul som sa, ako voľačo so smiechom hovorím, ale už som si neuvedomoval čo. Prvý raz som naozaj stratil reč, jazyk sa pohyboval, ale nevydával zvuky.

Za oknami uháňali pouličné lampy. Víkendová premávka sa v tento rozlietaný deň správala milosrdne. Zanedlho som sa ocitol v dvojposchodovom Letiziin dome v štvrti Soho.

Na dlažbe rozľahlej obývačky sa križovali tieň. Na náprotivnej strane sa nachádzala komora, oválna kuchyňa, kúpeľňa s pôdorysom polmesiaca a naľavo jedáleň s polkruhovým výklenkom. Za sklenými dverami sa začínala záhrada s veľkým kruhovým bazénom. Intenzívna vôňa v izbe mi čosi pripomínala a hneď zasa unikala.

Letizia si váhavo sadla na peľasť. Šaty sa jej pod krkom rozširovali do oválneho výstrihu a okrúhle veľké prsníky akoby sa z neho s námahou tlačili von, nahé a pritísnuté k sebe.

"Túto posteľ kedysi navrhol fin Tapio Wirkkala," povedala.

"Nepoznám ho, a ani nechcem poznať," odvetil som.

Pohodlne som si ľahol na čalúnenie z béžového saténu. Na dosah ruky stála dóza s likérovými cukríkmi. Po chvíli sa Letizia pohla a zvlnené vlasy si rozpustila na pleciah. Jej telo na mňa pôsobilo dojmom bezchybnej dokonalosti. Až ma zaboleli oči.

Drobnými prstami si bezmyšlienkovito rozopínala jeden gombík za druhým. Pery sa jej chveli v rytme pohybov rúk. Pomaly si vyzliekala šaty. Pohľad mala čudne neprítomný, akoby sa sem pozerala z iného sveta a nevedela presne, na čo zamerať zrak. Zdalo sa mi, že je to akási zjednodušená Letizia, redukovaná na niekoľko charakteristických pohybov, posunkov a slov.

Natiahol som dlaň a uchopil som ju zozadu. Prstami som vyšiel prudko hore. Kľáčala obrátená chrbtom. Neotočil som ju. S každým nadýchnutím sa ploché brucho ticho zdvihlo. Dlhé nohy akoby sa nehybnými oblinami vlnili okolo lona. Nechala si z matných pliec sklznúť ramienka podprsenky.

"Ja zvädzam teba, nie ty mňa," povedala.

Jej mäkký hlas znel neprirodzene, akoby vypadol zo synchronizácie s pohybmi úst. Nahol som sa dopredu. Oči mala takmer úplne prázdne. Nezbadal som v nich nič, nech som sa pozrel z ktoréhokoľvek smeru. V zreniciach sa jej leskol len náznak čohosi cudzieho. Jednou rukou ma neprítomné objala okolo pása.

mlčal som, už aj preto, lebo som mal pocit, že Letizia ani nijakú odpoveď nečaká. Opantala ma naliehavosť. Nespoznával som svoje správanie.

Vzal som do ruky jej pevný, ale nevzrušený prsník a držal som ho. Neláskal, iba držal.

Presne som vnímal mohutný tvar prsu, jeho poddajnosť a mäkkosť. Razom som si uvedomil, že túto formu nevytvorili chirurgovia. Aj jej pás bol na dotyk hebký, skutočný. Pustil som prsník a zašiel rukou dole na brucho. Jemná pokožka sa mi pod prstami poddávala ako voda.

Letizia sa nedonútila ani pohnúť. Hlavu mala nachýlenú a oči zavreté. Ruky jej strnulo spočívali pozdĺž tela a boky sa pod štíhlým drikom vlnili.

"Ty si nikdy nebola na plastike," povedal som, akoby som to vedel odjakživa. Hľadeli sme si tvárou v tvár.

"Samozrejme, že nie. A ty si určite neuveril správam z bulváru," povedala s vyzývavým úsmevom na tvári, ktorý mal nádych jemnej irónie.

Uveril som ohováraníu a výmyslom, ale teraz ma o to viac potešilo, keď som spoznal skutočnosť. Letizia neskončila ako kedysi černošský spevácky šašo, ktorý si dal lekárske vylepšiť celú tvár aj oblieť pokožku, no sústavne to popieral a priznal sa, až keď mu odpadla brada.

Dlaňou som prechádzal po šve šiat. V tvári sa jej zračili vytrženie a istá bezstarostnosť, ktorá dávala vyniknúť krásne lícnych kostí.

Vnímal som každý Letiziin vdych i výdych aj úder jej tepu. Prvý raz som naozaj pocítil, ako vo mne obieha krv.

Nehybne, obozretne a trpezlivo sme kľáčali na posteli v tmavej izbe, kde sme vyzerali v šere čudne zjednodušení. Na perách jej zahral ustatý úsmev. Usúdil som, že je to príznak rastúcej ospanlivosti. Poznal som Letiziin vytvorený mýtus hviezdy a jeho nevyužité možnosti, priestor na ďalšie rozvíjanie. Mala v sebe tajomstvo, niečo nedopovedané, čo obsahovalo možnosť rozvíjať kult.

No skutočnosť máva na môj vkus pričasto záľubu v symetriách a ľahkých anachronizmoch. Obľuboval som jasné a prosté t'ahy v hre. City v ozajstnom živote sú príliš namáhavé a zložité.

Vzal som ju za zápästia a pomaly prešiel rukami nahor až k ramenám, takže sa stretli na jej pulzujúcom holom krku. Ovil som jej rameno okolo zátylku. Skôr však zo strachu, že by zavrátená dozadu mohla na posteli padnúť, ako v poryve prudkej vášne. Ústa mala pootvorené a vlasy rozstrapatené, na líci jej visel uvoľnený končistý prameň.

Vzrušenie, ktoré mi Letizia chcela poskytnúť, bolo ako spánok pre niekoho, kto nie je ospalivý.

Uvedomil som si, že by som nezniesol, keby sa mi ukázala celkom nahá. Chcel som sa uvoľniť, ale v protiklade s jej prudkou odovzdanosťou som sa nedokázal zbaviť chladnej rozvahy.

Patrím k mužom, ktorí hľadajú pri ženách lásku, aby na ženy zabudli, aby na ne nemysleli. Chcel som sa len vyliečiť z nevraživosti, naplno sa zaneprázdniť samotným citovým úsilím.

Srdce mi v pomykove mocne búšilo. Cítil som, ako sa mi hlboko v tvári zapalovala temná krvavočervená žiara, ktorá sa plazila od krku dohora. Hocijaký vnem sa v mojom vedomí nesmierne rozrastal.

Letizii na oboch stranách odstávali lakte. Očné bielka jej takmer svetielkovali. Pohľad mala jasný a netrepezlivý. Horucou rukou mi prihladila vlasy na čele. Látka na stehnách sa prudko napla. Navalila sa na nás klenba stropu.

Už sme obaja vedeli, že sa nedokážeme milovať.

Na pohodlnej posteli sme však zostali ešte veľmi dlho.

Priveľmi som si navykol na život bez žien, aj keď som nevedel prečo.

Zapli sme televíziu. Záraz, ktorý sa tak skoro prerušil, pokračoval, znásobený šíleným strihom videoklipov. Minúty plynuli, potácal som sa medzi spánkom a bdením. Slastne ma bolela hlava zo všetkého, čo som práve zažil.

Pred zrakom sa mi v ústrety hnali jednoduché životné príbehy. Medzi mnou a Letiziou nenastalo odcudzenie. Zblížili sme sa, v nenáhlivom rozhovore o obľúbených seriáloch sa naše rozpaky postupne vytratili. Moderátor zábavnej relácie odporne nadával a vlastnú hlúposť vysvetlil tým, že za sprostých označil nás divákov. Deň prešiel, ani som sa nestihol spamätať. Do všetkých kútov izby sa natlačila tma a potom silná mesačná žiara. Letizia musela o deviatej odísť, no poprosila ma, aby som zostal u nej. Chodila predomnou po dome, akoby som tam patril odjakživa. Naťahovala si pančuchy. Obliekala si šaty a voňavkovala sa. Prepudrovala si tvár a nanášala na pery rúž. Každý jej pohyb a slovo nadobúdali pre mňa nezvyčajné rozmery a významy.

Vonku sa trúsil odporový dážď. Premeral som si Letiziu na chodbe nevidomým pohľadom. Ubezpečila ma, že sa so mnou cítila dobre, iba ja som si to nevšimol.

Zastala na prahu. Nespúšťal som jej hneď postavu z očí.

Keď odišla, márnivo som chodil po prázdnej izbe.

Nezmyselne som zatínal päsť a uprene cível do tmy.

9: architektúra bez architektov

Pokým šofér vpredu prudko krútil volantom, nahol som sa čo najbližšie k oknu, aby som videl na cestu. Trel som si ramená a vystieral nohy, aby som väčšmi rozprúdil krv. Telo som už nemal také meravé, bolesť trochu ustúpila.

Cez výpadovku šejka Zayeda sme mierili na večernú diaľnicu smerujúcu cez Jumeiru a Jebel Ali do hlavného mesta Abú Zabí. V návale rýchlosti som meravo hľadel cez nepriestrelné sklo.

Mráкотnú oblohu križovali biele oblaky. Na autostráde hučal neprestajný prúd vozidiel. Rútili sme sa popri administratívnych a komerčných plochách. Urbanistický rozmach tu rozmnožil prepychové reštaurácie, zábavné centrá pre mužov, kiná s morálne upravenými filmami a obchodné centrá.

Karisma sedela oproti mne. Konečne som ju videl pokojnú a mohol som si ju pozorne prezrieť.

Vyzerala najviac na tridsaťtri rokov. Havranie vlasy sa jej spúšťali na pleciah v šikmom zostrihu.

Rozdeľovali ich farebné púťce, ktoré lemovali tvár s jemne klenutým obočím a čiernymi očami s dlhými mihalnicami. Nemala vytiahnutú postavu, no so svalnatým telom, pevným poprsím a štíhlymi dlhými nohami vyzerala vyššia. Dlhé nervózne prsty svedčili o bystrom mozgu.

Asi po dvadsiatich minútach jazdy sme zastali pri troj-poschodovej, rozľahlej bielej budove.

Očakával som mreže a zámky väznice, no doviezli ma k prvotriednemu plážovému hotelu. Stál na ideálnom mieste naproti malej zátok, oddelenej od šireho mora radom pieskových násypov. Umiestnili ho do tieňa paliem, cyprusov a pavúkovitých orchideov-níkov, ktoré ho chránili pred vetrom a slnkom. "Tu niekoľko dní zostaneme. Možno aj týždňov. Všetko záleží iba od teba. No tvoje poňatie zodpovednosti je doposiaľ detinské a falošné," hovorila Karisma.

"Táto starostlivosť ma dojíma. Tešil som sa na väzenské útrapy a namiesto toho ma chceš trápiť luxusom. Že by tlak verejnej mienky?" spýtal som sa.

"Prosím ťa, azda sa nebudeme -" namietla Karisma.

"Nebudeme. Varoval som ťa, že nemienim brať ohľad na tvoju snahu pôsobiť za každú cenu záhadne. Ukáž mi, kde sa v tejto diere môžem vyspať. Som unavenejší ako po celonočnom hraní pre nafetovaných party-animálov. A urob to, prosím, skôr ako nadobudnem dojem, že som na drogách aj ja."

Prvýkrát sa pri mne nezmohla na slovo. Zrejme netušila, že jej nevraživosť je taká priehľadná. Zrýchlili sme krok a dorazili k vchodu. Môj nový produkčný tím vybral zadný, a tak sme obišli celý areál. Na vrátnici sedel nebezpečne vyzerajúci Arab s lesklou tvárou. Dlhá budova bola z tvrdého dreva so strechou pokrytou palmovými listami a s priamym prístupom k precízne pohrabanému piesku, ktorý sa mierne zvažoval k pobrežiu. Na pláži sa nachádzal bar, matrace a snečníky.

Pozorne som sa rozliadol. Obloha v diaľave na horizonte žiarila nočným osvetlením Dubaja.

Za chrbtom som začul slovo Magnum. Premkol ma strach, že ma predsa len chcú zastreliť. No vtom ktosi vytiahol rovnomenné veľké čokoládové nanuky. Ponúkli aj mňa, ale odmietol som.

Ovanulo ma slané dusno. Opustené móla natáhovali do tmy zálivu lomené kamenné telá. Pozdĺž nábrežia stáli haldy neodvezeného tovaru zabaleného do celtoviny. Ich rady v diaľke sem-tam prerušovali trojuholníky prázdnych sudov, pyramídy antracitu a žeriavy. Stupňovité vlny sa vzdúvali a pri brehu zomierali na hrbolatej piesčitej plytčine. Na horizonte sa na pozadí rovnej čiary pobrežia týčili masívne siluety naftových valcov.

Dal som sa odvieť do izby na prízemí. Pri okne som využil všetky tri možnosti, ktoré miestnosť poskytovala na zabránenie prístupu svetla. Od sveta som sa oddelil roletami na elektrický pohon, vnútornými žalúziami a látkovou stenou.

Rozsvietil som lampu, otočil som sa a cítil sa ako v súkromí. Netuším, odkiaľ objednávateľia poznali toľko detailov z môjho bratislavského domu. Pozoroval som záplavu svojich obľúbených dekoratérskych drobností.

Správne zvolili umiestnenie mäkkých vankúšov i masívnej kašmírovej posteľovej deky. Béžové steny s oranžovými akcentmi ma hriali rovnako ako doma. V obrovskej zbierke platní pri stene nechýbali ani moje rarity: Neu, Laibach, Slapp Happy, Classix Nouveaux, Lee Hazlewood, Shuggie Otis, Super Collider a Curtis Mayfield.

V skrini som našiel oblečenie správnej veľkosti, uteráky aj župan. Na poličke ležal vejár hodvábnych ponožiek. Zvalil som sa na posteľ a zapol televízor.

Na jedinom nezablokovanom programe vysielali černošský hip-hopový klip. Na obrazovke sa všetko natriasalo: čokoládové gazely, tuční chlapi s bejzbalovými šiltovkami, zadky, obrovské prsníky, zlaté reťaze a dokonca aj autá, hoci stáli na mieste. Obnažovanie horúcich citov šlo v skladbe ruka v ruke s obnažovaním vlhkých tiel.

V kolísavej žiare sa časti interiéru zväčšovali a vrhali odlesky premenlivých veľkostí. Závratne bohaté černošské páry som rázne vypol. Pokúšal som sa usporiadať si veci v hlave, ale podarilo sa mi iba ešte väčšími znervózniť. V krištáľovo-čirej temnote som zaspal veľmi neskoro.

Prebudil som sa čerstvý po siedmich hodinách hlbokého a nepretržitého spánku.

Ešteže som takéto hotely dôverne poznal. Zašmátral som rukou po okraji posteľe a na diaľku vytiahol žalúzie, ktoré miestnosť stemňovali najviac. Aj po ich vysunutí som však zostal v pološere.

Nastal môj druhý deň v hoteli. V duchu som si ho odškrtol, tak ako si väzni robia na stene čiarky.

Zašiel som do kúpeľne. Systém políc i vešiaky na šaty boli vložené do sklenenej steny. Glazúru

strieborného umývadla nekazil ani jeden škrt. Priesvitné poličky a skrinky mi umožňovali mať o všetkom neustále prehľad. Až mi bolo ľúto, že som nemal mať o čom.

Našiel som svoju obľúbenú značku zubnej kefky aj druh holiaceho strojčeka. Keby nešlo o duplikáty, možno by som sa konečne cítil takmer skvele.

Pochopil som, že Karisma a jej ľudia mi rozhodne ublížiť nemienia. Aspoň pokým ma naplno nevyužijú pre svoje záujmy. Vedomie tohto stavu mi však na nálade nepridávalo.

Spoza steny som začul tlmené, typické ranné zvuky.

Otvoril som kohútik so studenou vodou a priložil si namočený uterák k dobitej tvári. Pozrel som sa do zrkadla. Mal som škaredo opuchnuté pery s belasými podliatinami. Lícna kosť sa po údere pomliaždila.

Pod ľavým okom som mal monokel. Na čele mi horeli jasnočervené škvrny.

Našťastie sprchovací kút doslova prepchali drahou kozmetikou. Dlhochizný reklamný text na zadnej strane sprchového gélu sa prihovárал epickou predstavou hĺbk. Sprostredkoval mi mytológiu látok, ktoré v tele udržiavajú vodu, zvláčňujú a vytvárajú hebkosť bez povrchového lesku.

Púšťal som si na unavený chrbát horúce masážne prúdy a začítal som sa. Príbeh o zdravej, krásnej a správne vyživovanej pokožke obsahoval pútavé prvky tajomstva.

Upokojil som sa, lebo voda a masť, dvojznačné hodnoty a nepriateľské prvky, sa v mojom tele dopĺňali. Liečivé oleje mi zázračne prenikli do pórov a pretrvali tam, aby spevňovali a vyživovali povrch. Pri pointe, ktorá predstavovala dokonalú krásu, som vypol vodu.

Keď som si z ucha utieral posledné zvyšky peny, ozvalo sa zaklopanie.

"Prísny zákaz vstupu! Uniesli ma a stráži ma asi dvadsať ochrankárov!" zakričal som.

Béžové dvere sa zvonku odomkli čipovou kartou. Po pípnutí najprv vošiel dnu modrastý pásik dymu, potom polovica cigarety a nakoniec Karisma.

"Som tu, aby sme rozriešili záhadu. Je najvyšší čas. Konajme odteraz spoločne. Ukážme, že schopnosť logicky uvažovať a podľa toho konať je oveľa prospešnejšia ako skepsa. Dúfam, že si na rozhodovanie pripravený."

Trepala opäť dostatočne dlho na to, aby som sa stihol pohodlne usadiť do kresla. Karisma sa postavila k oknu a vpustila dnu ešte viac svetla.

"Dobré ráno aj tebe, Karisma. Ďakujem za opýtanie, vyspal som sa výborne. Zato ty si sa zo snov a poblúznenia zjavne ešte nedostala. Sadni si a urob si pohodlie. Ak si chceš dať ďalšie drogy, nebude mi to prekážať. Som na to zvyknutý. Ľudia, ktorých stretávam, majú väčšinou halucinácie," odvetil som.

"Alfred, som z teba znechutená," hovorila s úsmevom. "Ale to je dobré znamenie, lebo všetko dobré, čo vzniká, sa môže zrodiť len s nechuťou. Prvým pocitom všetkých tvorov je strach. Základnou látkou života je hrôza."

Oči mala plné čohosi, čo pripomínalo džungľu.

Zahľadel som sa na ňu. Zdalo sa mi, že Karisma na seba každé ráno, ihneď po otvorení očí, natiahla svet ako priliehavý rolák, čo padne ako uliaty. Upravila si pery rúžom. Usmiala sa a rozťahla ústa, akoby ich mala na zips.

"Prestaň mudrovať," prerušil som jej rannú tirádu. "Pochop, že aj ja by som dokázal dlhé hodiny rozprávať o banalitách, keby som chcel. Ale ty to preháňaš. Neuvedomuješ si, že ja netrpím. Necítim sa tu zle. Je mi oveľa lepšie ako predtým," vymýšľal som si.

Zívól som. Na Karisminých ústach nezostal ani náznak úsmevu, ktorý jej len pred chvíľou stláčal pery.

Vystrčila na mňa bradu a na krku jej navreli svaly. Pohľady sa nám skrížili. Jej bol taký tvrdý, že som odvrátil zrak. Všimol som si, že okruhle nechty má posiate bielymi škvrnkami.

"Tvojou najväčšou chybou, Alfred, je momentálne fakt, že si o sebe myslíš oveľa viac, ako by si mal.

Máš dojem, že si všetkých prekukol, ale -"

"V prvom rade si sadni, Karisma. Žartovať môžeš aj posediačky," navrhol som.

"Neprerušuj ma, lebo sa rozzúrím," namietla rázne. "Uznávam, si veľmi bystrý. Ale unikajú ti zásadné fakty. Poobzeraj sa niekedy okolo seba. Je ráno. Si v jednej z najbohatších krajín sveta. Využi príležitosť a zamysli sa konečne nad vecami, ktoré nevytvoril človek. Zlamané stromy po búrke. Jaskyne.

Vodopády. Lesné požiare. Rozvodnené rieky. V tom je skutočná krása. Je to architektúra, ktorá vznikla bez architektov."

Viac mi nebolo treba hovoriť. Karisma ma pobúrila. Všetkého toho tárania a rozdrapovania som mal zrazu dosť. Moja apatia sa zavíšila. Nevie, čo by sa muselo stať, aby som sa z nej vytrhol.

"Vzdávam sa," odvetil som. "Nech je po tvojom. Ja sa idem naraňajkovať. Objednám si vajce so šunkou, ovsené vločky, rožok s medom a croissant. Na pitie si dám čierny čaj a pohár stopercentnej šťavy z čerstvých pomarančov. Zapálím si cigaretu a pomaly ju vyfajčím. Ak ťa niečo trápi a budeš mi to chcieť povedať, zájdi za mnou dole. Môžeš sa mi plne zdôveriť. Sľubujem, že zachovám diskretnosť." Chvilu trvalo, kým môj úmyselne ležérny tón hlasu prenikol k nej a pochopila, čo hovorím. Keď si to uvedomila, prestala šibrinkovať nechtami, od šoku jej stvrdla tvár, ústa sa otvorili a oči spozorneli. Akoby sa pod váhou mojich slov zmenšila.

Nepočkal som na odpoveď. So sitcomovým buchnutím dvier som z izby odišiel.

O štvrt'hodinu mi Karisma ujedala z raňajok. Oneskorene na mňa prišla nevoľnosť z časového posunu. Črty jej tváre sa mi pred zrakom rozplývali. Pokojná spoločenská maska zmizla a s ňou aj Karismina uvravená, žoviálna nepravá osobnosť. Nedokázal som rozpoznať, koľkí z ďalších ľudí v reštaurácii sú ochrankári.

"Alfred, priznávam svoju chybu. Obvyklý postup nezabral," povedala zrazu hlasom, ktorý sa mi zdal oveľa jasnejší.

"Podľa našich predpokladov si mal už pred hodinou prijať všetky navrhnuté podmienky. Ale na teba tabuľky neplatia. Už to viem a mením taktiku. Podaj mi, prosím ťa, ešte aj med. Mňam, majú tu chutné pečivo. Potrebujem ťa," rozhovorila sa s plnými ústami.

Vydychovala vôňu arašidového masla. Spracúvala ma očami. Karisminou tvárou prebehol rozkošný úsmev, ktorý jej dal herecky dosť zabráť. Tento nový prístup ma zrejme mal položiť na lopatky. No už som sa ju nesnažil náročky vyviesť z rovnováhy, pretože som absolútne nechápal hru, ktorú hrala.

Usiloval som sa správať zdržanlivo.

"Tak mi jednoduchými vetami vysvetli, čo chceš. Poznáš to: podmet, prísudok, predmet. Alebo sa vyjadrím presnejšie - povedz mi, k čomu ma prinútiš. Lebo neočakávam, že budem mať na výber. Som pripravený na čokoľvek, no uvítal by som, keby sa to čo najmenej podobalo na kriminálny čin."

Nechutilo mi jesť. V bavorskom odšťavovači veľkom ako chladnička som si urobil pol litra pomarančovej šťavy. Hltavo som sa napil.

Hotelová reštaurácia s otvoreným výhľadom na more sa štýlovo prepájala s halou. Sedel som na jednoduchej béžovej koženej stoličke. Oči som mal vo výške lodných okienok, čo mierili na kruhové výrezy recepcie ako d'alekohľady. Tak som sa zahĺbil do predstáv, že som celkom zabudol na svoj údel prenasledovaného človeka.

"Radšej spácham nespravodlivosť, než by som strpela neporiadok, ktorý vo svete vládne. Chceme, aby sme sa porozprávali o tvojom postoji k politike. Ku globalizácii. K postaveniu Islandu medzi európskymi štátmi. A k ďalším veciam," hovorila Karisma s čudným zábleskom kdesi v hĺbke očí.

Kľčovito sa snažila udržať úsmev, ale už nevládala, lebo tu nebolo nič smiešne. Dojedala druhú porciu zo švédskych stolov. Nechápal som, kde sa sladkosti v jej štíhlom tele strácajú. A neveril som vlastným ušiam.

"Preboha, lepšiu tému nemáš?" opýtal som sa. "Máločo je pre mňa nudnejšie ako rozhovory o veľkých ideách. Politika, voľby, teroristické útoky, atómové bomby, jadrové elektrárne, abstraktné umenie, budúcnosť ľudstva - to všetko ma necháva chladným."

"To sú nezmysly. A veľmi častá póza," rozprávala Karisma pokojne, ľahostajne. "Uvedom si, že dnes nejestvuje hudobná skladba, čo by nemala politickú orientáciu. Názor, že umenie nesmie mať nič spoločné s politikou, je sám osebe politickým postojom. Nevie, či aj teba, ale mňa fotografie Zeme z Mesiaca vydesili. Nepotrebujeme atómové bomby, lebo vykorenenie človeka už na-stalo. Zostal len technický svet. Toto už nieje zem, na ktorej človek žije."

Nedokázal som si predstaviť, prečo mi rozpráva takéto veci. Navyše o desiatej ráno. Slnko naplno blálo. Stôl pri dotyku páli.

"To je omyl," namietol som. "Karisma, pochop, že moje túžby sú zjavne oveľa skromnejšie ako tvoje."

Rozmýšľam celkom obyčajne. Stačí mi sloboda prejavu, myslenia a tvorby. Žiadne mučenie a popravy. Portréty štátnikov by podľa mňa nemali veľkosťou presahovať poštové známky. Sociálne zákony, zdravotné poisťovne ani odborárske štrajky ma vôbec nezaujímajú. Moje vedomosti z iných odborov sú škandalózne a nepresahujú úroveň buľváru. Myslím si napríklad, že kvalita väčšiny akčných filmov sa dá ľahko posúdiť podľa počtu helikoptér, ktoré sa v nich objavajú."

Obzrel som sa dozadu na siluetu prímestských mrakodrapov v diaľke. Uvedomil som si, že toto zobrazenie Dubaja je skutočný Dubaj. Sedel som tam a nesnívalo sa mi to. Neďaleko pred mnou sa trblietala morská hladina.

"Alfred, nerob sa hlúpym. Tvoje názory boli kedysi aktuálne, ale v súčasnosti už nie," hovorila Karisma. "Vážim si tvoj postoj a sama som ho dlho zastávala, ale veci sa zmenili. Neber to v zlom, ale zažil si toho dosť, aby si ma vypočul až do konca a pochopil. Vieš o tom, že minulý rok v USA vyšetrili päťdesiatpäť najslávnejších komikov a ukázalo sa, že väčšina z nich trpí ťažkými depresiami? Od jedenásteho septembra 2001 je všetko úplne inak. Polícia vďaka registračným pokladniciam eviduje každého, kto si kúpi videohru, či už letecký simulátor, alebo strieľačku. Vytvára sa obrovská databáza eventuality zločincov. Demokracia prestala byť finančne výhodná. Sloboda sa tvrdo potláča na všetkých úrovniach spoločnosti. V každom, kto verejne vyjadrí kritický názor, vidia potenciálneho teroristu. Aj najzarytejší antiglobalisti však už pochopili, že alternatíva ku kapitalizmu neexistuje."

Rozprávala ako človek, ktorý sa nestará o to, čo hovorí, a v myšlienkach sa zaoberá niečím iným. Ukryvalo sa v nej čosi, čo vo mne vyvolávalo strach. Bolo to akési napätie, náznak potláčanej výbušnosti.

"Karisma, keby som chcel študovať politológiu, tak by som sa na ňu na univerzite prihlásil... Unavuješ ma. Vplyv mojej hudby na túto dobu je rovnako zanedbateľný ako vplyv tejto doby na moju hudbu. Vysvetli mi, čo mám s vecami, o ktorých hovoríš, spoločné ja? Chceš, aby som nahral predvolebnú pesničku pre tvoju politickú stranu? Potrebuješ ozvučiť míting? Túžiš sa stať pophviezdou a mám produkovať tvoj album? Nič z toho nieje problém. Ale prečo v Emirátach?" spýtal som sa.

"Mlč už!" zahriakla ma. "Ide o oveľa dôležitejšie veci. Pozri sa na prírodu ako na oblasť, kde veľká ryba požíra malú rybu, život a smrť sú prepojené a v neustálom konflikte. Z tejto sféry nevytŕažíš normy, práva, korene ani identity. Prírodou človeka je mať dejiny, tvoriť kultúry, vymýšľať techniku. Práve ty môžeš mne a mnohým ďalším ľuďom, ktorí nás podporujú, pomôcť vziať veci do svojich rúk. Zvrátiť pretrvávajúci stav vecí."

Keď dohovorila, zapálila si cigaretu a zaklipkala na mňa dopoly sklopenými viečkami. Modrý dym vyfúkla nosovými dierkami. Nechápal som, prečo na mňa chrlí svoje značne diskutabilné názory. Naše spôsoby myslenia sa totálne líšili.

"Vy chcete ovládnuť svet? Meniť ľudí? V tomto storočí? A to vám za to stojí? Ja by som s veľkou väčšinou ľudí najradšej nemal absolútne nič spoločné. Robím všetko preto, aby som sa s nimi nestretával. Pochop, ja viem, že v Európe nie je ozajstná sloboda. A vôbec, tá časť glóbusu je už taká unavená..."

Na zlatú pláž lenivo prichádzali prví bieli turisti. Nebolo ich veľa, zdalo sa len, že svojimi telami dopĺňajú jednotvárnu dekoráciu piesku. Na nábřeží s prístupom k širšej vode sa ticho zakrátko zmenilo na živý ruch. Samozrejmosť, s akou Karisma hovorila o svojich plánoch, mi pripomenula, že revolúcie ponúkajú ľuďom lákavé pokušenie nezodpovednosti a ľahkosti.

"Tak predsa sa v niečom zhodneme! Presne to isté tvrdím ja," rozhodne vyhlásila Karisma. "Svet pripomína ústav pre choromyselných a väčšina ľudí si to uvedomuje. Vládne jedno percento superbohatých, kým tri miliardy hladujú a makajú šesťdesiat hodín týždenne, aby vôbec prežili. Vlády kriminalizujú drogy a pritom sme národ feťákov. Sedem miliónov Američanov a skoro milión Britov sa denne napcháva tabletkami silných antidepresív. Dávame civilizácii narkózu, ináč by nezniesla sama seba. Ale hlavne, každý chápe najdôležitejší fakt: súčasný systém je postavený na klamstve. Je to zjavné ako toto slnko nad hlavou."

Ostatné veci, ktoré hovorila, nedokážem posúdiť a sú mi v podstate ukradnuté, ale v tom poslednom mala pravdu. Lúče slnka sa na mori jagali striebornou žiarou. Hrebene vln sa rozostupovali a uvoľňovali prístup pohyblivému svetlu.

"Asi ti nemusím hovoriť, že mňa trápia iné starosti," odvetil som a znova sa zhlboka napil. "Pokým ty sa vyžívaš v utópiách, ja sa usilujem všetko si zjednodušiť. Kašlem na problémy máš, stačia mi moje vlastné. V tejto chvíli mám dojem, že toto miesto v skutočnosti nejestvuje, je to iba prelud pre turistov. Tak mi to vyhovuje."

Chcel som sa zámerne správať nedbalo, všedne, ale nedarilo sa mi to. Prestrašený som sa pozeral všade, len nie na ňu. Na more vklzla priesvitná nafukovačka v tvare mobilného telefónu. Dvíhala sa na oblom bruchu vlny. Na pobreží za ňou zostala brázda roztancovaných hračiek.

"Práve preto som si ťa našla," precedila škodoradostne.

Držal som pohár a zo dva razy si všimol, ako čudne z Karis-minho taniera miznú a opäť sa naň vracajú hnedé croissanty. Zrejme som od nudy upadol do driemot. Klipkali mi oči.

"Tvoja minulosť v popkultúre je presne to, čo potrebujeme," vysvetľovala. "Zamysli sa nad tým, aké sú najčastejšie témy braku, a pochopíš prečo. Spomeň si na posledných päť akčných filmov, ktoré si videl. Na desať špiónážnych trilerov, čo si naposledy prečítal alebo na najväčšie tohtoročné letné pophity. Jediné pravdivé informácie sa k nám dostávajú vďaka najpodradnejšej brakovej kultúre, ktorú vládnuca moc podceňuje, a preto necenzuruje. Ty máš za sebou kariéru v slávnej chlapčenskej skupine a pritom ti nechýba potrebný nadhľad. Rozumieš médiám. Z vlastnej skúsenosti vieš, že MTV nie je iba jedna z mnohých hudobných televízií. Je to inštitúcia a blokáda vôle. Značka, ktorá symbolizuje všetky videoklipy sveta a uvádza ich do obehu s vysokou frekvenciou a výnimočnou agitáciou. Môžeš byť pre nás veľmi užitočný."

Karismine úvahy sa mi zdali naivné a spôsob, akým ich podávala, taký okázalý a zdĺhavý, že som ich hneď usúvztážnil s politickou publicistikou. Opýtal som sa jej, prečo svoje myšlienky nedala na papier. Ako sa dalo predpokladať, už to urobila.

Moju otázku nesprávne pochopila ako záujem o dané dielo a prisľúbila, že mi neskôr jeden výtlačok venuje. Keď dojedla, napájala sa kávou a nadžgávala bielo-modrými tabletkami.

Doposiaľ som politiku nesledoval. Keď som občas urobil výnimku, nevedel som, či mám veriť tomu, čo hovoria v televíznych správach, alebo protikladným informáciám od ľavicových rebelantov a radikálnych ekologov.

"Nemohla by si, prosím ťa, svoju prednášku už skončiť?" opýtal som sa, ale vyznelo to skôr ako rozkaz. "Stačilo. Nejdeme si radšej zaplávať? Napoludnie sa horúčava nebude dať vydržať. Aj tak je už o mne rozhodnuté, tak čo chceš riešiť?"

Do výrezu mora sa mi vsunul trojpalubný tanker.

"Ešte jedna vec," pokračovala Karisma. "Napriek všetkým predsudkom, ktoré jestvujú proti pokusom zmeniť svet, som presvedčená, že práve my dvaja máme šancu, aby sme na mape sveta vytvorili potrebný nový záhyb. Pochop, vždy je tu bod, za ktorým človek, ktorý sa angažuje, prestáva manipulovať svoj mediálny obraz. Revolta v mojom chápaní je nerozlučne spojená s médiami."

S hrôzou som zmĺkol. Pocítil som náhlu apatiu. Počul som o pomätencoch, ktorí smrteľne vážne vyhlasujú, že občania najbohatších krajín už dávno dychtia po teroristických útokoch na svoje sídla a smrť tisícok civilistov je naplnením ich tajnej túžby po nekonečnej slasti. No prvý raz som šialenú osobu s takýmto presvedčením spoznal osobne.

Vrhol som pohľad na hodinky. S čudnou feťáčkou posadnutou brakom som strávil už štyridsaťpäť minút, počas ktorých si do sýtosti púšťala hubu na špacír.

Už pred trištvrte hodinou mi liezla na nervy. Teraz som bol takmer nepričetný. Karisminu duševnú činnosť som považoval za rozmarnú, zanietenú a celkom bezvýznamnú.

Usiloval som sa premyslieť, čo mám urobiť.

Časť môjho ja si želala zmiznúť odtiaľto čo najďalej, lenže tú som odjakživa nepočúval. Keby som to niekedy bol urobil, dnes by som bol autorom hudby k viacerým významným televíznym reklamám na malé mestské motocykle, prímorské dovolenkové lokácie a hypotekárne medziúvery. Dni by som trávil zaujímavými rozhovormi s mladými marketingovými pracovníkmi, ktorí by mi dopodrobna vysvetľovali komunikačný zámer melódie vhodnej pre penu do kúpeľa s melónovou hydratačnou bázou. Domov by som sa vracal na počítačovom elektrickom holiacom strojčeku so štvorventilovým motorom nemeckej výroby. V byte by ma čakal krásny taliansky nábytok, ktorý som si mohol z drevených súčiastok

Ľahúčko zostaviť aj sám, ale nechcelo by sa mi, tak by som za to zaplatil trojici gastarbeiterov z Indie. Moja krásna manželka by v lukratívnej práci v niektorej úspešnej televízii dostávala veľmi veľa peňazí aj kokaínu. Pri niektorom vynikajúcom filme zo svojej rozsiahlej zbierky DVD by som raz uprostred osamelej noci potichu spáchal samovraždu.

Keďže som si opäť vybral druhú možnosť, hľadel som namosúrený pred seba a mlčal. Karisma sedela pred mnou a zrak upierala do prázdna, tvár s chmúrnym úškl'abkom, v očiach spaľujúci lesk. V povetří poletovali jej belostné nechty.

Uvedomil som si, že najnepravdepodobnejšie zločiny často páchajú ľudia, o ktorých by si človek ani vo sne nepomyslel, že by to dokázali. Roztomilé staré dámy vedia otráviť celé rodiny. Spôsobné deti sa dopúšťajú mnohonásobných lúpeží a vražd. Z miliónárskych mladých herečiek sa stávajú zlodejky šiat a kabeliek. Z bankových riaditeľov s dvadsaťročnou bezúhonnou praxou sa vykl'ujú starí tunelári.

Potom som opäť raz stratil nervy.

Tresol som pohárom.

Karisma bola taká nafetovaná, že ani neviem, či si uvedomovala, ako nahlas som na ňu vrieskal.

"Už konečne prestaň! Obávam sa, že o braku toho viem viac ako ty. Do kapely som nevstúpil pre peniaze. Tých som mal viac než moji najbohatší bývalí spolužiaci zo strednej školy, z ktorých vyrástli manažéri alebo mafiáni. Jediný výsledok môjho dlhoročného štúdia na univerzite je, že mám v hlave obrovské množstvo informácií o úplne nepotrebných veciach. Asi nevieš, že priezvisko černošskej poručky Uhury z posádky StarTrekku znamená v swahilčine "sloboda". Filmová séria Hviezdne vojny je nenápadne spojená s trilógiou Indiana Jones. Úvodná prestrelka filmu Indiana Jones a Chrám skazy sa odohráva na mieste, ktoré sa volá klub Obi-Wan, podľa postavy Obi-Wana Kenobiho, lídra hlavného hrdinu Luka Skywalker. Tieto informácie viem spamäti. Nemusel som pred ich vyslovením nazrieť do kníh. Do hrubých príručiek spísaných univerzitnými šialencami, ktorí majú doktoráty z Hviezdných vojen, docentúru za Simpsonovcov a vedú semináre o historickom prínose seriálov Ally McBealová a Sex v meste. Všetky tieto podrobnosti by som dokázal odrapotať aj o polnoci..."

V tej chvíli ma už zvierala horda ochrankárov. Tvrdo mi zatvorili ústa. No neudreli ma.

"Si trápny pozér a snob," povedala Karisma až nevysvetliteľne čulo.

Zaraz vyzerala čerstvá a svieža ako po výdatnom spánku.

"Ani len netušíš, čo je skutočný brak, o ktorom som ti rozprávala. Nepoznáš pornografiu a jej politický význam, lebo sa jej bojíš. Ani len nevieš, čo znamená hentai. Videl si niekedy gore-horor? Alfred, odteraz musíš oveľa častejšie pozerávať televíziu. Hlavne seriály pre dôchodkyne. Dám ti prečítať veľa kníh. Ničoho sa neboj. So mnou ti zakrátko bude všetko jasnejšie," dodala.

Pokojne sa na mňa pozerala. Nemala ani len rozšírené zreničky. Rozrušený som bol zjavne iba ja.

Vstal som od raňajkového stola. Zvrtol som sa ku Karisme chrbtom a odišiel som. Ozvala sa vo mne sebadisciplína. Mal som súrnu robotu - nasadiť si na tvár zvyčajnú masku milej privetivosti.

10: ikony minulosti

Na druhý deň ráno si ma šéfovia hudobného vydavateľstva zavolali na pohovor. Očakával som výsluch na tému Letizia.

Náš label patrí medzi tri s najväčšími ziskmi v Európe. Sídlo na New Farrell Street zaberá osem poschodí výškovej budovy, od jednej ulice po druhú.

Takýchto ofisov je už akosi priveľa. Vnútny priestor je umne rozčlenený, takže som spočiatku nepostrehol jeho skutočnú veľkosť. Ani jedenkrát som nezazrel stovky zamestnancov naraz. Rozľahlosť som si všimol, až keď som po čase nadobudol pocit, že už celé dni prechádzam pozdĺž oddelení vytvorených priehradkami z bieleho skla. Nohy ma pri chôdzi neboleli, pretože koberce boli také mäkké, až som mal chuť vyzuť sa a kráčať bosý alebo si ľahnúť a prevaľovať sa.

Po oboch stranách chodby sedeli tímy stratégov, kreatívcov, promotérov, manažérov a editorov, ktorí by možno aj vyzerali štýlovo, keby nenosili úplne rovnaké oblečenie. Pri pravej ruke mali položené strieborné mobilné telefóny tej istej značky. Zádumčivé oči upierali do žiariacich obrazoviek počítačov a tvárili sa, že by boli za hudbu Iconu od samého oduševnenia ochotní položiť aj život, hoci v skutočnosti ju určite nenávideli azda viac ako ja sám.

Pri chôdzi po obrovskej budove som si uvedomil, že len čo som zostal bez Letizie, vláčil som so sebou

nepomenovateľnú nudu. Navyše som v kanceláriách zakaždým pôsobil dojmom, že tam nepatrím. Odmietol som ísť výt'ahom, pretože v ňom ohlušujúco rapoval černochoch, vďaka ktorému minulý rok pristavali ďalšie poschodie. Schodisko zasa kvílilo kovovým cvengotom a na odpočívadlách splašene búchali elektrické dvere.

Po vstupe do ofisu, kam ma predvolali, som zakrátko zistil, že vedenie firmy sa mojím zoznámením s Letiziou nadochlo. Členovia predstavenstva sedeli za širokým stolom s tmavomodrým obrusom, chránení hradbou priesvitných notebookov. Na stene viseli fotografie ocenených firemných pracovníkov.

Domodra vyholený starý šéf neprestajne hovoril, že medzi mnou a Letiziou ide o nádejný vzťah, no zabúdala toto spojenie používať v úvodzovkách.

Bez dychu som hľadel na jeho ligotavú plešinu. Obrvy mal nápadne zdvihnuté a malými očami ustavične uhýbal pred mojím pohľadom. Žltkáva okrúhla tvár sa mu triasla ako huspenina.

Zazobanej si na mňa vyhradili šesť minút času aj s rozlúčkou. Ihneď som dostal návrh, aby som k celej záležitosti vyjadril svoje stanovisko na tlačovej konferencii. Následne mi odporúčali, aby som sa utiahol do štúdia a pripravoval nové skladby.

Viac mi nebolo treba hovoriť. Bleskurýchlo som odišiel. V duchu som sa radoval, že jestvuje toľko bezcenných, no nenahraditeľných popkultúrnych médií, ktoré treba neprestajne kŕmiť. Splniť všetky ich požiadavky je pomaly nad silu aj našich manažérov.

V tomto smere boli zmluvy nekompromisné. Pre televíziu, internet, rádiá a časopisy musela chlapčenská skupina urobiť všetko, čo si zmysleli.

Médiá sú priemyselné, sociálne a finančné impéria, ktorým slúžia aj štáty. Problém je len v tom, že tieto globálne firmy sú čoraz slabšie a menej výkonné. Mnohým malým vydavateľstvám sa v súčasnosti darí vynikajúco, zatiaľ čo viaceré nadnárodné koncerny majú obrovské ekonomické problémy a hrozí im krach.

Dinosaurie médií, ktoré pracovali systémom jedno pre všetkých, s víťazným revom podupali minulé storočie. Prineskoro zbadali, že mediálny priestor im priamo pod nohami vyžierajú statné, zručné nové digitálne cicavce.

Naše vydavateľstvo zatiaľ, našťastie, finančné problémy nepociťovalo. Termín tlačovej konferencie lídri určili hneď na dnešný deň o ôsmej večer, kým je záležitosť ešte aktuálna.

V dokumentoch o pophviezdach ustavične počuť, že pôsobenie v brandži je strašná drina. Hoci som mal neustále veľa práce, aj tak som mal dojem, že odkedy som prišiel do kapely, neuveriteľne som zlenivel. Jediná moja námaha počas celého popoludnia spočívala v tom, že ma špičkový svetový návrhár neustále preobliekal do luxusných handier. Jeho asistenti priniesli do skúšobne veľkú plastovú škatuľu plnú najnovších modelov.

Imidž chlapčenských skupín sa zmenil, silácke roly sa už nenosili. Trendom bol výzor nevinných nežných chlapcov, krásavcov a zasnených romantikov s originálnym štýlom, ktorí viac túžia po citových ako po materiálnych hodnotách.

Tak to aspoň pisali v katalógu, ktorý naše vydavateľstvo rozdávalo reklamným partnerom. Prosto povedané, letia zvodní sexi mladíci so smutným kukučom, ktorí pritom akože vôbec nechcú byť sexi. O môj imidž sa postaral mladík, ktorý sa volal buď Ralf Christian Rosengrenber, alebo Heribert Manor Samuelian. Nespomínam si presne, ale tieto dve vizitky som v noci našiel v zadnom vrecku džínsov a jedna z nich musela byť od neho.

Krásavec mi povedal, že je Austráľčan, no pochádza z Číny, jeho otec je Nemec a matka Malajčanka. Veľmi si dával záležať na tom, aby mu navrchu riflí Mare O'Polo viditeľne trčali trenírky Dolce L Cabanna.

Keď ma navliekal do červenej kože a ružového obťahnutého trička, trepal, že vyjadruje podstatu mojej osobnosti. Našťastie sa mu to nepodarilo. Nebol by to pekný pohľad.

Poobedie som strávil v prenajatej kaviarni vyloženej mušľovitou mozaikou. Sedel som na fotelke, ktorá sa vraj vyvíja spolu s kariérou človeka, čo na nej sedí. Vyvalovalo sa na nej lahodne, hrejivo a mätko. Až som takmer uveril obľúbenému bludu, že kúpiť si značkový výrobok znamená získať pevný bod pri orientácii vo svete symbolov.

Pohodlne usadený, skúšal som si luxusné, ručne štrikované vlnené svetre, rukávniky a ponožky, ktoré sa

nezošuchnú k členkom.

Všetko sa stihlo nachystať už pred siedmou. O pol ôsmej prichádzali prví novinári. Fiona si sadla za stôl po mojej ľavici.

Podľa jedného pohľadu do tváre sa vraj dá odhadnúť, aký časopis človek číta. O väčšine prítomných žurnalistov by som tipoval, že nečítajú nič. Niektoré otázky, ktoré pri rozhovoroch dostávam, mi pripadajú ako z pornografických časopisov. No pýtajú sa ich redaktori z magazínov pre tínedžerov. Asistent postavil pred mňa čítacie zariadenie naládované potenciálnymi odpoveďami na všetky varianty vývoja interview. Od ôsmej som pre novinárov dlhé hodiny bez prestávky drísal, čo mi nakázali.

Aká je vaša najmilšia ľúbostná pieseň?
Ukradli ste niekedy tovar v supermarkete?
Ako rýchlo dokážete zjesť pizzu?
Dokážete pri sexe dosiahnuť vyvrcholenie?
Mali by podľa vás mladí ľudia chodiť voliť?
Nosievate spodnú bielizeň, alebo si džínsy obliekate naholo?
Poznáte svoj osud podľa čínskeho horoskopu?
Navštívili ste niekedy nudistickú pláž?
Chutí vám arašidové maslo?
Keď uspejete vo videohre, máte pocit, že sa k nej musíte čo najskôr vrátiť?
V akom veku ste prvý raz masturbovali?
Čo by sme našli, keby sme v tejto chvíli siahli pod vašu posteľ?
Nahrali ste si niekedy vlastné milovanie na video?
Keby ste sa mohli narodiť ešte raz ako zvieratá, aké by ste si vybrali?

S nasadením som prednášal predpísané vety vhodné pre tínedžerov, čiže oplzlé kvázi vtipy o svojom prvom sexe, prvých drogách a prvom úspechu. Vydavateľstvo si zjavne myslelo, že moje druhé kolá nestoja za reč.

Podľa pokynov som na záver prítomných novinárov poprosil, aby ani slovo z toho, čo tu odznelo, neprezradili mojim rodičom. Odpovedali mi salvy smiechu, vydesilo ma, že nepredstieraného.

Za iných okolností by som sa cítil mizerne. Ale naučil som sa prežívať každú sekundu oddelene od ostatného života. Hlavu som mal neustále naplnenú Letiziou.

Fiona Unruh dohadovala s novinármi postup autorizácie rozhovorov, aby chránila imidž Iconu.

Pseudorealistické údaje bulvárnych novinárov sú totiž zväčša fascinujúce presvedčivé. Záplava faktov sugestívne opakuje rovnaké výmysly, čím vzniknú do detailu prepracované báchoroky, ktoré predstierajú chladnú objektivitu.

Ktorýsi novinár položil do ticha v sále ešte jednu otázku: "Stretávate sa teraz pravidelne s nejakou ženou?"

Hneď ako veta odznela, v sále sa nečakane objavila Letizia.

Prišla oblečená len v zástave Európskej únie. Stala sa príslušnou jej pomyselnéj utopickéj budúcnosti.

Keď si sadla vedľa mňa, stelesňovala vývoj populárnej kultúry od počiatkov až do jej súčasnej podoby totálnej estetizácie.

"Áno, Alfred sa momentálne stretáva so ženou. So mnou," povedala hlasom, ktorý živil celú jednu generáciu rozpínavých globalizátorov.

Pri pohľade na Letiziu som užasnuto zmeravel. Myslel som na slávne ikony minulosti: internetový

vyhľadávač Google, džínsy Levi's, supermodelku Monu Made, didžejské gramofóny Technics 1200, dózy na uschovávanie potravín Tuppaware, ovcu Dolly, architektku Záhu Hadid a športové tenisky K-Swiss.

Pozeral som sa na ňu a z oka mi tiekla telenovelová slza. Letizia vznikla ako protiklad a paralela predchádzajúcich speváčok, tak ako sa kapela Icon stala protikladom a paralelou ostatných chlapčenských skupín. Vytvorili nás nie pre vyjadrenie nového obsahu, ale preto, aby sme obmenili starú formu, ktorá už stratila komerčný potenciál.

"Sme spolu," povedala Letizia, "a tak to už zostane. Ďakujeme za vašu účasť na tlačovej konferencii. To bola posledná otázka."

Objali sme sa. Srdce mi ťklo až kdesi v krku. Na hrudníku som zreteľne cítil Letiziine prsia. Pomaly som rukou prechádzal po jej chrbte, od pevných ramien až k oblým bokom. Vtláchal som si jej tvary do pamäti a počúval zmätené slová, ktoré mi šepkala do ucha. Krútila sa mi hlava. Kontúry jej tela akoby odpovedali na moje dotyky, no väčšmi rezignáciou ako čímkoľvek iným.

Novinári v úžase ledva stihli zareagovať. Vyzeralo to takmer ako premyslený marketingový ťah.

Chvíľu našej extázy pohltila hypnóza médií.

11: elixír energie a talizman sily

Po roztržke s Karismou som nezmieril hneď do izby.

Prechádzal som sa po spletitej budove. Spočiatku obozretne, potom zúfalo a napokon ľahostajne.

Samozrejme, že som sa nenachádzal v hoteli otvorenom pre verejnosť. Okrem mojej zostali všetky izby pre hostí pozamkované.

Stavbu neoplotili, ale to by bolo pri dnešnom stupni vývoja bezpečnostných senzorov aj tak zbytočné.

Na prvý pohľad pôsobili dom i rozľahlá veranda mierumilovne. Ťažko sa dalo uveriť, že aj táto pohľadnica má druhú stranu. Neprijemné bolo iba to, že raz túto kartu isto obrátim a prečítam si, čo je na rube napísané neviditeľným písmom, krvou, okolo čierneho rámčeka, poštovné nezaplatené, namiesto podpisu sivý odtlačok palca.

Vyzrel som z obloka na konci chodby. Za oknom zostala zvyčajná morská hladina, žiarivé poludňajšie slnko a fiktívni turisti z Karisminho tímu. Sledoval som premenlivú líniu pláže. V diaľke sa v besniacej páľave obloha a more zlievali do chvejúceho sa oparu.

Zmocnila sa ma hrôzostrašná predstava, že aj keby som kričal, nikto vonku ma nezačuje. Nik nepríde a nevypočuje si, kde som, prečo som tu a čo sa, preboha, stalo. Blúdil som po chodbách mŕkveho, nepriateľského sveta.

Na horizonte som uvidel striebornú siluetu hotela Veža Arabov v tvare napnutej plachty. Autá mojich strážcov parkovali dole, pristavené tesne vedľa seba. Z cesty sa dvíhal zlatistý prach.

Nedáľko od hotela skupina Pakistancov hrabľami uhládzala pieskovú dunu. Nezaujímalo ma, načo obrovskú zväčšeninu japonskej zenovej záhrady upravovali. Predpokladal som, že precíznym a celkom nepotrebným hrabkaním si zarobia desaťnásobok platu v rodnom Pešavare. A vraj sú fetišmi súčasnej civilizácie rýchlosť a zmena.

Chvíľu som odporne civel do oka priemyselnej kamery. Potom som sa vrátil späť do svojej izby. Dvere som za sebou nezavrel, aby som mal prehľad, keby sa niečo udialo na chodbe.

Vzduch mal od zvlhčovača mdlú, vodnatú príchuť. Všimol som si, že v rohu je na dlážke natiahnutý modlitebný koberec s digitálnym kompasom, aby som vedel, ktorým smerom je Mekka. Neviem, ako som bez tejto informácie doteraz mohol žiť.

Nečakal som na Karismu dlho. Uprene som pozoroval, ako prichádzala. V jej chôdzi sa zračila istá neohrabanosť, príznačná pre fyzicky zdatných jedincov, aj akési príznaky vytrženia.

"Prepáč, ak som ťa zmienkou o terorizme vystrašila," povedala hneď na prahu.

"Nič sa nestalo. Ty ma už skutočne nemôžeš vydesiť ničím," odsekol som.

"Naozaj sa nemusíš báť. Nechceme ťa naložiť do stíhačky a vyslať ako kamikadze na najbližší mrakodrap," vysvetľovala so smiechom.

Nechcel som, ale asi som vyzeral prestrašený. Aj som bol.

"Takými príjemnými predstavami netrpím. Dopoludnia si zväčša predstavujem hrôzostrašnejšie veci," odvrkol som.

"Konečne sa dostávam k tomu, o čom som - uznávam, trochu roztržito -, rozprávala pri raňajkách," povedala Karisma a usadila sa do kresla oproti mne. "Chýbajú ti totiž základné vedomosti o stave sveta. Nemáš potuchy, ako dnes fungujú bezpečnostné systémy, oddelenia propagandy, tajné služby..."

"Ale nenapadlo ti, že o tom možno nechcem vedieť?" skočil som jej do reči. "Ledva sa dokážem vyrovnať s tým, že som hudobník. Zhruba síce poznám niektoré vychytené pojmy ako logika túžby alebo storočie dizajnu, ale inak dnešnej spoločnosti nerozumiem. O politike ani nehovorím."

"Preto ti mienim vysvetliť, že odpor nemusí byť politický," pokračovala tvrdohlavo vo svojej téme.

"Jedna z najefektívnejších foriem sabotáže sa obmedzuje na také škody, pri ktorých nijako nemožno presne dokázať - alebo vôbec dokázať -, že ich ktosi spáchal úmyselne. Štrajky a atentáty možno raz nahradiť hackeri a komputrové vírusy. Ale zatiaľ moderné technológie z hľadiska terorizmu naozaj zásadnú zmenu nepriniesli. Hocijakú televíznu stanicu alebo rádio môže vyradiť obyčajný bager, ktorý čírou náhodou presekne mikrovlnný alebo silnopráúdový kábel."

Počúval som ju zaborený do kresla a zasa som strácal niť toho, čo hovorila. Môj mozog sa poriadne nesústredil na jej slová, ale tvrdošijne sa vracal k jednej a tej istej veci - ako odtiaľto ujsť?

"Ja však ovládam len softvéry na tvorbu hudby. A neviem, či si spomeniem, kedy som naposledy videl bager. Ak nerátam reklamné spoty na značku Caterpillar," odvetil som.

Odmlčal som sa. Znova som tápal v tme, ničomu som nerozumel. Všetko tu vyzeralo ako prevrátené hore nohami a všetko sa zdalo možné.

"No ide práve o to, že bežné atentáty majú páchatel'ov. Konkrétne obete znamenajú konkrétnych vinníkov. Ale ak sa stane nehoda či celá séria nehôd, je to inak. Ak iba zlyhá nejaké zariadenie a všetko vyzerá ako chyba, ktorá sa zákonite sem-tam prihodí, potom sa obeť nijako nedokáže brániť. Spomeň si na nevyšetrenú autonehodu bývalého nemeckého kancelára. Takéto podzemné hnutie odporu z hľadiska verejnosti nejestvuje," hovorila Karisma.

"Ale kto je za tým? Kto takúto činnosť platí? A čo z nej získa?" pýtal som sa dychtivo a celkom úprimne, lebo som jej vôbec nerozumel. Z jej pohľadu som usúdil, že moje naivné otázky brala ako diktované zlomyseľnou uštipačnosťou.

"Firmy," povedala. "Významné sú už len firmy a ich sídla, a nie krajiny. Každá korporácia cvičí a vysielajú hranice agentov, aby tu uvoľnili skrutku s maticou, tam strhali závit, prestrihli drôty, založili požiare, zapatrošili cenné dokumenty. Na prvý pohľad sú to malé nešťastné náhody. Priveľa toaletného papiera alebo dámskych vložiek zapchávajú kanalizáciu a celý jej obsah vyvrhne do útrob budovy. Skrat jedného transformátora dokáže odstaviť prúd na niekoľkých uliciach. Gul'ôčka proti moľom v benzínovej nádrži auta spôsobí, že o dva týždne je po motore. Ale vozidlo už bude medzičasom v inom meste a z benzínu nezostane ani kvapka na vyšetrovaciu analýzu. Pochop, že tieto zločiny sú ako jediné naozaj dokonalé, pretože ich za zločiny nikto nepovažuje."

Ledva som ju stíhal vnímať. Vyznačovala sa charakteristickou dravosťou a bezohľadnosťou svojich formulácií. No zdalo sa mi, že cez vrstvy nejasností a chaosu už pomaly prechádzala k jadru veci. Karisma asi vycítila moju únavu. Obaja sme na chvíľu stíchli. Zapálil som si. Vstal som a podišiel k chladničke. Nalial som si pohár nesýtenej minerálky a rozlámal na kusy priesvitné ľadové vrečko. Už mi bolo jasné, že z tohto sa len tak ľahko nevymotám. Dostal som sa na opačný koniec sveta, kde sa so mnou zahrávala démonická antiglobalistka. Odpil som si. Ľad mi v ústach nevyvolával ani len náznak sviežosti.

Zastal som pri okne. Trocha sa pokazilo počasie. Hladina zrkadlila tiahnuce oblaky. Na plytkej strane hrádze more opadlo pod čiaru chalúh. Medzi vlnami už vznikol teplý a suchý ovál. Na malé piesočné ostrovy sa z pobrežia namáhavo teperili bosé, ľahko odeté postavy.

"Ale čo má s tým všetkým spoločné popmusic?" spýtal som sa nechápavo.

Snažil som sa, aby môj hlas znel pokojne a objektívne. Chladnokrvne som zvažoval všetky pravdepodobnosti, nepredkladal som otázky ani domnienky, ktoré by som jej nevedel zdôvodniť.

"Pop v súčasnosti predstavuje najväčšie konzumné dobrodružstvo vnímania," hovorila presvedčivo Karisma. "Pre väčšinu ľudí sú hudobné koncerty a tanečné parties to najkrajšie, čo v živote zažijú."

Význam popu potvrdzuje rozmach nového fenoménu - štátov závislosti. Hlavným problémom sveta nie je globalizácia, ale sociálne tlaky zapríčinené neúplnými rodinami. Štáty závislosti vedú veľkú časť

obyvateľov k pasivite, ktorú posilňuje práve braková kultúra. Aj v najvyspelejších štátoch sveta sa zrodil nový typ rodiny: žena, dieťa a štátny byrokrat, ktorý prideliuje veľké sociálne dávky a podporuje tým vznik podobných familií, neschopných plodiť deti."

"Ale brak predsa nie je nič nové," namietol som. "Správy o slávnych osobnostiach, rodinné tragédie, živelné pohromy, siamske trojčatá či kaliky - to všetko z médií poznáme už niekoľko storočí..."

"Áno, Alfred, lenže až dnes predstavuje červená knižnica vyše polovicu všetkých predaných kníh," argumentovala Karisma. "Brak sa počas uplynulej dekády prudko spopularizoval a popri tom sa aj nenápadne zmenil. Na titulke knižky už nenájdeš dve polonahé telá v tesnom objatí. Kedysi sa na obálky dostávali výhradne ženy s hlbokými výstrihmi, ktoré milenec nežne objímal zozadu a zároveň koketné štekľil nosom na krku. Pre novú generáciu čitateľiek to už bolo presladené, nechceli, aby ich ľudia s niečím takým videli v metre. Obnažené hrude vystriedali obrázky haciend či hradov a občas dokonca aj jednofarebné obálky. Ale podstatnejšie je, že so zmenou obálok prišla i zmena obsahu."

"Prepáč, že ti skáčem do reči, Karisma. Ale myslíš to, čo práve hovoríš, vážne, alebo si zo mňa strieľaš?"

"Myslím to najvážnejšie, ako sa dá," odsekla Karisma.

"Vtom prípade pokračuj," povedal som. Uvedomil som si, že ma jej rozprávanie naozaj zaujíma, no nebol som si istý, či si zo mňa neuťahuje.

"Keby si chodil s otvorenými očami, všimol by si si, že už len málokto z hrdina z románu červenej knižnice je posadnutý sexom," pokračovala Karisma zanietene.

"Niet sa čo čudovať, lebo technológie sú čoraz biologickejšie, inteligentnejšie a zvodnejšie, no ľudia čoraz mechanickejší, otupenejší a v dekádach nových pohlavných chorôb aj impotentnejší.

Dobrodruhovia uvoľňujú priestor súkromným detektívom, lekárom a hasičom, väčšinou osamelým otcom, ktorí používajú kondómy a jedia nízkokalorické potraviny. V námetoch sa objavujú potraty, ľahké drogy, Alzheimerova choroba, jednoducho všetko, čo je bežné v normálnom živote. Pod', ukážem ti niečo, čo sa ti v najbližších dňoch veľmi zide," oznámila.

Rázne vstala a odviedla ma o poschodie vyššie. Schodisko chránili kovové dvere, ktoré pripomínali trezor. Karisma vyťukala vstupný kód a nadiktovala mi zadané čísla s príkazom, aby som si ich zapamätal.

Vyšli sme nahor. Tam bola chodba oveľa kratšia a ústila do veľkej a prít'azlivej miestnosti bez okien, čo slúžila ako knižnica. Únava spôsobovala, že moja namrzenosť sa stupňovala.

Vládol tam dokonalý poriadok. Pod intenzívnym svetlom ležali na poličkách v obrovskom množstve úhl'adne naukladané zväzky kníh. Preplnené regály siahali až po strop. Pestrofarebné chrby obálok so sfušovanými mal'bami neomylné prezrádzali žánre. Hodnota tejto zbierky bola veľmi pochybná.

Trilery, špionážne kriminálky, hororové trilógie, fantasy ságy, westerny, seriálové detektívky, komiksy, knižné prepisy sitcomov, životopisy známych herečiek...

V samostatnej hale Karisma skladovala ženské ľubostné romány a sentimentálne romancy červenej knižnice s obálkami plnými objatí, vín, paliem, bielych oblekov, cigariet, čiaš vína a nezvládnutých proporcií i perspektívy.

Ned'aleko bola v rozľahlej miestnosti uložená nemenej rozsiahla zbierka brakových filmov.

Netvrdím, že mám vycibrený vkus, ale Karismin výber v archíve, to sa mi zdalo predsa len trochu priveľa. Mysľou mi preblesklo zlé tušenie - jej správanie a názory mi čoraz väčšmi pripomínali posadnutosť. Strach som zakrýval hranou malátnosťou a silil som sa do úsmevu.

Pochopil som, že u Karismy nejde o pózu veľkomestského pop-kultúrneho cynika, ktorý si nedostatok talentu a sebadôvery kompenzuje predstieraným vzývaním umeleckej nekvality. Jej neutichajúci záujem priť'ahoval ozajstný brak, literárne podhubie, o ktorého existencii návštevník bežných kníhkupectiev, kín, divadiel, koncertných sál a DVD-požičovní ani len netuší.

"Alfred, chcem, aby si už o niekoľko týždňov chápal, že science fiction je pre postmodernú tým, čím bola pre modernu detektívka," prehovorila Karisma, ktorá si všimla moje rozpaky. "Fantasy je mýtický ohlas na zrútenie utópie ideálnej spoločnosti. Červená knižnica je konvenčná erotika bez svojho originálu, ktorým je ľudský cit. Akčný film je spektakulárna podoba archetypálneho nemotivovaného násillia. Nevyhnutný happyend, čiže šťastné zakončenie, je novodobá forma apolónskej katarzie, ilúzia o návrate

archaického poriadku."

Suchý vzduch, ktorý som vdychoval, mi rozdráždil hrdlo. Tlmené svetlo mi unavovalo zrak. Nič ma nesklúčovalo tak ako vedomie nemenného stavu. Akékoľvek pochybovanie tu bolo vylúčené. Svet kompromisov zmizol.

"Rád by som síce vedel, na čo mi tieto vedomosti budú, prípadne ako ich neskôr využijem, ale je mi jasné, že mi to nepovieš," odvetil som. "Už som pochopil jednu z tvojich vlastností - nerada oboznamuješ so svojimi plánmi iných, pokým nepríde čas na ich uskutočnenie..."

"Máš pravdu," zasmiala sa. Znelo to ako plechový chichot.

"Počúvaj ma však pozorne. Nechcem, aby si v týchto knihách iba mechanicky listoval, pretože som ti to prikázala. Čítaj hlavne medzi riadkami. Dozvieš sa o konšpirácii v štátoch závislosti viac, než by si možno chcel. A pochop, že tieto informácie sa do nového dielu tvojich obľúbených Hviezdnych vojen nedostanú, pretože ten si pôjdu pozrieť aj šéfovia CIA so svojimi synmi."

Radšej som bezmyšlienkovito prikývol. Nechcelo sa mi počúvať kedy o tom, že americkí kozmonauti na Mesiaci nikdy nepristali. Nahrávky Davida Bowieho sú živé záznamy satanistických čiernych omší. Fluór je otrava pre ľudský organizmus, no vláda ho zámerne dávkuje do zubných pást, aby zhoršovala zdravotný stav obyvateľstva. Sekta iluminátov nás ovláda cez operačný systém Windows. Čiarové kódy normy ISO 9000 sú prostriedkami tajnej židovskej svetovlády. A John F. Kennedy sa v skutočnosti zastrelil sám.

Karisma až do večera vytriedovala na veľkú hrbu tituly vybraté pre mňa.

Hneď po obede mi prikázala, aby som sa intenzívne pustil do čítania.

Dovolila mi ľahnúť si na gauč a vedľa posadila ochrankára, ktorý dozeral na moju disciplínu.

Na úvod mi vybrala siedmy diel galaktickej space opery. Na obálke sa gigantický biely raketoplán plavil v lesklom modrom vesmíre. Spoza okrúhlych okien sa na mňa usmievali karikatúry mimozemšťanov a jeden nevydarený netvor.

Položil som si odpudivý zväzok pred tvár a tváril som sa, že čítam. V mysli som zvažoval, čo má toto celé, preboha, znamenať. Po niekoľkých minútach som zakaždým obrátil stránku, akoby som ju už mal prečítanú. Strážnikovi to bolo ukradnuté, aj tak by ma nevedel skontrolovať.

V hlave mi prebleskovali myšlienky. Zvažoval som, ako by sa dalo skontaktovať so svetom vonku. Ale nič mi nenapadalo. Mobil, ktorým by som možno nejako dokázal privolať pomoc, zostal ležať na poličke v mojom bratislavskom dome. Ani som sa v tom príjemnom malom meste nestihol zabývať a už som sa ocitol ďaleko odtiaľ. Niežeby som horlivo spoznával tamojší život, ale trebárs Oslo sa mi v Európe videlo byť určite oveľa väčšou dierou.

Čo asi práve robila moja sestra Thordis? Zaplatil som jej školné, aby si splnila sen študovať na Americkej univerzite v Paríži. Naposledy som s ňou telefonicky hovoril asi pred týždňom. Vyhlásila, že ju škola nudí a chce sa stať dídžejkou. Vehementne som ju odhováral.

Koľko dní potrvá, pokým rodičia v Reykjavíku zistia, že sa už ako-si pridlho nehlásim? Za tie roky si síce privykli, že som o sebe niekedy pridlho nedal vedieť, ale obával som sa, že tentoraz to môže byť aj celá večnosť. Čo bude s mojím domom a s nezaplatenými účtami?

Myšlienky sa mi v mysli potácali, k ničomu som nedospel. Nemal som pri sebe nikoho, koho by som mohol poprosiť o radu. Pochopil som ďalšiu nevýhodu svojho samotárskeho života. V Bratislave som sa nezblížil so susedmi, ktorí by si všimli moju neprítomnosť. Chýbali mi aj známi, čo by ihneď zbadali, že so mnou niečo nie je v poriadku.

Vážnila ma agresívna, ideologická diktátorka a dookola rapovala módne frázy, ktorým som sa doposiaľ v médiách všemožne vyhýbal. V istom zmysle som obdivoval ľudí, ktorí si dokážu takto zjednodušovať problémy a žijú v ilúzii, že poznajú skutočný stav vecí sveta. Ja by som sa nevedel tak jednoznačne rozhodnúť v oblastiach politiky a ekonomiky, kde každú chvíľu niekto klame. Závidel som im naivnú zaslepenosť a vieru v jednoduchosť riešení, lenže doteraz som sa s nimi nemusel konfrontovať.

Pred zrakom sa mi zjavila ochrankárova ruka. Dlhý ukazovák mi rázne poklepal po knihe. V zamyslení som úplne zabudol pravidelne listovať. Ospravedlňoval som sa a vyhováral sa na únavu.

Chcel som strážcu upokojiť, lebo ma sledoval už pozornejšie, preto som naozaj začal čítať. S akousi mlčanlivou zúrivosťou som uprel zrak na roztvorenú stránku. Dej románu sa odohrával na palube raketoplánu, ktorý vo vesmíre usilovne mieril záhadným smerom a pohyboval sa bez ohľadu na platné fyzikálne zákony. Drsná akčná scéna bitky medzi členmi posádky ma tak strhla, že som si ani neuvedomil, ako rýchlo som sa dostal na štvrtú kapitolu. Počul som iba ľahký šuchot listov pod prstami. Zvažoval som, že znova prestanem čítať a budem ďalej uvažovať o svojej situácii. Úkosom som pozrel na ochrankára. Opäť si ma nevšimol. Jasne som si však uvedomil, že ani pri najúmernejšom taktizovaní nedospejem k ničomu. Robiť som nemal čo; mohol som iba čakať. Navyše ma zvedavosť nútila k tomu, aby som čudný príbeh dočítal až do konca. No na tristo stranách sa v kabíne neprestajne mihal hologramický meč akéhosi Grohanwisa Weldrahvu. Okrem fantázie v tej knihe bolo všetko. Po nečakanom zážitku s prvým zväzkom som neodolal a siahol aj po druhom. Už som sa nevzpieral. Nehundral som, neprotestoval. Podriadil som sa nevyhnutnosti a strachu. Pokračoval som románom so zručne vykreslenými duševnými pochodmi postaršej schizofrenickej slúžky. Lenže táto sympatická dáma potrebovala stošesťdesiat strán len na to, aby v zámockom lesoparku pripravila nevelmi vydatené grilované kurence a komplikovane sa pomilovala s fúzatým farmárom. Žasol som.

Napokon sa riadky a písmená začali zlievať. Z bielych listov papiera ma rezali oči. Kniha v mojich rukách oťažela. Vychutnával som ticho a zhlboka dýchal, prázdny, oslobodený od akýchkoľvek myšlienok.

Nasledujúce týždne vyzerali ako jeden a ten istý deň, ktorý sa presne opakoval. Sústredene som hltal tituly z Karisminej knižnice. Dúfal som, že keď už nič iné, tak aspoň lepšie pochopím jej čudnú psychiku. Pred sebou som mal napínavý manga komiks o štnásťročnej Japonke, ktorej príbeh ma spočiatku prekvapil pôsobivými dejovými zvratmi. Zážitky dievčaťa na prudérnej strednej škole v Tokiu a jej výpovede v bublinách ma príjemne rozosmievali. Ale iba do chvíle, pokým sa dievčina nezačala pri každej príležitosti vyzliekať. V nudnom závere stvárila so spolužiačkami zbytočné, necudné akrobatické huncústvo.

Čakal ma prvý diel úspešnej šesťdielnej série žánru heroická fantasy, zvaného aj meč L mágia. Úvodná časť mala osemstotridsať strán, na obálke modrého kyklopa, troch čarodejníkov, jednorožca, planétu Saturn, chrliacu sopku, dlhočiznú šabl'u a to všetko v šokujúcich farbách. Zbytočne pompézny prebal tvorila kostrbatá mapa bez mierky. Zväzok bol taký ťažký, že mi padal z rúk.

Na predposlednej strane som sa dozvedel, že autor, tajomný Marcel Meggido, onedlho vydá prequel, čiže predohru tohto príbehu. Rozhodne by som si ju mal prečítať. Zatiaľ som totiž pochopil iba to, že veľká drevená palica tajomného mága, ktorý sa dosiaľ v deji neobjavil, má z nejakého dôvodu ohromnú moc.

V dielach som zatiaľ našiel len jeden spoločný znak - autori sa vôbec netrápili logikou príbehu. Po prestávke v podobe niekoľkých kapitol pokojne ožívali dávno zastrelené postavy a suverénne sa zapájali do diania. Zákerný súciteľ čitateľa neprestajne pokúšal dávnou nežnosťou.

Odhaľovala Karisma sprisahanie práve v týchto pasážach? Je známe, že nešťastie sa nutne spája so stratenými rajmi. Verila Karisma hádam tomu, že všetko, čo človek prežije od chvíle svojho zrodu až do smrti, si vopred určil sám? Bolo podľa nej každé zabudnutie zámerné? Každé poníženie pokáním? Každý neúspech tajným víťazstvom? Každá vražda novým narodením? Každá smrť samovraždou?

Neprestajne som čítal a zdalo sa mi to rovnako osožné, ako memorovať telefónny zoznam. Dni pokračovali monotónne. Len občas som si zdriemol. Ľahostajnosť sa stala mojím posledným útočiskom. Pravidelne som dostával makrobiotické jedlá. Značkové jogurty, ktorými ma kfmili, boli splneným snom o vedecky dokázanej raňajkovej zdravej výžive. Každý téglík poskytoval drobnú charitatívnu pomoc najchudobnejším obyvateľom našej planéty v Argentíne a v Lotyšsku. Výt'ážok z predaja pomáhal lokálnym komunitám pri budovaní poľnohospodárskych plantáží s ilúziou neškodnosti a verejnej prospešnosti.

Doľahla na mňa ospalá ochabnutosť. Ale spánok pri naberaní energie nepomáhal. Zobúdzať som sa ešte

vyčerpanejší, s otupenou mysl'ou, akoby sa vo mne pripravovala dajaká premena. Niekedy sa mi hrozba smrti zdala taká hmatateľná ako posteľ, na ktorej som ležal.

Obklopovalo ma nostalgické ovzdušie úpadku. Sporadicky som si líhal aj uprostred dní, aby som oklamal ich pochmúrnú dĺžku a pohodlnosť. Karisma mi v tom nebránila.

Spoznal som ďalšie nezvyčajné knižky ako krátky erotický román Zbytočný zips od Daffyda Patterolla.

Alebo rozvetvenú mystery Nemal som jej to povedať, ktorá sa odohrávala v paralelnom stredoveku.

Príbeh prekypoval množstvom zložitých osobných intríg, čo zostali až do konca nevyriešené. Obe obálky boli doslova posiate mimoriadne pozitívnymi kritickými ohlasmi z časopisov, o ktorých som nikdy predtým nepočul.

Daffyd Patteroll napísal spolu s Wernerom Toppingom aj román Aegramorr, ktorý mi Karisma taktiež odporučila. Autori za knihu údajne získali aj medzinárodné ocenenie, ale nepodarilo sa mi zistiť aké.

Zložitý dej sa piplal v téme klonovaných detí, ktoré v západnej Európe blízkej budúcnosti ovládajú bezdrôtové pripájanie na internet, varenie talianskych cestovín a kung-fu. Knižku som prečítal na jeden dúšok, a keď som ju zatvoril, bol som nevyspatý, posadnutý a takmer šťastný.

Odhodlane som pokračoval v štúdiu. Nič iné mi nezostávalo. Pohrúžený do kníh som sa vliekol z jedného dňa do druhého. Moja vôľa netúžila po jednotlivostiach, chcela len vydržať, nie skončiť. S hlavou skoro stále sklonenou k zemi som sa poddával hodinám, ktoré na mňa zabúdali.

Kedysi som si namýšľal, že viem o triviálnej kultúre bohviečo, ale už po pár dňoch čítania Karisminých kníh som zistil, že sa ku mne doteraz dostával len chatrný zlomok výtvorov, vybraný pochybnými masmédiami. Takmer som bol náchylný uveriť, že šlo o zámernú cenzúru.

Predpokladal som, že všetky diela z Karisminkej zbierky, zoradené teraz ľubovoľne a náhodne ako predmety, čo vidím vo sne, stanú sa pre mňa neskôr nemennými a dôverne známymi.

Čoraz častejšie som sa pri čítaní zabával, ale uvedomoval som si, že to určite nebolo Karisminým cieľom.

Nejasná radosť, ktorú mi knihy pôsobili, sa pre mňa stala zvykom, no nerozumel som, čo je na nich výnimočné. Hlavné postavy neprestajne narušali rovnováhu mojich nocí a zamorovali mi sny.

Karismu zaujímali výhradne najkonvenčnejšie umelecké prejavy, v ktorých sa všetko slobodné či originálne obmedzovalo a potláčalo.

Zmienku o štátoch závislosti či iných fenoménoch éry globalizácie som neobjavil ani vo viacerých románoch Charlotty Mannovej, ktorá svojimi krátkymi knižkami vyplnila medzeru v úspešnej edícii Láska na horskom bicykli.

Na dielo Američanky Mannovej si Karisma vyčlenila samostatný regál. Autorka opísala zamilované cyklistické výlety asi tristokrát v tenkých fialových brožúrach.

Pedálovanie do kopca vo dvojici prepletala spisovateľka morálne únosnými citmi. Oddychové posedenia unaveného páru v trávě prebiehali slušne, vyplňali ich dialógy o atletických šampionátoch, konzumácia zeleninových sendvičov a pitie paradajkového džúsu. Občas sa opravila spadnutá reťaz alebo pokazený zvonček.

Pozorne som si všímal opisy prostredí, metódu rozvíjania deja aj dojemné rozhovory totálne zaľúbených postáv. Dobrodružstvá hrdinov som bral s pohotovou odovzdanosťou. Veril som už aj zlým ilustráciám a tlačovým chybám. Oči ma od pozorného čítania rezali, často som zíval. Ale na náznaky sprisahaneckých odkazov či na kamufláže som nenad'abil. Čo ak tam nijaké neboli? Alebo sa mali prejaviť až po dlhšom čase, ako niektoré zákerné biologické vírusy? Lenže čo ak do mňa už medzičasom predsa len nasiakli a ukradomky sa prejavujú vo vedomí?

Ešte som však nepoznal utajené zákutia ozajstnej nekvality. Zatiaľ som len matne tušil, čo sú game-booky, čiže knihy-hry. Karisma ich v knižnici uschovávala stovky.

Ako prvý mi Karisma dala zahrať - lebo o čítanie v tradičnom zmysle nešlo -, dobrodružný príbeh

Horiaci popol. Na konci kapitol i niektorých odsekov som sa rozhodoval, ako chcem pokračovať v deji.

Po výbere jednej z troch možností som nalistoval príslušnú stranu.

Dozvedel som sa správnu reakciu na dymový prelud, ktorý mi v odpudivej modrastej kresbe stúpala po celej stránke a zasahoval do textu. Spoznal som účinky byliny "Otvor dvere" aj používanie obranného čarodejníckeho ohňa.

Lenže pri hre som vo vážnom nebezpečenstve nedržal v ruke strieborný kindžal, údajne jedinou bezpečnú

zbraň pri stretnutí s duchmi mŕtvych príbuzných. Skončil som už na strane dvestotridsaťštyri, čiže v prvej pätine hrubizného diela.

Navyše mi chýbal Elixír Energie aj Talizman Sily, takže mi nedokázal pomôcť ani jednoruký orangutan Usuuk Baasi. Kto bol ten dobromyseľný mohutný opičiak, odkiaľ sa vzal a prečo sa kamarátil práve so mnou, to sa mi vypátrať nepodarilo.

Po takomto intenzívnom čitateľskom zážitku som sa ráno prebudil spotený, s búchajúcim srdcom.

Zrejme som v spánku ležal v nepohodlnej polohe. Keď som sa s námahou zdvihol z postele, zdalo sa mi, že svaly si budem musieť povystierať páčidlom. Cez okno prenikalo svetlo, sfarbené zeleným odtieňom trávnik a modrou hladinou.

Rovnaké dni sa ľahostajne vliekli. Detaily z niektorých kníh ma sprevádzali dlho, iné mi milosrdne rýchlo vypadli z pamäti. Usiloval som sa žiť len v prítomnosti, bez spomienok a predvídaní. Únava mi niekedy pripomínala šťastie.

V prestávkach medzi jednotlivými titulmi som sa prechádzal po budove. Fixoval som si do pamäti dĺžku chodieb, rohy aj rozmiestnenie dverí a východov. Vstrebával som do seba polohy predmetov aj samo ovzdušie hotela. Často som pri chôdzi zatváral oči a pokúšal sa orientovať poslepiacky. V nábytku aj popri stenách som si predstavoval pasce, tiene, nástrahy a postavy.

Celú abecedu nových slov som sa musel naučiť pri spoznávaní rozsiahlej zbierky Karisminých komiksov. Začal som pri AAAAAHGRR, pretože tak od strachu zareval Dare Devil hneď v prvom zošite, ktorý mi prikázala čítať.

Spočiatku som zamotaným príbehom a najmä jazyku postáv takmer nerozumel. Netušil som, že CHUDD znamená zmätený, BEOV rýchly a EEE-YUK znechutený. A už vôbec nechápem, prečo je zničenie robota WVAPGAA-RIEPIVROOM.

Rovnako som si musel zapamätať, že ZZTZZTZZ je zvuk rozpadajúceho sa plastového predmetu a ZRRAKKK elektrický skrat. BOOOP je zasa pazvuk, ktorý vychádza z človeka nedobrovoľne držaného pod vodou. Po zásahu urobí guľka v ľudskom bruchu DWEEEE. Rezanie do tela v pokročilom štádiu rozkladu sa povie SKLORPSKX a vybuchnutá bomba Ka-BOOM.

Po pár dňoch som sa z čítania cítil úplne MVS BBL KURRTZ.

Spoznal som aj diela známych autoriek červenej knižnice, ako sú Jane Croosová, Allison Clywydová, Rose Ledouxová či Dorothy Dlinová. Šlo o mimoriadne plodné spisovateľky. Ich nešťastie sa dá zhrnúť do dvoch bodov: venujú sa písaniu diel, pri ktorých sa meno autora nepíše na obálku, a píšú ich neuveriteľne zle.

Neužitočnosť a samoúčelnosť týchto kníh prešpikovaných pochybnými citmi bola zábavná a zároveň znechucujúca. Netrzeplivo som sa zakaždým tešil na šťastný koniec zamilovanej romancy, ktorý ma už intenzívne dojímalo. Znamenalo to, že sa môj vkus zmenil pod vplyvom tajných odkazov braku, alebo to spôsobovali jednotvárnosť a nuda?

Obával som sa, či som si už na prostredie hotela príliš neprivykol. Nad Karisminými knihami som vysedával dlho, bol som s nimi v ustavičnom styku a zžil som sa s nimi takým zvláštnym spôsobom, až som zopár ráz pocítil, že ma prerastajú. Mechanizmus psychickej adaptácie je neúprosný. Vedel som, že schopnosť prispôbovať sa vedie k tomu, že človek postupne akceptuje všetko. To pre mňa predstavovalo jednu z najväčších hrozieb.

Rozcitlivela ma dokonca aj ničotná knižka so suchopárnym názvom Tvoje slzy v mojich dlaniach. Keď rodičia na záver vystrojili šťastnému páru hlavných hrdinov svadbu, vyvolalo to vo mne pohnutie.

Vydýchol som si. Biele poludňajšie slnko sa práve v súmraku menilo na žlté.

Takto prosto dokonávali moje dni. Ochrankári dozerali na moju čitateľskú disciplínu a podľa Karisminých pokynov ma zásobovali novými zväzkami pokútneho literárneho balastu.

Cítil som sa myšlienkovy taký sterilný ako vari ešte nikdy. Žil som život akéhosi prízraku v perfektnom luxuse medzi svojou izbou a študovňou. Mal som dostatok stravy aj pohodlia. Päťhviezdičkovú izbu mi príkladne upratovali ráno aj večer. Karisma ma dokonca pozvala, aby som si s ňou zatrénoval v telocvični, kde denne posilňovala a zlepšovala sa v bojových umeniach. No odmietol som. Rástla vo mne

nevraživosť.

Trvalo vyše mesiaca, kým som prečítal celú hrbu nevýslovné plytkých kníh, čo mi vybrala Karisma. Všetky bezcenné výpovede postáv, ktoré by som predtým považoval za nenáležité, som cieľavedome preskúmal. Každý neprirodzený posunok, gesto či utrúsená poznámka vo mne vyvolávali podozrenie, že sa do textu dostali s nejasným, no krutým zámerom.

Silnelo vo mne presvedčenie, že každá veta z knihy v Karisminej knižnici značí čosi viac, aj keď je vytrhnutá z kontextu, ale v jeho rámci sa záhadne spája s významami iných viet, tých, ktoré ju predchádzali, i tých, čo nasledujú. Z takéhoto presakovania a narastania vyplýva nakoniec v čase znehybnená myšlienka - možné sprisahanie? Nepodarilo sa mi objaviť ani jednu tajomnú správu či náznak šifry pre čitateľa.

Posledný zväzok som dočítal jednej dusnej noci nadránom. Vonku zúrila piesočná búrka. Zlaté zrnká mi bubnovali na okno, ako keď pichajú špendlíky.

Na prázdnu chodbu som vyšiel ako priotrávený. Pociťoval som značnú slabosť, mal som blízko k mdlobám a zatmilo sa mi pred očami. Sadol som si na nízku podokenicu z umelej hmoty a sedel tam, sám neviem, či som na voľačo čakal, alebo som bol tak krajne vyčerpaný, že sa mi ani nechcelo vstať. Myšlienky skĺzali do akejsi priepasti. Bola to moja najosamelejšia hodina za celý pobyt v hoteli.

V hlave mi trešľalo, už som nevládal. Zotrvával som v neskutočnom tichu, akoby okrem mňa nezostal nikto nažive. Hrôza nado mnou visela už dlhé týždne. S vyprchaným nadšením som myslel na minulosť. Napadlo mi, že najlepšie by možno bolo skončiť s týmto nezmyslom. Načo udržiavať fikciu o záchrane, keď som žil ako opotrebovaný tieň? Pociťoval som strašnú chuť tresnúť do okna, so všetkým naraz skoncovať. To by však bol nezmysel, uvedomoval som si to.

Pritisol som si rozpálené čelo na plexisklo. Zvažoval som, či ešte jestvuje aj iný svet ako tento. Bol som v zajatí už pridlho. Pátral po mne vôbec niekto? Vyšetrovalo sa moje zmiznutie? Dostal sa únos do médií, ktoré jediné dokážu vzrušiť otupenú civilizáciu divákov? Jestvujú ešte humanitárne organizácie, ktoré riešia takéto prípady?

Odpoveď na otázky som nepoznal. Keby som o svojom údele chcel dať vedieť verejnosti, mohol som si len na plné hrdlo zavrieskať. Túžil som vybuchnúť, rozzúriť sa, no akýsi vnútorný hlas, pud sebazáchovy, ma varoval, aby som sa ovládal.

Nútil som sa držať pevne života, zo dňa na deň, z týždňa na týždeň, snovať prítomnosť bez budúcnosti, tak ako inštinkt opäť a opäť nadychuje pľúca, pokým je poruke vzduch. Treba klamať, pretvarovať sa, stále a zakaždým znova.

Zišiel som do svojej izby. V záchvate nenávisti a hrôzy som sa v nej nezmyselne zamkol. Potme som sa vyzliekol, zúrivo zo seba postrhával šaty a pohádzal ich na podlahu. Zvalil som sa horeznačky na širokú posteľ. Hoci som sa cítil strašne utáhaný, spánok nie a nie prísť. Cítil som v sebe prázdnotu, akoby som stratil niekoho blízkeho. Krútila sa mi hlava.

Videl som, že je so mnou zle. Tento stav apatickej a nezmyselnej labilnosti sa nemôže ťahať donekonečna. Budem ho musieť nejakým spôsobom prelomiť, zmeniť, skôr než sa všetko rozsype na ruiny. Lenže zároveň som myšlienku na zmenu odvrhoval, pretože som nebol schopný dospieť k rozhodnutiu.

Nepatrilo som k tým, ktorí dokážu usnúť v ktorúkoľvek hodinu a v akejkoľvek pozícii. Po hodine prevaľovania pod prikrývkou som už vedel, že v tú noc nezaspím. Čakal som na ráno s očami doširoka roztvorenými do prítmnia.

12: robím to iba pre peniaze

Dostal som za úlohu produkovať najnovšiu skladbu kapely Icon, ktorá sa mala stať hitom. Pieseň by náležite uviedla debutový album, pripravený na vydanie v poslednom septembrovom týždni.

V prípade umiestnenia hitu v prvej trojke európskeho singlového rebríčka mi ponúkli prémii, pre ktorú by som bol ochotný poprieť všetky svoje predchádzajúce názory a horlivo zastávať myšlienky chlebobdarcu.

"Alfred, ty veľmi dobre vieš, aký typ piesne mám na mysli," vysvetľovala mi Fiona Unruh. "Musí byť presne taká, aká sa objaví iba raz za sezónu a prinúti poslucháča zvýšiť rýchlosť auta na dvojnásobok, začať s tréningom fitness alebo sa rozviesť. Samozrejme, v prvom rade musí byť o láske. Momentálne

spíňaš všetky predpoklady, aby si to zvládol."

Vydavateľstvu sa dokonca podarilo dohodnúť autorské práva, takže Letizia získala povolenie hosťovať v novej piesni ako vokalistka. Najprv som sa zaradoval, no neskôr som to čoraz viac vnímal ako príťažkársky záväzok. Spojenie uznávanej a začínajúcej hviezdy malo Iconu uľahčiť prerazenie medzi absolútnu špičku scény.

Zostával mi mesiac a pol.

Víkendových didžejských hraní som sa však pre platnú zmluvu s agentúrou Premiata vzdať nemohol. Preto som so sebou všade nosil notebook s nahryznutým jablkom na zadnej strane displeja. Počítač mi slúžil ako prenosné zvukové štúdio.

Na vystúpenia som cestoval tak často, že som zabúdal mená čias, vytlačili ich mená miest. Batofar v Paríži. Flex vo Viedni. Rohstofflager v Zürichu. Different v Los Angeles.

Počas dvoch týždňov som nenahrал nič, čo by som na druhý deň nevymazal. Dostal som sa pod tlak termínu, preto som pracoval takmer neprestajne. Zatiaľ bez výsledku.

Putoval som z miesta na miesto, ale z krajín, v ktorých som vystupoval, som spoznával len nové hotely a kluby. Z Letizie mi na cestách zostali iba sms správy. Uväznili ma strach, zloba, neviditeľná prítomnosť Reykjavíku, alebo to napokon bol návyk? Jediný pôžitok mi poskytoval večerný jas cudzích ulíc, ktoré som videl cez plastové okná hotela. Nedarilo sa mi.

Keď mi pri tvorbe nič nenapadalo, pripomínal som si, že hudobný kapitál možno vytĺcť zo všetkého, s čím sa človek stretne. Uvedomoval som si, že žijem v dobe, keď už pop skladbu nieje možné nahrávať tak, ako sa to dlho robilo. Tvorba zvukových ornamentov, pri ktorej sa plýtvá materiálom, peniazmi aj ľudskými životmi, je zločin, pred ktorým nemožno stáť so založenými rukami.

Niektorí hudobníci v brandži už vytvárali skladby z ničoho. To však predstavovalo iba prechodné štádium. Talentovaní producenti dokážu do svojich piesní vtesnať ničotu. Rokmi vo mne silnelo presvedčenie, že práve toto nič ešte môže vdýchnuť súčasnému popu život.

Lákalo ma vyskúšať si profesionálnu komerciu. Istota, že všetko už bolo vytvorené, ma likvidovala a stavala na úroveň prízraku.

Vedel som, že dôležité bude len to, ako nový singel prijmu poslucháči. Aktivity ducha sa delili podľa použiteľnosti a výkonnosti. Vedecký objav sa oceňoval podľa využitia v priemysle. Kniha sa posudzovala podľa umiestnenia v rebríčku bestsellerov. Výučba podľa počtu študentov, ktorí zaplatili školné. Chlapčenská skupina podľa predaných albumov a hranosti v médiách.

Rozhodol som sa, že stavím na istotu. Zo všetkého najskôr som sa vzdal originality. Rytmus som bez zaváhania určil na stodvadsať úderov za minútu. V takomto intervale bije srdce plodu v ženskej maternici. Navyše houseová scéna urobila z tohto bpm archetyp modernej tanečnej subkultúry, ľahko predajnej každej bohatej firme, ktorá mladým ponúka štátom legalizované drogy.

Pieseň som postupne skladal dohromady z nesúrodých fragmentov najznámejších svetových love songov. Mnohotvárná zmes presne zodpovedala chaotickému svetu, plnému prekrížení a nestabilit.

Zároveň som prílišnú vážnosť popieral oslavou povrchnosti, ironie a sarkazmu, čiže parodovaním žánrov ako nemecké folklórne disco, americký britpop a post-sovietsky soul.

Z Letizie v tých vypätých dňoch zostal iba dlhý tieň v mojej pamäti. Smploval som tisícky rozmanitých zvukov, ktorých pôvod by som spätne nedokázal určiť. Nespočetné kultúry a éry stláčali v mojom zvukovom programe minulosť a budúcnosť do jediného okamihu, v ktorom sa hocičo zdalo uskutočniteľné.

Pochmúrne nálady zmizli. Ocitol som sa vo svojom živle. Čas sa ponáhlal spolu so mnou. Zasa sa ma zmocňovala opojná triaška, ktorá zachvacuje najjemnejšie nervové vlákna. Mixoval som dokopy všetko, čo sa zvyklo nazývať hudbou. A na mobile som zmazával oznamy o neprijatých hovoroch z vydavateľstva.

Opäť som si uvedomoval, čo ma odjakživa na popmusic lákalo najviac - nič nehodnotí, nevysvetľuje, nedefinuje. Kladie otázky, ale necháva ich bez odpovedí.

Pojem "seriózny pop", ktorým sa tak radi oháňajú britskí kritici, som bral iba ako eufemizmus pre prázdnu hĺbku a vždy vítané otrepané frázy. V popovej piesni niet času na napätie. Môže tam byť jedine prevrpenie.

Každú voľnú chvíľu som preležal zatvorený v hotelovej izbe, obklopený iba svojím archívom zvukov. Pochytilo ma nadšenie z neprerušovaného hluku, ktorý mi pomáhal nemyslieť na Letiziu. Hukot ma fascinoval, lebo je protikladom zmyslu. Keby som ho odstránil, zmizol by celý môj svet. Hudba je jazyk, ktorý sprostredkúva pocity a nálady. No hukot je explózia materiálu, z ktorého je utvorená reč.

Uvedomoval som si, že pieseň nebude primárne určená na počúvanie, ale bude hlavne sprevádzať konzum. Preto som v poslucháčoch otupoval vnímanie detailov a pokúšal sa dosiahnuť znecitlivenie na omamné vysokej úrovni podnetov.

Po mesiaci som Fione konečne zdvihol mobil. Vypočul som si spršku nadávok. Keď stíchla, prisľúbil som jej, že o pár dní odov-zdám výsledok. Myslela si, že ako zvyčajne klamem.

Potom som konečne sám sebe prvý raz pustil, čo som nahral. Nasadil som si slúchadlá a hlasitosť vytočil až do červených čísel. Stlačil som play.

Skladba, ktorú som počúval, ma zaskočila. Bolo to, akoby som sám sebe poslal e-mail zo zvukových útržkov možných budúcností. Mal som dojem, že na mňa zaútočila memová infekcia, ktorá v drobných obmenách ustavične dookola opakovala jednoduchú melodickú frázu. Do mysle sa mi vštepoval harmonický figel', ktorý uzavierať časť mozgu do nekonečnej slučky.

Väčšmi než hudba to bola šifra. Hra, čo viedla všetkými aspektmi hudobnej kultúry. Encyklopédia samplingu, ktorá do seba prijala celú databanku ľudskej kreativity, slúžiacej na komerčné manipulovanie mladých.

Pravdupovediac to bol totálny gýč. No možno práve preto by mohla dojať aj cynikov, lebo presne zodpovedala ich životnej skúsenosti. Prípadné nedostatky som zaobalil do formálne dokonalého digitálneho zvukového produktu.

Zostával už len záver.

Cítil som, že sám pieseň nedokážem dokončiť, nepomohli ani moja prísnosť a zanovitosť.

Trávil som práve štyri dni v Londýne, a tak som poprosil Letiziu, aby prišla ku mne a poradila mi. Zrušila svoje večerné vystúpenie v televíznom programe o varení polievok a zakrátko dorazila.

Vylihovali sme pred mojím počítačovým monitorom, plným pestrofarebných kriviek zvukových stôp. No čoskoro sme hudbu vzdali. Letizia stlačila ikonku pretekov zimnej rely. Predbiehali sme sa na nebezpečnej ľadovej dráhe za polárnym kruhom.

"Alfred, kde nahrávaš, keď sa konečne po čase vrátiš domov na Island?" spýtala sa ma Letizia znenazdajky po jednom zo svojich bleskurýchlych víťazných kôl.

"Raz ťa tam zoberiem," prisľúbil som. Pozorne som sledoval, kedy švih šachovnicovej zástavy popoženie moje športové auto do ďalšieho kola.

"Ale až po tom, keď navštívime moje najmilšie obchody s platňami na nákupnej ulici Laugavegur a dáme si kávu v podniku Kaffibarinn, kam som vždy odbiehal z univerzity. Moje štúdio je ľahké nájsť. Keď v Reykjavíku nasadneš do auta a vyraziš východným smerom k ohybu ostrova, prídeš do malej prímestskej dediny. Privítajú ťa potok a malá plaváreň, ktorú si miestni postavili v lepších časoch. Ale ľudia tam chudobneli a plávania sa postupne vzdali. Najviac peňazí mali, samozrejme, pophviezdy. Plaváreň najprv kúpila Björk, potom Sigur Ros, neskôr Gya a teraz ju vlastním ja."

"Dávaj pozor, kam zatáčaš. Pozri, kam si vletel! Aha, ideš do protismeru!" kričala so smiechom Letizia. Cítil som sa s ňou opäť skvele. Dokončovať skladbu sa mi nechcelo. Nakoniec som sa rozhodol neurobiť zakončenie jednoznačné. Šlo skôr o neurčitý návrh poslucháčovi, odkaz na iné možnosti sveta. Skladba netvorila usporiadaný celok, ovládal ju chaos.

"Je vynikajúca, Alfred," zvolala nadšená Letizia, keď som jej pieseň prvý raz zahral z notebooku. "Nie je to nič, iba štýl, ktorý je ako rakovina kože. Ak ho necháš bez povšimnutia, postupne sa rozšíri a zabije základ skrytý pod povrchom."

"Máš pravdu," uznal som, "asi je v nej naozaj nadbytok štýlu. Ale pop je predsa len príbor, ktorý má byť nástrojom na sprostredkovanie toho hlavného - jedla. Musí byť ignorantský a zároveň zaujímavý. Jestvovala by podľa teba ešte hudba bez štýlu? Existovali by sme vôbec my dvaja? Ja by som určite neexistoval."

"Dobre vieš, že na takéto otázky ti neviem odpovedať. Radšej mi povedz, ako sa pieseň bude volať?"

spýtala sa.

"Nemám potuchy, Letizia. S týmto žánrom zatiaľ nemám skúsenosti," odvetil som.

"A prečo si ju teda nahral?"

"Vlastne ani neviem. Robím to iba pre peniaze," smial som sa.

"Takže sa zdá, že názov už máme!" zvolala.

Neodpovedal som. V tej chvíli som prudko nabúral do zasneženého stromu.

13: tokijské dusno

Na druhý deň po sterilných raňajkách ma Karisma opäť odvieďla hore do študovne. Tentoraz ma však usadila na gauč vo vedľajšej malej miestnosti, kde bolo umiestnené strieborné domáce kino. Chvíľu po nás vstúpil do miestnosti ochrankár, ktorý na mňa dohliadal.

Karisma so sebou vzala kôpku DVD, VHS a DivX s obalmi telovej farby.

"Dúfam, že si knižky prečítal pozorne," prehovorila Karisma. "Odhadujem, že už čoskoro budeš chápať väčšinu z toho, čo som sa ti pokúšala vysvetliť."

Dôkladne si ma obzrela s hlavou mierne nachýlenou nabok. Na štíhlom tele sa jej nehybne riasili čierne šaty. Z jej hlasu, tváre a správania vyžaroval úplný pokoj. Letný záblesk ostrážitosti sa mi možno iba zamaril.

"Naozaj som sa snažil knihám porozumieť," odvetil som. "Netvrdím, že som všetko pochopil. Ale chvíľami som sa skutočne dobre zabával."

"Lenže práve to bola chyba," odsekla. "Musíš sa na svet konečne pozrieť bez irónie a bez milosrdenstva. Preto ti pustím zopár veľmi poučných filmov," povedala.

Prikývol som. V skutočnosti som jej slová nepochopil, ale už som sa ich naučil prijímať, ako keď človek užije liek alebo prehltnie jed a účinok spočiatku necíti, ale vie, že úľava alebo bolesť sa nevyhnutne dostavia neskôr.

Podala mi niekoľko plastových obalov.

Pohľad na rozložené prsníky, mohutné zadky, rozkročené ženské loná a dlhočizné vztýčené penisy, ktoré sa mi mihali pod prstami, ma pripravil o zvyšok ilúzií, ak som ešte vôbec nejaké mal. Zmeravel som a neveriacky čítal názvy.

Prázdniny necudných spolužiakov. Skinhedi v prístave lásky. Totálne stiahnuté pančušky. Telesná láska: dozeráme a trestáme. Príliv v mori spermií. Tokijské dusno.

"Pornografia znamená pre súčasnú generáciu to, čo pred dekadou orálny sex," povedala Karisma.

Nezmohol som sa na odpoveď.

S pribúdajúcou istotou, že práve toto predstavuje môj celodenný program, ma pochytila úzkosť. Navyše som si uvedomil, že zajtrajšia skutočnosť bude iba zveličením tej dnešnej. Lebo to je to, čo sa teraz nazýva vývoj.

To by som už radšej sledoval prostoduché muzikálové komédie o láske s hudbou Jollyho Mukherjeeho, vyrobené v indickom Bollywoode, ktorých mala Karisma na poličkách takisto stovky. Alebo brutálne splatter horory s krvavými jatkami extrémnych vražd a mučení, určené pre frustrovaných veľkomestských osamelých mužov.

Doteraz som nevidel ani jediný pornografický film. Oveľa viac než predstierané orgazmy tínedžeriek ma zaujímali informácie z dermatologických ambulancií a ústavov lekárskej kozmetiky. Nikdy som v televízii nesledoval súložiaci pár, no presne som vedel, že plastický chirurgický zákrok vlani v USA podstúpilo takmer stotisíc dospelých žien, čiže o tri štvrtiny viac ako pred desiatimi rokmi. Silikonové zväčšenie poprsia dostala väčšina dievčat od svojich rodičov ako darček za úspešné zvládnutie maturity.

Karisma sústredene naplnila zásobník DVD-prehrávača striebornými cédečkami. Na úvod mi pustila Tokijské dusno. Zostal som v izbe iba so strážcom a prenikal ma pocit bezradnosti.

Sedel som neprirodzene nehybne, ohúrený a bezmocný. Dolby surround zvuk spôsoboval, že slasné dievčenské vzdychanie i trenie vlhkej pokožky som počul od všadiaľ. Mal som dojem, že muži mi upotene funia a stonajú priamo v hlave. Ohlušujúcu hlasitosť mi ochrankár zakázal stlmiť.

V temnote premietacej miestnosti som uprene pozeral pred seba. Moje oči sa prispôbili blikavému svetlu a už som rozoznával aj najmenšie detaily vzrušených pohybov. Ak som chvíľami trocha dlhšie žmúril, strážca ma okamžite zahriakol.

Karisma mi pred pár týždňami tvrdila, že brak vyvoláva v celých generáciách konzumentov pasivitu vo všetkých oblastiach života. Mne sa však už po niekoľkých minútach filmu zdalo, že ich skôr burcuje do neuveriteľnej aktivity. Nasilu som otváral oči.

Pseudoherci v Tokijskom dusne totiž s nasadením súložili aj do takých otvorov na tele, o ktorých som doteraz ani len netušil, že sa na pohlavnú činnosť dajú využiť.

Dvojice, trojice aj celé skupiny Ázijcov podávali v hoteli lásky v tokijskej štvrti Šibuja úžasné výkony. Keď japonskí erotickí atléti potrebovali krátky oddych, zakaždým sa do činnosti búrlivo zapojili všelijaké protézy, aby bol opojený úplne každý člen.

Vôbec som nechápal, čo sa mám z neopísateľne oplzlého diela dozvedieť a prečo ho musím sledovať. Rozhodne lepšie som rozumel ťažkopádnym hrubým románom žánru heroická fantasy s neskutočne komplikovanými roztržkami čiernokňažníkov, škriatkov, kňaziek, bojových náčelníkov a dokonca aj niekoľkých bielych jednorožcov.

Bezmenný, telesne nadmieru obdarený hlavný hrdina Tokijského dusna síce občas prehovoril lámanou angličtinou, ale pri jeho prepotenej gestikulácii som nedokázal rozlíšiť, či sa smeje, alebo hromží. O akomkoľvek skrytom posolstve nemohla byť ani reč. Vo filme sa ukázalo dokonca aj to, čo sa ozaj nemuselo.

Japoncov kvetnatý príhovor o pohlavných orgánoch, ktorého cieľom asi bolo väčšmi vzrušiť ostatných účastníkov, pripomínal rečnícke umenie po dobrom obede alebo pohrebný chválospev a oplýval nezodpovednými hyperbolami.

Po triumfálnom vyvrcholení, ktoré malo pri nakrúcaní isto dohru vo viacerých zdravotných poisťovniach, som sa z Tokia presunul na Erotický Ostrov pokladov.

Potom ma čakali filmy Veľmi vlhká a Služky tajnej rozkoše. A ďalšie a ďalšie.

Keby ma výjavy neparalyzovali, asi by som sa zasa nezmyselne pokúsil ujsť. To, čo som videl, bolo oveľa viac, než som mohol zniesť. Ticho som zúril na trend mapovania neznámych miest telesnosti.

Doliehala na mňa čoraz väčšia hrôza. Pridlho som v kresle sedel bez pohnutia. Cítil som sa nepohodlne.

Unavene som si pretieral oči, lebo viečka mi od civenia na obrazovku klipkali. Dychčal som, hoci som sa nehýbal.

Ďalšie filmy predstavovali hentai, žáner animovanej pornografie, ktorý vznikol pred mnohými rokmi v Japonsku. Valil sa na mňa nekonečný prúd audiovizuálnych vzruchov.

Vo filme Neslušné gymnázium sa v telocvični navzájom ukájali učiteľky, ktoré mali tváre jedenásťročných dievčatiek, neochlpené pohlavia a telá s komicky obrovskými prsníkmi. Nechápal som, prečo sa pri milovaní na bradlách a žienkách nerozprávajú tvárou v tvár, ale sprostredkovane cez mobily. Dlhé čierne, od rozkoše privreté mihalnice čudných profesoriek rýchlo žmurkali.

Celý dej filmu Zen & úplne nové fetiše sa odohrával na úzkej ulici na predmestí Osaky pred predajným automatom na použitú dievčenskú bielizeň. Nedokážem presne opísať, čo pri ňom vystrájali dvaja na pohľad krotkí tínedžeri. Ale k úbohému stroju som po ich výkone pocítil bezbrehý súcit.

Neohraničené vymoženosti počítačovej animácie umožňovali tvorcom hentai neúmerne zväčšovať telesné orgány. Pred zrakom mi defilovali bizarné obrazy. Údy a otvory sa mi pred očami prelínali a splietali do groteskných tvarov.

Pocítil som prudkú nevoľnosť. Usiloval som sa pripísať ju svojej stápnutosti, a nie pôsobeniu naivných filmov. Sedel som ako zdrevenený. Pokúsil som sa zasmiať sám nad sebou, ako som tam zízal na obrazovku, ale môj smiech znel tak falošne, že som hneď zväžnel.

Na upokojenie som si opakoval, že ani ja už nie som v prvom rade človek, ale televízny monolit.

Moderátori a herci z filmov či seriálov sú mi bližší ako ktokoľvek iný, lebo ma s nimi spájajú semiotické vnemy sprostredkované obrazovkou. Solidarita jestvuje už iba ako spoločné užívateľské správanie diváckeho spoločenstva.

Nepomohlo mi to.

Spaľovala ma horúčava a v bruchu som mal prišerné kŕče. Omínalo ma oblečenie. Našťastie sa na obrazovke objavili krátke titulky. Skončil sa deviaty film, na dnešok posledný. Uľavilo sa mi.

Namáhavo som vstal a zničený sa dopotácal do svojej izby. Ani som sa nevyzliekol a okamžite som zaľahol na posteľ.

Od strašného vyčerpania som ihneď zaspal.

V spánku sa mi z pamäti vynárali obludné sny. Podľahol som im, zaplavili a zohyzdili mi rozum. Snívalo sa mi o bezuzdnom sexe v mojom bratislavskom dome. Zo znásobenej nahoty ma zachvátil des.

Napokon som sa z mátožného snenia vymotal.

Strhol som sa a sadol si na posteli. Svetlo dostalo inú farbu. V prsiach som cítil bolestivý tlkot. Ostro ma pichalo v bruchu. Nepríčetné som odhodil prikrývky a odokryl si tvár i krk. Hrdlom mi pretekal smradľavý puch, zrážal sa a búril v útrobach.

Spotený som vyskočil z postele a dopotácal sa do kúpeľne. Od nevoľnosti som stenal a omdlieval.

Nad záchodovou misou ma ovládol kľč. Zúrivo som si zovrel studené čelo. Do mysle sa mi stále znova vracali výbuchy zlosti. Divo bijúce srdce sa neupokojovalo. V mrákotách som sa dôkladne vydávil.

No bolesti sa nezmiernili. Ležal som na studenej dlážke v kúpeľni. Zachvátil ma strach, že nejestvujem a zostali len zrkadlá, v ktorých sa odráža moja podoba.

Mal som už všetkého dosť.

Nástojčivý smäd mi dodal odvahu. Vstal som.

Od zlosti ma až štípalo v očiach. Zatínal som päste.

Odporne som si odpľul.

Odhrnul som si mokré vlasy zo speneného čela. Studený krk som si vyšúchal uterákom. Naskočila mi husia koža. Cítil som sa odrazu omnoho starší.

Uvedomil som si, že už rozhodne nemám čo stratiť.

Vyrazil som von z izby.

Nepríčetné som uháňal po budove. Temné rohy chodieb sa mi pred očami mihali ako vo videohre. Do bezpečnostných kamier som hádzal také pohľady, že by som sa sám seba zľakol.

Potom som búšil na Karismine dvere.

Vychutnal som si to.

Vrážal som do nich chrptom aj plecami. Hranou lakt'a som udieral z celej sily. Rozbiehal som sa a vo výskoku kopal do masívneho dreva. Päťami som trieskal po zárubni.

Dvere sa otvorili asi po dvadsiatich sekundách môjho lahodného besnenia, keď dorazili ochrankári.

Odporne som strážcom vynadal. Využil som niektoré zvlášť hnusné pomenovania, ktoré som sa naučil od zdatných japonských mužov. Trvalo to len okamih, napriek tomu som sa takto vynikajúco necítil už dlhé týždne.

Karisma vykukla z dverí v čiernej zamatovej nočnej košeli s motívom bordového čínskeho draka. Bola samá ruka.

"O čo sa snažíš, Alfred?" spýtala sa. "Je noc. Zajtra musíš znova študovať. Čakajú ťa mnohé nové úlohy. Si iba na začiatku a tvoja cesta k poznaniu je ešte dlhá. Svet nie je taký jednoduchý, ako si si donedávna myslel. Ocenila by som, keby si sa zaraz upokojil a išiel si ľahnúť, aby sme na túto nepríjemnú záležitosť mohli zajtra ráno zabudnúť. Inak budem musieť pristúpiť k iným metódam, a to by som skutočne nerada. Rozumieš mi?"

Nechal som ju dohovoriť.

Pokojne som svoju obľúbenú rečníčku počúval. Vychutnával som hĺbku a úprimnosť jej myšlienok.

Vôbec som sa neponáhľal. Jej slová ma dokonca bavili.

Potom stíchla.

Konečne.

Najhlasnejšie, ako som vládol, som Karisme zareval do tváre slovo, akým hrdina Tokijského dusná častoval svoju partnerku, keď poriadne neplnila, čo jej prikázal.

Nato som pridal príšerne obscénny výraz, čo Japonec používal, keď svoju milenku nútil k polohe, ktorú odmietala.

"Povieš mi už, čo odo mňa vlastne chceš?" pokračoval som otázkou. Hoci som vrieskal, dospel som do takej vyrovnanosti a pokoja, ako už dávno nie.

"Aby si dal znova dohromady kapelu," odvetila vyjavene. Ústa sa jej rozškľabili a zuby zadrkotali.

Rozmotala ruky na hrudi a vážne na mňa hľadela lesklými čiernymi očami. V pohľade sa jej zračila čudná zmes prosieb a hrozby.

"Chcem, aby si čo najskôr pripravil návrat Iconu. Pod' ďalej, prosím ťa," zasipela ostro a prebodla ma sršiacimi očami.

Teraz som zostal ako primrazený ja. Čože? Mám obnoviť skupinu? Preto ma uniesli na iný kontinent? Zarazene som vošiel dnu. Karisma kývla na svojich nohsledov a privrela za nami dvere. Zabýľskala lesklými zubami. Hlasno zívla a bledou rukou si zakryla ústa.

"Aký návrat? Načo? Zbláznila si sa?" nechápal som.

"Pretože všetko, čo politicky nenávidím, má zvuk. A ten môžem využiť," povedala Karisma chladne. Zízal som na ňu s otvorenými ústami.

"Uvedom si, že všetko, čo je na súčasnom svete zlé, znie," hovorila suchým, akoby prefiltrovaným hlasom. "Pokrčená papierová škatuľa od hranolčekov z McDonald's. Rachotiace nákupné vozíky v nadnárodných obchodných reťazcoch. Padajúce stromy v amazonských dažďových pralesoch. Televízory v domácnostiach neúplných rodín. Zbrane v zámerne vyvolaných občianskych vojnách..." Na dne prázdnych očí mala čosi, čo som dosiaľ u ženy nevidel.

"To je síce jednoduchá teória, ale kedy už konečne pochopíš, že svet sa už prosto nedá zmeniť?!" kričal som.

Vzápätí som na jej adresu opäť hojne a s radosťou použil niekoľko mimoriadne odporných anglických výrazov svojho odteraz obľúbeného japonského herca.

"Alfred, už prestaň, prosím ťa," zavrčala. "Uznávam, nové slovíčka sa učíš rýchlo. Ale rovnako bleskovo pochop aj toto: Nie je pravda, že sa už nič nedá zmeniť. Jedine minulosť nemožno zničiť, lebo jej zničenie by viedlo k mlčaniu. Ale súčasnosť sa meniť dá, iba totalitné praktiky v médiách nám chcú vsugerovať opak. Aby si mi rozumel - ja neviem strieľať zo samopalu ani vyrábať výbušniny, a ani sa to nemienim naučiť. Napriek tomu už roky organizujem sabotážnu činnosť. My nie sme teroristi, ale semiologická gerila. Banda fantómov. Tajná armáda, rozptýlená všade a zároveň nikde."

"To v praxi znamená čo?" opáčil som nechápavo.

"Robíme antireklamy, billboardový banditizmus, mátieme mediálne kanály vymyslenými správami, bojkotujeme autorské práva a tak ďalej," odpovedala.

Ohromene som počúval.

"Chceš mi vari naznačiť, že knihy, ktoré som čítal, vytvoril tvoj tím? A máš prsty aj v dnešných úchylných filmoch?" spýtal som sa prekvapene.

"Presne tak. V niektorých áno. Ak človek v týchto dielach dodržiava drobné pravidlá, môže si dovoliť nenápadne porušovať veľké. Čo myslíš, prečo dnes vychádza toľko populárnych románov o alternatívnej histórii, v ktorých sa píše o víťazstve Nemecka v druhej svetovej vojne a o nadvláde tretej ríše nad celým svetom? Pretože ich autori patria k nám! Chcú verejnosť upozorniť na stav západnej spoločnosti, ktorá vyzerá tak, akoby druhú svetovú vojnu vyhral fašistický tábor. Myslíš si, že by si niekto všimol, keby o tom napísali odborný článok pre politologický časopis? Ale vydarený a úspešný triler, ktorý sa dá kúpiť na každom letisku alebo čerpacej stanici, urobí v tomto smere neporovnateľne viac," vysvetľovala Karisma.

Vyvaloval som oči.

"Ale čo by sme, dopekla, mohli v tomto smere dokázať s Iconom?" spýtal som sa neveriacky.

"Tvoja skupina by mohla použiť zbrane protivníka na jeho vlastné zničenie, pretože masy ju zbožňujú, ale rešpektujú ju aj subkultúry," odvetila. "Videoklipy Iconu majú z hľadiska propagandy vysokú hodnotu. Vytvárajú jednotné myslenie davu. Divákovi poskytujú okamžitú vizuálnu predstavu, skôr než má vôbec čas vykúzlť si čokoľvek vo vlastnej fantázii."

Hoci sa mi jej idey ešte pred chvíľou bridili, musel som priznať, že to, čo hovorila, dávalo zmysel. Táto generácia si spríjemňovala život iba nakupovaním najnovších výrobkov. Žili sme v historicky bezvýznamnej ére. Dejiny s nami nepočítali. Neštrajkovali sme. Proti ničomu sme neprotestovali. V našej dobe bez ideológií prevládala zábava.

"Myslíš si, že som detinská a naivná, ale ja svoje sily určite nepreceňujem," pokračovala. "No napriek všetkému vidím v súčasnom pope obrovský skrytý potenciál a energiu. Sila scény je práve v tom, že nič

nehlása. Na koncertoch a parties nevidno heslá. Tanečníci nevyjadrujú kritiku, ale len sami seba."

Odvrátil som od Karismy zrak a zahľadel sa na tenkú vrstvu mesačného svetla na stene. Pozorne som sa rozhlíadal po luxusnej tmavej izbe.

Zariadeniu dominoval zložitý komfort. Miestnosť nástojčivo chcela byť vo všetkom moderná. Sektorové zariadenie sa roztrúsilo po priestore v kockách, obdĺžnikoch a oblúkoch. Noc dohasínala. Na Karisminej ospalej tvári prebleskovalo žlté svetlo.

Uvedomil som si, že reči o politickom profile súčasnej hudobnej komunity nie sú až také nezmyselné, ako som si doposiaľ myslel.

Tanečník nevlastní nič, len svoje telo, čím sa ruší osobné vlastníctvo. Každý má možnosť nahráť vlastnú platňu a vydať ju, čiže výroba je v rukách masy. Rozdiel medzi interpretom a publikom sa zotrel, čo predstavuje odstránenie triednych nerovností. Rasy a národnosti na tanečnom parkete splývajú, čím sa rušia geografické hranice a potláča nacionalizmus.

Pripadalo mi to trochu smiešne.

"Pochop, ja ťa nechcem nasilu prehovárať," pokračovala Karisma. "Si hviezda hudobnej scény, ovplyvňuješ verejnú mienku a masový vkus. Pri zásadných projektoch spolupracujem výhradne s najslávnejšími osobnosťami, ktoré výnimočne silno pôsobia na mladých ľudí. Zistila som, že si iný, ako som si pôvodne myslela, preto..."

"Povedz ešte zopár takýchto slov a zlomíš mi srdce," prerušil som ju naštvane.

"Prepáč," precedila. "Chcela som ti len povedať, že úspech singla Robím to iba pre peniaze sa určite dá zopakovať. Ale s iným obsahom."

"Lenže čo by som z toho mal? Ved' celý svet vie, že už nahrávam iba pre peniaze," odsekol som s posmešným úškrnom, lebo som sa cítil absurdne.

"Opäť len peniaze," odvetila. "Oveľa viac, než si dokážeš predstaviť. Sám najlepšie vieš, že antiglobalizačné hnutie je bohato platené vplyvnými záujmovými skupinami. To sa učia už aj decká v škole. Naši investori si uvedomujú, že dnešné zvukové štruktúry sú možné modely pre budúce spoločenské zriadenia."

"Už rozumiem. Takže dostanem oveľa viac, než si dokážem predstaviť? Výborne! Ja som totiž ohromne rafinovaný muž. Vzrušujú ma peniaze. Pre ne sa ochotne dám zmlátiť a odvieť na opačný koniec sveta, kde s radosťou klebetím o politike a iných svojich záľubách. Keď sa nudím, čítam tehlové ságy o čarodejníkoch a pozerám porno. To je naozaj skvelé. Pre peniaze sa aj pretrhnem," bľabotal som.

"Mimochodom, dobre vieš, že druhú takú pieseň už nahráť nedokážem," dodal som po chvíli.

"Prečo nie?" spýtala sa. Jej pohľad prekryl lúč svetla, ktorý sa zmocňoval izby.

Zostal som ticho. Cítil som sa mizerne. Nemal som najmenšiu chuť Karisme vysvetľovať, čo sa stalo s Letiziou. Celý jej príbeh už aj tak poznala z médií naspamäť.

Ako všetci.

14: stopy na tele

Termín odovzdania nového hitu som stihol. Tesne.

Odniesol som skladbu Robím to iba pre peniaze na mini-disku do vydavateľstva.

Text som vytvoril inak ako doterajšie. Zmenil som taktiku. Už nija-ká zameniteľná ľúbostná banalita či dojímavá tínedžerská pseudolyrika. Ani rýmovačka vygenerovaná podľa výskumu spracovaného tímom nafetovaných marketérov.

Pochopil som, že kapela Icon by sa od ostatných interpretov mohla odlíšiť jedine otvoreným priznaním k svojej komerčnosti. To už na alternatívnej scéne urobili mnohí, ale v gýčovom mainstreame zatiaľ nikto.

Letizia spievala o tom, že sme len hračka v rukách vydavateľskej korporácie. Nemáme pri tvorbe slobodu, iba napĺňame očakávania cieľovej skupiny. Doznávala, že pieseň sme vytvorili tak, aby si ju ľudia kúpili aj obľúbili. Preto sme oslovovali najširšiu škálu konzumentov.

V primitívnych rýmoch Letizia opakovala, že chceme z fanúšikov vytĺcť, čo sa dá. V chytľavom refréne zdôrazňovala, že hudbu robíme iba pre peniaze.

Šéfovia vydavateľstva na mňa najprv po vypočutí piesne pozerali s hrôzou. Ale predsa len sú už zvyknutí na kadečo, takže ich ani takýto totálny pop nemohol zaskočiť. Manažéri pochopili, že som pri tvorbe zohľadnil všetko, čo cynická generácia od hudby vyžaduje.

Skopírovaný disk asistenti ihneď odniesli na strategické oddelenie, kde sa asi tri hodiny robili úvodné testy so širokou škálou respondentov. Na takéto príležitosti má vydavateľstvo v kanceláriách desiatky mladých ľudí na rôznej sociálnej a vzdelanostnej úrovni. Nasadia deckám slúchadlá, pustia im pripravovaný singel niektorej hudobnej prostitútky a prikážu vyplňať hrubé dotazníky.

Nemienil som sa pozerieť na reakcie poslucháčov počas skupinového rozhovoru, lebo som bol príliš nervózny. Namiesto toho som celý čas podpisoval zmluvy s blahodarným počtom núl.

Uľavilo sa mi, až keď firma rozhodla, že Robím to iba pre peniaze ešte v ten večer nasadí do všetkých mienkotvorných rádii.

Tvár sa mi rozžiarila. V okamihu som bol dvakrát bohatší ako doteraz. A ešte väčšmi som si pokazil imidž aj meno.

Spokojne som vyrazil smerom domov.

Túlal som sa. Cítil som sa ustatý, otupený, podráždený a zároveň spokojný. Vyšiel som na most. Plynúce minúty mizli do prázdna. Zabočil som do parku za železničnou stanicou Charing Cross. Náprotivnú ulicu uzatváral dlhočizný slepý múr nemocnice.

Vo vrecku mi zavibroval mobil.

Zatelefonovala mi editorka akéhosi hudobného týždenníka. Mala prívetivý hlas asistentiek, čo strávia celý život tým, že sa pokorne ospravedlňujú do hluchých slúchadiel. Prosila ma, aby som jej do pripravovaného čísla časopisu prezradil svojich desať najmilších albumov všetkých čias.

Našťastie som si zoznam za tie roky nacvičil. Diktoval som ho už nespočetnekrát. Stále som však nechápal, koho zaujíma, pri akej hudbe mal muzikant prvý raz sex?

"Pochopte, pri mojom obrovskom archíve je takmer nemožné vybrať desať albumov, ktoré by som pokladal za svoje najobľúbenejšie," neodpustil som si tradičné frázy. "Keď práve počúvam niečo, čo sa mi nesmierne páči, v danej chvíli je to pre mňa najlepšia hudba na svete. Keby som raz mal odísť na opustený ostrov a mohol by som si so sebou vziať zopár platní, tieto by ma aj tam urobili šťastným," vymýšľal som si.

Rýchlo som dievčine predriekal zoznam, no pripomenul som, že je zostavený bez poradia:

Miles Davis Someday My Prince Will Come

Dr. John Cris-Cris

Cocteau Twins Echoes In A Shallow Bay

New Order Low-Life

Luomo Vocalcity

Brian Eno Music For Airports

Laibach Opus Dei

Marvin Gaye I Want You

Gotan Project La Revancha Del Tango

Minimal Compact Deadly weapons

Kráčal som mestom, aby som si v hlave usporiadal myšlienky. Prešiel som po Southampton Row a pozeral sa do vysvietených výkladov.

Myslel som na to, že takú príšernú skladbu ako Robím to iba pre peniaze som ešte pod svojím menom nezverejnil. Ale zároveň som ju považoval za najlepšiu, akú som dosiaľ nahral.

Stal som sa obeťou vlastného mena? Alebo som konečne prekročil svoj tieň?

Na Woburn Place som zabočil doprava. Pri pohľade do výkladu obchodu so science fiction knihami som si spomenul na Leonarda Nimoya, herca zo seriálu Star Trek. Nimoy sa stal obeťou postavy Spocka, ktorú stelesňoval. Celý život sa z nej nedokázal vymaniť. Nedostával iné filmové roly a ľudia ho až do smrti vnímali ako Vulkánca so špicatými ušami. Herec sa do postavy natoľko vžil, že nakoniec niektoré diely a filmy zo série sám režíroval.

O programe Star Trek by som nedokázal povedať, či sa mi páči, alebo nie. Prosto som ho pravidelne a rád pozerával. Vôbec by mi neprekážalo, keby ľudia podobne vnímali skladbu Robím to iba pre peniaze. Dorazil som na Herbrand Street. Zotmilo sa. V nohách som mal už celé kilometre. Pozoroval som domy,

autá aj chodcov, ich odmietavé posunky, veľavravné pohľady aj zmalátnené gestá.

Zvažoval som, či je pravda, že kúpna sila strednej triedy je v tejto štvrti taká, aká bývala pred tridsiatimi rokmi. Tunajší obyvatelia vraj nemajú na byt, na auto, na oblečenie, na nič. Žijú na dlh, lebo s Anglickom to ide z kopca.

Potom som sa uprostred rýchlej chôdze zarazil. Začul som čosi dôverne známe. Najprv sa mi zamarilo, že na mňa ktosi zavolať z druhej strany cesty. Ale nikoho som nezbadal. Autá sa pred mnou rovnomerne šinuli po vozovke.

Vtedy som postrehol, čo to bolo. Z viacerých autorádií znel Letiziin hlas. Spievala, že sme len hračka v rukách vydavateľa. Priznávala, že hudbu robíme iba pre peniaze.

Usmial som sa. Nielen preto, že som si predstavil svoje zisky. Radoval som sa z toho, že pieseň sa okamžite dostala do globálneho obehu a razantne vstúpila do mediálneho sveta. Uvedomil som si, že problém už nie je umožniť ľuďom, aby sa vyjadrovali, ale nájsť im miesta samoty a ticha, aby konečne mali čo povedať.

Nešlo o žiadnu myšlienku ani predstavu, a predsa akoby som o Letizii neurčito vedel, že práve mieri mestom domov. Spočiatku nejasne, no neskôr čoraz ostrejšie som v mysli cítil jej telo. Nedokážem vysvetliť prečo. V hlave som detailne vnímal jej vôňu. Hovoril som si, že by som sa mal čím skôr zbaviť tejto posadnutosti. Pocity, ktoré som k nej cítil, boli neznesiteľné, lebo boli presným opakom tých, ktoré som si želal prežívať. No v zmätku som si čoraz jasnejšie uvedomoval, že ak Letiziu večer neuvidím, asi zošaliem.

Zavolať som jej, len aby som počul jej hlas. Potešila sa.

Práve šoférovala. Hovorila, že sa blíži k New Cross.

Povedal som jej, aby si zapla rádio.

Letizia ihneď prepla autorádio na najpočúvanejšiu londýnsku stanicu, ktorá hrala našu pieseň.

Strnulo som držal mobil.

Začala si pospevovať refrén. Počúval som a uvedomil som si, že jeden sen sa mi už splnil. V zvláštnom pohlúznení som takmer dostal chuť tancovať, no oči sa mi zavierali od únavy. Navôkol sa popri hudbe šírilo monotónne mrmlanie.

Za najvzdialenejšími strechami sa nadúval hmlistý a zlovestný oblak, ktorý pohlcoval prvé hviezdy.

Pieseň vo mne vyvolala vyprázdňujúcu eufóriu, uvoľnenú ľahostajnosť a stav tranzovej nezúčastnenosti.

Naklonil som hlavu do širokého lúča pouličnej lampy. Na zmysly som sa už nespoliehal. Rozhodol som sa Letizii povedať, že pre mňa znamená oveľa viac, ako si myslí.

Dlho som sa odhodlával. Nemohol som nájsť pravé slová. Cítil som sa sám pred sebou trápne. Potom som v hlave konečne čosi zosmolil.

Záchvat kašľa však zmenil vetu na slabé vyprsknutie.

Započúval som sa do refrénu, ktorý sa šíril ulicou a poskytoval rýchle ukojenie afektov. Uvedomil som si, že aj na mňa melódia pôsobí veľmi chytľavo.

Prestal som zvuky vnímať sústredene. Pieseň doznievala. V zúfalom návale nehy som šepkal pomotané vyznania. S hrdlom zovretým od vzrušenia som vyschnutým jazykom jachtal hlúposti.

Namiesto odpovede sa v slúchadle ozvalo chrapčanie a treskot. Taký hluk reproduktor nezvládol.

Hlasný hrmot okamžite strhol moju pozornosť.

Šialené rachotenie spôsobilo, že som telefón zovrel oboma rukami. Nepohnuto som civel na displej, akoby som mohol uvidieť, čo sa na opačnom konci linky deje.

Začul som Letiziino zjajknutie, v skutočnosti zrejme zúfalo zakričala. Vzápätí sa prerušilo spojenie.

Nechápal som, čo sa robí. Roztriasol som sa a krčovito si zovrel spánky. Mal som strach, že upadnem do bezvedomia. Hranicu vlasov mi pokryl pot a v cícerkoch sa lial po krku na chrbát.

Pokúšal som sa Letizii dovolať znova. No číslo sa hlásilo ako nedostupné.

Obloha sa pokryla ťažkými búrkovými mrakmi, ktoré skryli blankyt. Pomaly a nástoľčivo sa spustil dážď.

Nedokázal som sa na nič sústrediť. Rozbehol som sa s nedočkavým pohľadom a váhavými skokmi človeka, ktorý prenasleduje príznak.

V mysli mi zostávali nezmyselné detaily. Schodisko, vzdušné prichytené zboku na mohutnom múre,

dokonávalo v dolnej tme pivnice. Široká ulica sa zrkadlovo leskla. Intenzívne osvetlené bilbordy sa nedali prečítať.

Hnal som sa temným Londýnom. Letizia sa nachádzala neďaleko. Ruky sa mi chveli. Dych sa zrýchlil. Hrdlo ma bolelo túžbou vykriknúť. Bežal som.

Keď som dorazil na roh New Cross, zistil som, že tam na mňa čakal vietor. Vzdušná smršť sa vytvorila bez zjavnej príčiny.

Námestie zaplavila hustá beznádej. Slepý vietor sa dral nahor, a aby nezostal sám, vzal so sebou aj hrbu listov, zažltnutých novín a reklamných letákov. Oblaky sa vytvarovali do groteskných póz.

Konečne som dobehol na miesto nehody.

Pri náraze pravdepodobne vybuchla benzínová nádrž. Plamene šľahali do pätnásťmetrovej výšky.

Hrozilo, že od páľavy vzbĺknu stromy na chodníku.

K vraku sa nedalo priblížiť.

Prvé prišlo požiarnické auto a potom štyri policajné vozy. Zo všetkých strán zneli sirény a blikali majáky.

Dorazili už aj neurotické televízne štáby. Videl som, že došlo k čelnej zrážke.

S praktikami vydavateľstiev a bulvárnych médií som mal bohaté skúsenosti. Ale až teraz som si naplno uvedomil, čoho sú schopní. Bol som zdrvený.

Vykrikol som. Vyrail som hlboký zvierací škrek. Vyhŕkli mi slzy. Pichlo ma pri srdci a roztriasli sa mi prsty. Oči som mal rozšírené od hrôzy.

Dážď krivolako šľahal.

Policajt v hrubej veste a s helmou na hlave mi pomaly a dôrazne vysvetľoval, že Letizia v prudkej rýchlosti nabúrara do stromu. Z jeho vysielacky sa ozývali nástojčivé rozkazy.

Vrieskal som naňho, aby okamžite začal vyšetrovanie, pretože ide o zákernú vraždu.

Poliš mi vysvetľoval, že určite nie. Svedkovia videli, že Letizia v jednej ruke držala mobil a v druhej fľašu minerálky. Maximálnu povolenú rýchlosť prekročila o vyše tridsať míľ.

"Narafičili to!" kričal som na všetky strany. "Práve sme nahrali veľký hit a oni chcú predať čo najviac kópií! Nezastavia sa pred ničím! Zarobia aj na Letiziinej smrti!"

Kvílil som na policajtovom pleci. Potom ma privinul ďalší. Vydával som akési krákavé zvuky. Zuby mi klepotali. Rumázgal som a vyvreskoval bludy. Všetkým naokolo som rozprával, ako sa nehoda v skutočnosti stala.

Každý mi úctivo prikyvoval a dlho pokorne objasňoval, že nemám pravdu. Vyšetrovatelia mi trpezlivo hovorili, že im je to ľúto a že to bude dobré.

Nepriroznil by som si svoj omyl, ktorý ma jediný ešte držal pri živote. Na tvár mi cupkali ťažké kvapky.

Keď mi jedna spadla na jazyk, uvedomil som si, že mám ústa otvorené v kŕčovitej grimase. Z čelústí sa mi drali šialené pazvuky.

Vedel som, že toto je začiatok konca.

Nedokázal som si predstaviť, že aj Letizia môže byť takto strašne smrteľná. Nenaučil som sa znášať takéto udalosti. Nič ani zďaleka podobné sa mi ešte nestalo, žil som štylizovanou povrchnosťou v rýchľom slede zmien.

Na čelo mi padali výdatné búrkové kropaje. Chvela sa mi čelúšť. Prudko som krútil hlavou. Kŕčovito som zvieraľ vreckovku, znova a znova som si utieral z čela vrstvy potu.

So zakalenými očami som sa pohol vpred, no akoby som sa dostal do snovej krajiny. Slová mi zamrzli na perách. Mal som pocit, že keď som urobil krok, vôbec som nerozrážal priestor. Daždívé šero sa menilo takmer na úplnú čerň.

Vykročil som a zdalo sa mi, že predmety naokolo sa hýbu spolu so mnou. Po múroch sa kĺzali modré odblesky húkačiek.

Pred zastretým zrakom oproti sivej oblohe svietili žlté lampy. Dostal som sa do iného sveta. Precitol som zo storočného spánku. Na dlažbe chodníkov sa šmýkali chodci, zhrbení pod dáždňikmi. Ženy bežali s vykasanými nohavicami. Odkvapové rúry pretekali.

Akoby som jedným dlhým krokom za sebou zanechal viditeľný svet a vkročil do čierneho, pustého priestoru. Vytrvalo som šiel stále dopredu.

Celou vôľou som túžil nevidieť a nepočuť. Mal som únikovú a neosobnú náladu, no duševné zmysly som

zavrieť nemohol. Aj pevne zatvorenými očami som videl. Uši počuli neprestajne, hoci som sa tomu bránil.

Vtedy som sa potkol.

Zakopol som o obrubník. Členok sa mi vyvrtol, podošva pošmykla a stratil som rovnováhu. S tlmeným žuchnutím som spadol na chodník. Tresol som na pravé rameno. Terigavo som sa prekrútil z narazeného boku na chrbát. Pri dopade som si buchol aj holennú kosť a rozškľabil pokožku na líci.

Pokúsil som sa vstať, ale zastonal som a znehybnel. Do krku mi z ruky vystrelil pálivý krč. Obliala ma horúčava. Nohu som si takmer necítil. Zdalo sa mi, že sa mi rozletí hlava. V bránci mi tupo, búšivo šklbalo. S námahou som si pritlačil dlane na líca, akoby som chcel utíšiť rozbúrenú krv. Lial sa na mňa dážď.

Za iných okolností by som sa strašne preľakol. Teraz som naopak cítil zvláštnu úľavu. Zrazu som mal hlavu prázdnu, ako som potreboval. Vo vzrušenom mozgu mi čosi blyslo.

Zahryzol som si do dolnej pery. Zabolelo to. Zaťal som znova zuby. V ústach som pocítil krv. Vnímal som to iba okrajovo. Našiel som priestor, aby som si uvedomil, čo sa prihodilo. V hlave mi dunelo. Nové myšlienky mi horúčkovo zamestnávali myseľ.

Pri takejto silnej bolesti som ešte dokázal nadobudnúť pocit, že sa dotýkam bazálnych vecí: pachy, vylučovanie, puchnutie. Zranenie zanechalo na mojom tele stopy, na chvíľu mi vytlačilo z hlavy všetko ostatné. Nadobudol som dojem, že jedného dňa sa s Letiziinou smrťou možno dokážem vyrovnať.

Otvoril som zaslezené oči. Tackavo som sa pozviechal a trel som si ruky aj telo. Oblečenie som mal lesklé od mokroty, od presakujúcich flákov, ktoré sa zväčšovali. Od drsného, vlhkého chladu som celý stuhol. Potriasol som hlavou, akoby som chcel od seba odohnať hrôzu, ale nepodarilo sa mi to. Zostala vo mne a páčila ako rozžeravený klinec vrazení hlboko do mozgu.

Krivkajúc som sa hnal domov. Nočný vzduch mi prenikal pod kožu.

Zastavil som sa iba na chvíľu. V nonstop lekárni.

Už som vedel, čo v tejto chvíli potrebujem najviac.

Potom som ozlomkrky čaptavo bežal ďalej. Pred vnútorným zrakom som mal opäť Letiziinu tvár. Na každom rohu som si opakoval, že to azda nie je len povera, a keď zájdem za roh a prejdem touto ulicou, vojdem do staršieho, trvácnejšieho sveta.

Nestalo sa.

Pred hotelom ma čakal zástup novinárov. Na schodišti a pred vchodom sa hmýrili ľudia. Mlčky a tvrdo som si razil cestu. V hale panoval značný hurhaj. Chcel som si nasadiť na tvár neutrálny výraz, ale z vydesených pohľadov usudzujem, že najskôr pripomínala dôkladne ohlodanú kosť.

V izbe som chvíľu upieral prázdny pohľad na stenu a neurčito vnímal ryhovaný povrch. V tej chvíli sa mi všetko - moje plány, Icon, sestra Thordis -, videlo nepatrným oproti tomu, čo budem musieť teraz prežiť.

Horlivo som začal konať.

Vytiahol som zakúpenú injekčnú striekačku a ampulku s oranžovou náplňou. Roztrhol som šušťavý obal a dychtivo naplnil priesvitnú pumpu s odmerkou.

Vysal som vzduch. Z ihly odpadli dve kvapky.

Sadol som si na koberec. Vyzul som sa a stiahol si ponožku na ľavej nohe. Namieril som hrot a zatlačil piest.

Vpichol som si do nohy nezriedenú dávku tekutého celaskonu. Do chodidla.

Látka prudko prenikla do krvného obehu. Prišiel povel mysle telu. Vydal som pridusené zaryčanie, ktoré mi rozštiepilo mozog.

Nohu som mal ihneď rozpálenú ako od žeravého kovu. Viditeľný svet sa vychýlil zo svojej polohy, ale ešte som ho vnímal. Prenikavú bolesť som pociťoval nezvyčajne živo a na okamih ma to omráčilo.

Pochopil som, že som sa dostal na koniec.

Nedôverčivo, mlčky som pozoroval, ako sa na koberci pomaly zväčšuje kvapka krvi. Oslepujúce svetlo zbledlo. Za oknami ešte stále bubnoval dážď, ale tak vzdialene, akoby patrilo do nejakého iného sveta.

Účinok trval len zopár minút, no aj tak sa mi zážitok zdal prisilný. Ležal som omámený uprostred koberca a moje údy nepodliehali vôli. Približne vtedy som zaspal.

Až po dlhšom čase som opäť začal vnímať, kde som: neosvetlené, necítené, nežité miesto. Prebudil som sa strašne smädný. Dážď ešte vždy narážal do múrov, ale už len slabo.

Neohrabane som si sadol. Ťažko sa mi dýchalo.

Okolo mňa sa vynáralo odpudivé hotelové prostredie.

15: koniec dovolenky z dejín

Karisma sa so mnou o dva dni vydala na dlhé putovanie.

Rozhodla sa, že ma povodí po svete. Po najväčších paradoxoch dejín minulého storočia. Tak mi to aspoň vysvetlila. Pre mňa však nastala len ďalšia zrýchlená montáž dní, miest a tvárí.

Nevedel som, ktorá záujmová skupina Karismu a jej ľudí platila, no zjavne si od nich sľubovala dosť veľa. Pred únosom som nezarábal málo a pohyboval som sa medzi špičkou svetového šoubiznisu, ale na takýto štedrý rozpočet som narazil naozaj zriedkavo.

Odchod zo Spojených arabských emirátov ma zaskočil, pretože som vymyslel istý plán. Zatiaľ nejasný a s otvoreným koncom. Lenže keď konečne naberal konkrétnejšiu podobu, musel som svoje zámery odložiť na neurčito. Apaticky som sa podrobil.

Karisini komplici pred odletom dôkladne zabezpečili ochranu hotela. Okrem zapnutia alarmov roztrúsili po chodbách antracitový prášok, ktorý pri dotyku neviditeľné poznačí odev i kožu a pri ožiarení ultrafialovým svetlom svetielkuje. Takto by sa dozvedeli, keby do budovy počas našej neprítomnosti predsa niekto vstúpil.

Pri nastupovaní do súkromného lietadla Karisma vyzerala roztržitá. Patrila k tomu typu žien, cez ktoré človek niekedy takmer vidí.

Na schodíkoch som ju podoprel oboma rukami. Svalnaté ramená mala ochabnuté a studené. Jej líca nadobudli bledý a námesačný nádych. Zdalo sa mi, že je trocha omámená.

"Alfred, musíš sa čím skôr naučiť, čo všetko sa v nedávnej minulosti udialo počas dobyvateľských vojen," povedala Karisma, keď si sadla.

Rozložil som sa v obrovskom sedadle oproti nej. Oddel'oval nás iba stôl s občerstvením, ktoré by nasýtilo jedno menšie mesto. Naokolo sa rozmiestnila Karismina suita.

"Máš úplnú pravdu," odvetil som. "Už dlho sa to túžim dozvedieť a konečne sa mi to splní. Nemôžem sa dočkať, celý sa chvejem od očakávania. Cítil som sa bez týchto informácií ochudobnený o niečo zásadné. Nedávno som sa ti chystal navrhnuť, aby sme si urobili cestu po terčoch vojenských útokov, a teraz si s tým nápadom prišla sama. Dúfam, že naša cesta potrvá dlho a naučím sa množstvo podrobností," blábotal som.

Od rýchleho stúpania mi zaľahlo v ušiach, aspoň som presne nezachytil, čo mi urazená Karisma odvrkla. Netušil som, kam leťme.

Ani nie po štvrt'hodine Karisma neobsedela a vybalila odkiaľsi striebornú hernú konzolu. Zapojila ju káblom k televízoru v sedadle.

Neprekvapilo ma to. Predpokladal som, že na dlhý let vymyslí nejakú pútavú činnosť a zapojí ma do nej. Vedel som, že ma čaká ďalší bláznivý deň. Opäť sa zdokonalím v znalostiach triviálnej kultúry, neprestajne sa budem pokrytecky usmievať a bande chorých jedincov zahrám poslušného psíka. Zachmúril som sa a od nervozity sa nahol dopredu. Chytil som si kolenné jabĺčka a stláčal ich, až sa mi zaleskli hánky. Potom som si zapálil.

"Vieš, že fajčenie škodí zdraviu a výrazne pomáha ničť životné prostredie?" spýtala sa Karisma.

"Nevrav. To je pre mňa novinka. Vďaka, že si ma informovala," odvetil som a vydýchol som jej do tváre kúdol dymu.

"Ja tiež fajčím. Viem totiž, že jednotlivec nič nezmôže, preto ma zaujímajú masy," povedala, jej telo pôsobilo dojmom spiaceho nebezpečenstva, bezprostredného ako vôňa.

Karisma vložila do konzoly prvý disk s hrou a spustila: "Chcem, aby si pochopil ďalšiu dôležitú vec, Alfred. Počítačové hry, ktoré ti o chvíľu ukážem, predstavujú novú podobu disciplíny. Dlhodobu pôsobia na jednotlivca v uzavretom priestore. Je to hráčsky režim ovládania človeka."

"Dopekla, ja som to tušil," odsekol som. "Práve som ti chcel povedať, že počítačové hry predstavujú novú podobu disciplíny, keď si to vyriekla ty. Vzala si mi to rovno z jazyka. Predbehla si ma. Ale som rád, že na to máme rovnaký názor," blúznil som v zúrivosti.

Pokrútila hlavou s náhlou desivou prudkosťou. Vlasý sa jej rozsypali na líca a ústa. Na hornej pere i v modrastých priehlbínach očí sa jej nazbieral pot.

"Prestaň sopiť! Neznášam takéto tvoje poznámky," zaúpela a pretínala vzduch ostrou bradou.

"Jednoducho neznášam. Ty si zrejme presvedčený, že keď ťa potrebujem, máš oprávnenie ma urážať. Myslíš si, že si úžasný, cynický, máš od všetkého odstup aj komputrovým hram bohvieako rozumieš. Pritom nemáš ani potuchy o tom, že dejiny počítačov sú v skutočnosti dejinami vojen. Vieš vôbec, kto bol Norbert Wiener?"

Krivo som sa uškrnul.

"Kto, prosím? Wiener? To je nejaký skvelý autor zamilovaných románov? Tvorca dojemných soulových balád? Alebo tvoj obľúbený pornoherec?"

"Si vedľa," odsekla, "Wiener vymyslel v polovici minulého storočia kybernetiku, lebo potreboval zdokonaľiť spojenecké delostrelectvo. Ale ty určite ani netušíš, že prvý výpočet, ktorý urobil legendárny počítač Eniac, simuloval výbuch vodíkovej bomby..."

Znenazdajky ma bez akejkoľvek osobitnej príčiny pochytila zlostná túžba pohádať sa s ňou. Uvedomil som si, že Karisma zostane takáto až do konca života a jej dni pozostávajú iba z tohto. Nedožviem sa, ako sa na túto cestu dostala. Keby mi to aj prezradila, nebola by to pravda. Možno by šlo o pokrútenú spomienku na pravdu, ako ju kedysi poznala.

Prudko som si sadol. Odstrčil som postupne päť zarosených pohárov s jantárovou tekutinou, aby mi neprekážali. Naklonil som sa ponad stôl.

"Eniac? To je, dopekla, zasa čo? To som v živote nepočul. A presne do tejto chvíle som sa tešil, že ani počuť nebudem!" zahučal som.

Karisma sa zúrivo zvrtila. Z jej nešikovného prudkého pohybu som najprv usúdil, že ma chce udrieť. Nevedela však ublížiť. Zlo, ktorého bola schopná, sa už opotrebovalo.

"Nie som zvyknutá na to, aby mi niekto odvrával," zasyčala cez zaťaté zuby. Demonštratívne vzdychla.

"Nová skúsenosť vždy padne na úžitok," odvetil som.

"Doparoma, už to dlhšie nevydržím. Asi niečo rozmlátim," vyštekla. Do hlasu sa jej vkradla hystéria. Zopla ruky, pričom sa jej prsty zakliesnili do seba. Hnev zanechal jej oči prázdne a odumreté.

"Nech sa páči."

Vytiahla z kabelky rozprašovač s voňavkou. Chytila ho a tresla o dlážku v chodbičke medzi sedadlami. Parfum sa rozstrekol a črepinky oranžového skla sa rozleteli po koberci.

"A teraz to tu vonia ako v skleníku," povedal som. Zasmial som sa, hoci Karisma nevyzerala veľmi pobavene.

"Ale aspoň mi odľahlo. Prečo niečo nerozmlátiš aj ty? Nebránila by som ti."

"Aby odľahlo aj mne, musel by to byť kokos," odpovedal som.

"Ako chceš. Prvý počítač na svete sa volal Eniac," vrátila sa pokojne k téme.

Ruky s meravo roztiahnutými prstami si spustila na stehná. Zasa bola samá rozvaha. Odchlipekávala si, vypila pol pohára džusu, potom ho odložila a utrela si kútiky úst.

"Zostrojili ho v roku 1946, takže ti je jasné, že na pôvodne plánované urýchlenie vojnových výpočtov už bolo neskoro. Vládu stál osemstotisíc dolárov, pripomínam, že vtedajších, a meral vyše tridsať metrov."

"Dali sa na ňom hrať hry?" opýtal som sa nezmyselne.

"Rozmýšľaj!" zasípela roztrasenými ústami. Nervózne sa zachichotala. Vtiahla pery a urobila srdnatý pokus oblihnúť si ich. Obrýsy líc sa jej zostrili. Čierne oči sa zúžili a zaligotali sa.

"Zabudni na dnešné pevné disky, monitory, klávesnice a myši. Eniac obsahoval osemnásťtisíc elektróniek, ktoré sa pri sčítaní zapínali," vysvetľovala Karisma. "Výsledok sa zisťoval tak, že sa všetky elektrónky zasa vyplli a zrátal sa ich celkový počet. Eniac dokázal vypočítať pozíciu nepriateľa a britská armáda ho nedokončený prvý raz vyskúšala roku 1944 v protiletadlovom zamieriavači. Novou zbraňou Angličania obraňovali kanál La Manche. Veľmi úspešne. Takýto princíp riadených zbraní sa využíva dodnes."

Nechápal som, prečo ma trápi. Jej odpoveď sa mi zdala mäťúca. Karismin neosobný hlas akoby prichádzal odkiaľsi z diaľky.

Ďalej namáhavo rapotala ošúchané frázy: "Novodobé dejiny populárnej kultúry píšeme od roku 1958."

Vtedy fyzik Willy Higinbotham vytvoril funkčnú počítačovú hru bez toho, žeby použil čo len jediný tranzistor. Vlastnoručne zostrojil prvý computerový tenis."

"Hneváš sa na mňa, Karisma?" spýtal som sa. Dúfal som, že ju výsmech príliš nerozzúrila. Na mojej napätej tvári sa zrazu zjavila ohromná dôstojnosť. Rozhodol som sa neriskovať, že pokazím svoje zámary.

"Až sa naozaj nahnevám," odvetila chladne a trocha vysunula tučné pery, "nebudeš sa musieť pýtať. Nezapochybuješ o tom ani na chvíľku."

Prudko zdvihla ľavú ruku, belostné pazúry mi mierili rovno do očí. Bola to skôr hrozba ako pokus, ale netúžil som sa s nimi bližšie zoznámiť.

Očné jamky jej potemneli. Tvár sa stiahla do tvrdých vrások.

Až do konca letu sme mlčali.

Lietadlo pristálo skôr, než som očakával.

V Iraku. Už ma nedokázalo nič prekvapiť.

Slnčné lúče spaľovali sivú letiskovú plochu a nútili ma prižmurovať oči. Vo vzduchu viselo ticho. Mal som chuť narušiť ho zúfalým nárekom, ale opäť som len mlčky kráčal, kam mi prikázali.

Netuším, ako Karisma zohnala vládne povolenie na vstup do krajiny. V Bagdade, ktorý sa rozkladal na vysušenej planine medzi riekami Eufrat a Tigris, sme na Ulici šejka Omara navštívili výstavu Irackej fotografickej spoločnosti. V sekcii Láska a mier viseli na stenách obrázky duchov štyristo obetí bombardovania podzemného krytu Al Amarija jednotkami NATO.

O kus ďalej som na Pamätníku martýrov zdesene pozoroval fotografie irackých detí z Nemocnice Saddáma Husajna, ktoré počas vojenského útoku jedno po druhom zomierali pre nedostatok antibiotík. Z minaretov obkolesujúcich kupoly sa ponad strechy nieslo kvílenie muezínov, zvolávajúcích pravoverných na modlitbu.

Pri pohľade na hrozné snímky som si zakazoval myslieť na smrť. Nepotreboval som sa uchýľovať k mŕtvym ani ku klamstvu, ak som sa chcel rozpamätať na osudové zvraty.

Pred obrovským obrázkom zabitého arabského bábätká Karisma prednášala: "Skrytá ruka trhu by nikdy nefungovala bez skrytej päste. Skrytá päšť, ktorá sa stará o to, aby mohli všade na svete prekvitať isté technológie, sa volá armáda."

Totálne ma nudila.

Niet zložitejšieho pôžitku ako premýšľanie, preto som sa mu prestal oddávať. Len z času na čas ma nejaký mimoriadny podnet vrátil do sveta úvah. Ale tieto vybočenia boli veľmi zriedkavé.

"Hrôza pre štyritisíc ľudí, ktorí zomreli v mrakodrapoch pri atentáte na World Trade Centre, bola neoddeliteľná od hrôzy života v nich. Hrôzy z bývania a práce v sarkofágu z betónu a železa," dristala s odhodlaním Karisma.

Nezmyselný prejav pokračoval ešte dlho a hrôz v ňom neubúdalo. Pri istej sčítanosti sa dá naozaj na každý názor nájsť nejaký citát. Na perách som mal meravý úškľabok a tvárou mi pošklbávalo. Rukou som si zvieral čeľusť, aby som sa nahlas nerozosmial.

Ako správni antiglobalisti sme sa navečerali v luxusnej reštaurácii, kde som zjedol bulgurový šalát s badiánom a kajenskou paprikou. Prespali sme v najdrahšom hoteli v meste.

Tak je to prirodzené v ére, keď ekologickí radikáli fajčia cigarety vyrábané v zdevastovaných oblastiach, ktoré chcú petíciami chrániť. Ľavicoví demonštranti cestujú na mítingy letecky prvou triedou. Odboroví predáci vlastnia podiely v najväčších svetových firmách. Teoretici umenia sa zaoberajú brakom. A umelci sa živia reklamou.

Neveriacky som na Karismu zísal každý deň v inom štáte sveta. Nepretržite ma strážila skupina jej robustných päťlízáčov. Na očiach som nosil čierne okuliare a na hlave čiapku so šiltom, aby ma nik nespoznal.

V susednom Iráne ma previedla po výstave venovanej neplnoletým obetiam iracko-iránskej vojny v 80. rokoch. Vodca Ajatolláh Chomejní vtedy čelil vojenskej presile a rozhodol sa zmobilizovať desaťtisíce mladistvých chlapcov. Detskí dobrovoľníci sa nazývali basidzi.

Na rozhorúčenom Námestí svätého mieru v Teheráne viseli v galérii fotografie ľudských štítov zo svätej vojny. Mladíci vlastnými telami chránili iránsku armádu proti guľometom i tankom a často aj odstraňovali

míny z polí.

V rohu úzkostlivo čistej miestnosti sa na opustenom televízore premietali akčné filmy s Arnoldom Schwarzeneggerom a propagandistické reportáže z bojových akcií. Od Karismy som sa dozvedel, že tieto snímky boli pre basidzov jedinou vojenskou prípravou.

Vonku ma pražiacie svetlo oslepilo a pot svrbel na tvári. Karisma pri mne stála so založenými rukami a podrobne rozprávala o nejakej strašnej dejinnej nespravodlivosti. Namiesto nej som vnímal detaily pokojného okolia.

Rovno predou mnou stála mešita zo žltých nepálených tehál. Pri malom šachovom stolíku traja starci popíjali mäťový čaj. V diaľke som zahliadol beduínske stany. Na dlažbe sa premietal tieň vážky. Putoval som po Karisminom boku z jedného mesta do druhého. Všade som pobudol iba jednu noc. Opakoval som si, že sebaľútosť je posledné útočisko malomysel'ných alebo starnúcich ostrých profesionálov. No uvedomoval som si, že naozaj vnímam už iba svoju opustenosť.

Navštívil som tunel Ku Či vo Vietname, ktorý vznikol v štyridsiatych rokoch, keď sa v ňom ukrývala domobrana v období bojov s Francúzmi. Počas vietnamskej vojny proti USA sa podzemný komplex rozrástol na stodvadsaťkilometrový labyrint.

Dlhé hodiny som prechádzal úzkymi chodbami vyhlbenými v zemi a spevnenými drevom. Hľadel som na miniatúrne kuchyne, spálne, školské triedy a dokonca aj divadlo. Svetil som si baterkou, pretože elektrinu zaviedli iba do vstupnej sály, a počúval Karismine táraniny o zániku strednej vrstvy.

Z výrazu jej tváre mi bolo jasné, že svoje prejavy považuje za skvost umu. No len čo som počul jej slová, opantávala ma nuda a zrozačiteľ som. Veciam, ktoré ju fascinovali, som nikdy nevenoval pozornosť. Myslel som si, že každý predsa vie, ako sa vždy doposiaľ skončil takzvaný revolučný odpor. Tak načo sa tým zaoberať a znepokojoval?

Dostal som sa do plávajúceho zábavného vojenského parku na južnom pobreží Číny. Lodné monštrum nieslo stíhačku, niekoľko helikoptér a početné delá. V podpalubí ležali haldy škatúl s ostrou muníciou, ktoré si Karisma prezerala ako drahocennosti. Armáda udržiavala kolos v neustálej pohotovosti, aby v prípade potreby dokázal okamžite zasiahnuť do bojov.

Videl som pamätník nemeckých sexturistov v Thajsku, ktorí na samom konci minulej dekády zahynuli pri arabskom bombovom atentáte.

Zašli sme aj do erotického múzea v Kodani. Strnulo som pozoroval figurínu nahého černochoa Abdulaha Daouda, muža s najdlhším penisom v dejinách ľudstva. Karisma mi vysvetľovala, čo je sexizmus a civilizácia narkózy. Mal som dojem, že je nadržaná a pod vplyvom drog. Ale nebola.

Karisma po večeroch s obľubou sledovala teleshopping, pomocou ktorého si vraj príslušníci jej skupiny posielajú kódované odkazy.

Ja som si v premenlivých hotelových izbách čítal romány Charlotty Mannovej. Už mi ich zostalo len dvestoosemdesiat. Svetlo nad posteľou sa upieralo na lesklé zamilované obálky. Keď som v napätí nedočkavo obracal stránky, žiarivé odrazy sa striedavo šplhali po protihľej stene.

Najdlhší čas som strávil v USA.

Karisma mi ukázala tamjšie koncentračné tábory. Zo všetkých päťdesiatich, ktoré vznikli v minulom storočí pre odporcov vlády a zostali funkčné, som ich videl asi dvadsať.

"Vitaj v púšti reality!" zvolala Karisma, keď som stál pred základňou Fort Chaffee v Arkansase. "Toto je koniec tvojej dovolenky z dejín. Možno konečne pochopíš, že prvou obeťou každej vojny je pravda."

Po sparnom dni zastrel oblohu veľikánsky mrak, poháňaný južným vetrom. Výšinu križovali blesky. Pozeral som sa na kovové ploty v púšti, ostnaté drôty a hliadkovacie veže. Na zastavanom priestranstve sa baraky tiahli až po obzor.

Zízal som na masu betónu a na bielu ceduľu pri príjazdovej ceste. Cítil som sa, akoby ma kvánila horúčka. Zložitý znak tábora tvorili bielo hlavý orol, záplava hviezdíček a kovbojský klobúk. Pošťastilo sa mi nevidieť väzňov.

Karisma nášmu tímu pred budovou zanietene čítala z akejsi politickej príručky. Svetové dejiny zúžila na ekonomický spor, ktorý označila za odporný, no nerozumel som prečo. Globalizácia jej poslúžila na to, aby umlčala akúkoľvek diskusiu. Svoje súdy formulovala pohrdavo a zlostne.

Väčšmi než prejav ma zaujali jej ľadový pohľad a rázna gestikulácia. Keď skončila, bol som ml'andravý,

ohlušený a oveľa pokojnejší.

V Amerike som strávil dvadsať pestrých a krutých dní. Prenasledovala ma nevoľnosť z časových posunov.

Ponavštevoval som koncentračné tábory Fort Drum v New Yorku. Fort Huachua v Arizone. Indiantown Gap, Allenwood v Pensylvánii. A ďalšie a ďalšie.

Karisma v jednom kuse povýšenecky rečnila o utajovaných skutočnostiach v medzinárodnom hospodárstve a o prevýchove politických väzňov. Tváril som sa, že všetkému rozumiem. Keď som vycítil, že odo mňa očakáva pozitívnu reakciu, pritakával som. Na pokyn som sa dokázal aj ohnivo rozčúliť. No obával som sa, že aj najkladnejšie tvrdenia znejú z mojich úst ako prejav tých najhorších pochybností.

Pri presunoch som pociťoval čoraz väčšiu únavu. Zmocňovala sa ma prenikavá zlosť a musel som vynaložiť všetko svoje sebaovládanie, aby som navonok ostal pokojný. Napadlo mi, že človek sa môže stať nepriateľom iných ľudí, ale nie nejakej krajiny. Naplno som preto vnímal borovicové lesy, pšeničné polia, končiare hôr, rozoklané skaly, kamenné púšte, rovné diaľnice a trávnaté prérie.

Všetko pre mňa malo cenu nenahraditeľnosti a náhody. Nejestvovala tvár, čo by sa v mojej pamäti ihneď nerozplynula ako vo sne. Putoval som mŕkvy, skormútený a väčšinou poslušný.

Karisma sa rozhodla, že budeme nocovať v motelloch zámerne vytvorených tak, aby vyzerali nereálne. Zo svojho plánu som zatiaľ mohol uskutočniť iba naprávanie škôd, ktoré moje telo utrpelo ustavičným sedením nad knihami, presunmi v lietadlách a ničnerobením. Po večeroch som sa pozvoľna pustil do cvičenia. Šľachy, ktoré si odvykli od napínania, som naťahoval a sťahoval ako mačka. Obracal som sa a zohýnal, pokiaľ som vládol. Zaujímal som hocakú polohu, v ktorej som cítil, že sa moje svaly napínajú. Chvíľu som v nej zotrval, potom som sa uvoľnil. Vyskúšal som aj japonské cviky, spomalené imitovanie pohybov zápasu. Pomalý nízky výpad, udržiavanie rovnováhy na jednej nohe, ustupovanie, obrana, znova útok.

Jedného dňa som sa v lietadle prebral z ľahkého spánku a hneď som sa od Karismy dozvedel, že v USA jestvuje Federálny úrad pre distribúciu drog. Dohasínajúce podvečerné svetlo som si v prvej chvíli pomýlil so svitaním. Uvedomil som si, že sa mi to neprisnilo. V hlave mi neznesiteľne trešťalo.

Karisma vysvetľovala, že FBI do predmestských štvrtí amerických veľkomiest tajne distribuuje návody pre chudobných ľudí, ako si vyrobiť drogu vo vlastnej kuchyni zo surovín dostupných v bežnej drogérii. Odovzdane som prisviedčal jej názorom. Bolo mi na smiech, že jej väzňom sa stal práve snob ako ja.

Nastúpili sme do lietadla na cestu domov.

"Mám dojem, Alfred, že tvoj prístup k našej ceste bol dosť laxný, som trocha sklamaná a očakávam, že sa to konečne zmení," povedala Karisma.

Trocha som sa vydesil. Prudšie sa mi rozbúchalo srdce. Nemienil som to dať najavo, ale v pomykove mi nenapadlo nič lepšie, ako sa hlúpo otočiť k okrúhlemu oknu. Na pustom súkromnom letisku visel v povetrí výdatný lejak.

"Ani ja nie som nadšený tvojimi spôsobmi," odvetil som po chvíli. Opäť som na ňu uprel zrak. "Ale zato si netrúfam radiť ti, čo by si mala robiť. Ja som za tebou neprišiel, ty si vyhľadala mňa. Nenanucoval som ti tento rozhovor. Nestaral som sa do tvojich záležitostí. Nič som ti neprikazoval ani nezakazoval a neurobil by som to, ani keby som mohol. Prihlásila si ma na štúdium politológie a na cestu okolo sveta. Ukázala si mi väzenské tábory a vojenské základne na rôznych kontinentoch. Zamotala si sa do vecí, nad ktorými nemáš moc, do večného kruhu. Neklameš mňa, ale seba. Keď ti niekto povie iný názor, strčíš hlavu do piesku ako pštros a robíš to zvlášť nebezpečne. Nevieš sa s tým vyrovnáť, a preto sa so mnou hádaš, ale v podstate sa škriepiš sama so sebou. Chápem, že sa ti nepáčia moje spôsoby, ani ja sa z nich neradujem. Trúchlim nad nimi za dlhých zimných večerov."

"Takto sa so mnou nikto nezhovára," odpovedala temne.

"Okrem mňa, ale ja sa nepočítam, lebo mám hrubé spôsoby. Myslím si o sebe, že som úžasný, cynický, mám od všetkého odstup a bohvieako rozumiem komputerovým hrám," osopil som sa na ňu.

"Hoci si presvedčený o opaku, táto cesta ťa zmenila. Pochybuješ a tvoja myseľ už nevzdoruje. Pomaly do nej preniká pravda," hovorila Karisma. Hľadela na mňa s pohľadavým úškrnom v prižmúrených očiach.

"Len pokračuj," povzbudil som ju. "Máš krásny, ťubozvučný hlas. Azda by som ti vedel vybaviť aj osobné vystúpenie pred porotou Najvyššieho súdu," povedal som a odmlčal som sa, lebo jej slová mi vrtali v hlave. No na tvár som si nasadil sebavedomú ľahostajnosť, akú človek získa iba ovládaním iných. Nemohol som sa dočkať, kedy pristaneme.

Po prilete som na letiskovom parkovisku prestúpil do dodávky. Vozidlo najskôr prekontrolovali, ale tenúcké citlivé vlákna na dverách zostali počas našej neprítomnosti neporušené. Keby sa niekto pokúšal vylomiť zámku alebo inak vniknúť do auta, indikátory by ho prezradili. Jeden z ochrankárov si kľakol a chytro obzrel aj podvozok, či tam niekto nenastražil výbušninu.

Karisma si pretierala zrak. Jej oči na mňa bez žmurkania sústredene hľadeli sponad bieleho rukáva. Pod tmavými dúhovkami sa zablyskali biela.

Trmácal som sa v aute a hľadel na čierne nebo, ktoré vyzeralo ako prízračný tieň. Vo vozidle zavládlo priam elektrizujúce napätie. Môj hnev čoraz väčší rástol a stával sa bezmedzným. Stále ťažšie som potláčal svoju zúrivosť. V ústach som mal chuť, akoby mi ich niekto rozbil.

Sedel som v prázdnote, ktorá vystriedala šialený zmätok myšlienok. Rástla vo mne ľahostajná istota, že v hĺbke vedomia, kam som nebol schopný preniknúť, som sa už rozhodol. Predsavzal som si, že čím skôr urobím, čo som si naplánoval.

Naveľa som ustatý a malátny dorazil do hotela neďaleko Dubaja. Nezostala vo mne ani kvapka života, no konečne som mal pred sebou cieľ.

Moju izbu naplňalo ticho, jediným zvukom bolo monotónne hučanie kompresorov klimatizačných zariadení. Netešil ma ani pohľad na nesmierny pokoj mora. Nízucké hrebene vln ledva vybiehali na breh, kde bezbranne zamierali v priesvitnej pene na piesku. Pozoroval som tieň dlhého mysu a pomalé oblaky. Dookola som si opakoval, že realita je slovo, ktoré bez úvodzoviek už nič neznamena.

V kúpeľni som sa pri pohľade do zrkadla rozosmial.

V očiach ma pálili slzy.

Nechcelo sa mi spať.

Tešil som sa iba na závrtnú látku, z ktorej sa skladajú sny.

16: fantómy a nové vnemy

Vnímanie sveta sa pre mňa po novom zážitku zmenilo na nepoznanie.

Dni plynuli rýchlo. Zobúdzať som sa a na koži som mal studený pot, akoby od strachu. Vstával som dlho, lebo to vyžadovalo mravnú silu a pevné rozhodnutie, pričom ani jedného sa mi nedostávalo.

Z piesne Robím to iba pre peniaze od Iconu sa hneď po druhom dni v éteri stal európsky hit číslo jeden. Skladbu som počul na každom kroku a ustavične som myslel na Letiziu. Jasne som si uvedomoval jedinu vec. Po jej smrti je moja istota založená už iba na istote tela. A istota môjho tela je postavená na činnosti. Pozoroval som na seba terén priehlbín a vrškov: kĺby, pokožka, chrupavky, žily, jamky, zlomy. Pochopil som, že istotu o svojej ruke či nohe získam výhradne vtedy, ak prudko zdvihnem lakeť. Päťou niekomu vrazím do tváre, alebo sa bolestivo udiem.

Aj ľudia, ktorí sa narodili bez niektorej končatiny alebo o ňu pri strašnom úraze prišli, cítia v nej fantómovú bolesť. Vnímajú v chýbajúcom úde všetky pocity - teplo, chlad, dotyk, polohu, objem, dĺžku i pohyby. Rovnako po amputácii penisu muž dokonca cíti erekciu. Ženy zasa pociťujú fantómovú menštruáciu aj po chirurgickom odstránení maternice.

Podobne si kaliky chcú škrabať svrbiacu nohu, ktorú nemajú, hrýzť si pomyselné boľavé prsty, čo pred rokmi stratili pri autonehode.

Svet, ktorý som pozoroval - to som bol ja sám. Hľadel som na mikrokozmos vlastnej kostry. Môj mozog si pamätal všetky bolesti, ktoré som precítil, späť mi ich evokoval v najnečakanejších okamihoch a zosilňoval až na nevydržanie.

Novinári si v prvých dňoch po Letiziinej tragickej smrti splnili sny o rekordných číslach. Pre čitateľov, poslucháčov a divákov vymýšľali nádherné, no zväčša zbytočne komplikované fikcie. Smrť opäť priniesla hojnosť inzercie, takže nebola zbytočná. Letizia sa čoskoro zmenila na svoju pohľadnicovú fotografiu a figúrku pre globálny obchod.

Nápor publicity som očakával. Sme generácia, ktorá zbožňuje príbehy. Chceme ich čítať aj v návodoch na použitie, v hrubých farebných brožúrach, ktoré objavíme, keď doma rozzipsujeme novú zimnú bundu.

Bavia nás siahodlhé reportáže z tanečných parties, na ktorých sa dokopy nič nestalo. Radi čítame nekonečné rozhovory so slávnymi didžejmi, ktorí opakujú takmer to isté. Oveľa viac než skutočnosť nás zaujímajú fikcie. Vlastnými peňaženkami sme podporili návrat veľkého rozprávania.

Príbehové besnenie médií som chápal, a tak som ho nechal plávať.

Skladba Robím to iba pre peniaze sa čoskoro dostala azda na každú tanečnú kompiláciu, ktorá mala smiešny názov, ako Moja nová diskotéka, Zbožňujem Ibizu či Večné hymny parketov.

Vtom roku hádam ani nejestvovala hudobná výberovka na indoorové športovanie, na ktorej by sa pieseň neodporúčala ako ideálna na stacionárne bicyklovanie, kardio kickbox alebo digitálny stepper.

Bolo mi to jedno.

Keď som sa cítil na dne, pod necht palca na nohe som si vrazil ihlu alebo som si kliešťami pricvikol kožu na päte.

Tekutý celaskon by som si do chodidla už znova nevpicchol. Báľ som sa, že by ma to zabilo.

Ohromene som zaznamenával zmenu, čo sa vo mne odohrala. S prudkou bolesťou sa v mojej myslí obraz Letizie prepadal do hĺbky, kam som naň už takmer nedoviedel. Dotyk s novými zážitkami vo mne prebudil driemajúce schopnosti, ktoré sa doteraz nemali kde prejavíť. Už po niekoľkých dňoch mi mozog od bolesti chorľavel a malátnel. Slová i predstavy mi vírili pred očami a sotva som rozoznával písmená na priečeliach obchodov.

Popmusic je podľa mňa preto taká príťažlivá, lebo funguje pomocou tiel, a tým pripútava pozornosť.

Všetci máme totiž veľmi podobné skúsenosti s vlastným telom.

Telesné orgány netvorí celok, sú to spoločenstvá, ktoré sa neprestajne preskupujú a zameriavajú na rozličné ciele. Ľudské telá sú takmer rovnaké. Policajné evidencie nerozlišujú ľudí na základe ich povahy, ale tela: útržky vlasov, úlomky nechťov, škvrny spermii, odtlačky prstov, opis osoby.

Kamkoľvek ma pred koncertom posadili, prisunul som sa k stene, schúlené kolená tlačil k hrudi a zízal do stropu. Mal som pocit, že sa asi čo nevidieť zbláznim. Nespoznával som vlastné myšlienky.

Nereagoval som adekvátne na podnety. Ozajstný svet sa ma nedotýkal a bol mi úplne ľahostajný.

Nevnímal som, kto mi čo hovoril, ani ostatní nerozumeli, čo som vravel ja. Dni som prežíval ako na dne oceánu.

No povinnosti v kapele som sa vzdať nemohol. Pri rozhovoroch som mechanicky rapotal, čo mi odporúčali. Keď som rozdával autogramy, klepal som sa ako v delíriu.

Fiona videla, v akom som stave. Neustále určovala, kam sa mám postaviť, čo mám robiť a aký si mám na tvár nasadiť výraz. Jej rozkazy ma ohlušovali, no bol som jej za ne vďačný.

Vyhovovalo mi tráviť dni s falošným úsmevom. Naspamäť som poznal všetky plochy a krivky svojej tváre aj účinok bielych zubov, ktoré sa pri usmiati blýskali. Ani trocha som netúžil po slobode tvorby a sólovej kariére, lebo by som sa musel rozhodovať sám.

Keď sme v berlínskej krytej hale s Iconom na playback vystupovali pred zástupom vzrušených tínedžeriek, zabával som sa tým, že som zohyzdil každú podobu, ktorej som sa dotkol pohľadom.

Rozradostené tváre fanúšikov deformovala moja pokrivená obrazotvornosť.

Počas turné som sa rád zdržoval osamote, aby som nemusel večne počúvať šomranie Raymonda, Martina, Simona a Cillesa, ich nadávky a otrepané slangové hlásky. Na rozdiel od mojich kolegov mi neprekážalo, že s nami vydavateľstvo narábalo svojvoľne. Už ma nevytáčali ani pokusy vytvárať na verejnosti ilúziu jednotného kolektívu.

Pred každým vystúpením sme sa všetci nastavali do kruhu, pochytili sa za ruky a zotrvali v minútovej meditačnej úvahe nad tým, komu vďačíme za svoj úspech. Intenzívne som tých šesťdesiat sekúnd myslel na seba.

Na záver rozjímania Fiona zavelila na zborové odpočítavanie od päť. Vytvorila rituál Iconu na posilnenie kolektívneho sebavedomia. Pri nule sme spoločne vykrikli a razantne vzpažili. Aby som sa náhodou nezamyslel nad tým, čo stvárať, ručal som najhlasnejšie a ešte som aj pri dvíhaní rúk poskočil.

Najväčšie starosti mi v Icone nerobil každodenný zhon, ktorý som zažíval pri práci, hoci tréningy ma často extrémne vyčerpávali. Neporovnateľne ťažšie som znášal dlhé prestávky v nahrávacích štúdiách a nekonečné, nudné čakanie na nastavenie správneho svetla pri nakrúcaní videoklipov.

Aby som sa nemusel s nikým rozprávať, vo voľnom čase som neprestajne čítal. Neušli mi ani novinárske

ohlasy na hitový singel.

Kritici sa v recenziách na skladbu Robím to iba pre peniaze predbiehali vo vymýšľaní nezvyčajných prirovnaní. Podľa jedného "pieseň znie, akoby sa producent Akufen a zmŕtvych-vstaná Madonna stretli v pokazenom zvukovom štúdiu budúceho Steva Reicha".

Ďalší recenzent priznával, že "po vypočutí piesne utrpel trvalý šok z budúcnosti." Navyše som podľa neho "opäť potvrdil zvláštnu schopnosť nevydať počas kariéry ani jediný originálny tón."

Iný posudzovateľ mal zo skladby dojem, že "najslávnejší Island'an na svete tentoraz remixoval na elektrickom kresle. Nahral oficiálny soundtrack k beloškému science fiction filmu, ktorý v Hollywoode nikdy nenakrúti, pretože by sa to vyčerpanému ľuďstvu mohlo stať osudným".

Ďalší preháňal trápnymi vyhláseniami, že "ak vás táto pieseň ihneď neroztancuje, ste pravdepodobne už sedem rokov nešťastne ženatý. Singel má šancu stať sa nielen sezónnym fetišom FM rádii."

Pozorne som si prečítal všetky kritiky, no boli mi ľahostajné. Trápili ma iné starosti.

Bolesť sa rýchlo prejavila na mojom vzhľade. Vyzeral som horšie, ako som predpokladal, hoci som si o sebe nerobil ilúzie.

Väčšina ľudí si myslela, že fetujem. To mi vyhovovalo.

Našťastie je módne chváliť drogy. Hoci užívatelia väčšinou dookola hovoria o posvätných látkach, vyšších stavoch vedomia, boji proti mocenskému systému a podobných nezmysloch, je to prosto móda. Dnes ste pre mnohých ľudí príťažlivý, ak drogy užívate alebo to aspoň šikovne predstierate. Média netúžia počuť, čo ste urobili či vytvorili, ale radšej čo ste vyhúlili, prehltli, šnupali, alebo si dali pod jazyk. Rozdiel medzi subkultúrou a mainstreamom sa aj v tejto otázke zotrel. Tému legalizácie konope dopodrobna rozoberajú obskúrne fanziny aj najpoklesnutejší bulvár.

Ja som už niekoľko rokov nemal v ústach marihuanovú cigaretu. Ako tínedžer som rád chodieval na tanečné parties. Neustále som mal pocit, že mám v sebe priveľa energie. Fajčil som hašiš a bral extázu. Spoznal som ľudí, čo fajčia mariánku, pijú CHB, šnupú koks, hltajú halucinogénne huby, vdychujú z balónikov rajský plyn, totálnych alkoholikov aj takých, čo sa opijú len raz za čas. Stretol som aj typy, čo by sa neodhodili ani od arzénu a lognú si aj chladivý éter.

Drogy už dlho neberiem, pretože jednoducho nechcem. Nezažil som s nimi nič, čo by nebolo reálnejšie ako čokoľvek iné. Cítil som sa pritom iba strašnejšie.

Bolesť sa mi videla omnoho účinnejšia.

Pohreb bol sedem dní po nehode.

Ráno som si hlboko pod necht palca na nohe vrazil ihlu. Pre pálenie v rane som ledva kráčal. Chodidlo som mal ako v ohni. Namáhavo som našliapaval na pätu a do lýtku mi vystreľovali kŕče.

Cintorín sa rozprestieral v rozľahlom údolí obkolesenom zalesnenými pahorkami. V čiernej mase som sa správal prehnane, nespútané a posmešne.

Hustý londýnsky dážď mi pred zrakom vytvoril súvislú tekutú clonu. Voda naplnila kanály a vyšplachovala na kamenné chodníky. Chodník lemovali nízke stromy. Priestranstvo zapratal obrovský dav. Na ceste chaoticky klopkali podpätky.

Počas pietneho ticha pri hrobe mi strašná bolesť vyvolala v mysli takú silnú halucináciu, že som sa prestal ovládať.

Rozvzlykal som sa. Potom som sa ticho rozosmial. Všetci si mysleli, že úpenlivo plačem. Nepozeral som sa okolo seba. Oči som mal ako mŕtve temné jazerá.

Všetko ma bolelo a prenikol ma mátožný smútok. Neforemnú rakvu neodkryli. Krvácal som, ponožka mi mokvala. Zakaždým, keď som stúpil poranenou nohou na zem, bol som takmer nepričetný.

Pazúrovitými rukami som sa zmätene rozháňal. Čierne hlúčky celebrít v nepremokavých plášťoch mi vyjadrovali hlbokú sústrasť. Počúval som iba dážď.

Írska filmová hviezda s konskou tvárou ma objala. Na čelustiach jej zaihrali svaly. Stál som a hľadel na ňu, ale nevnímal som ju. Z vysadnutých očí, v ktorých chýbali dúhovky, jej žiarilo zmyselné chytráctvo. Na úzkej zlatej slučke vystupovala tmavšia škvrnka potu. Naplo ma. Tvár som mal stiahnutú od vnútornej triašky.

Niet človeka, čo netuži po plnom živote, čiže po súhrne skúseností, ktoré môže jednotlivec nazbierať.

No niet ani človeka, ktorý by sa neobával, že ho oberú o nejakú časť tohto nekonečného dedičstva.

Roztriasol som sa, lebo som pochopil, čo strácam.

Predstavil som si Letiziu. V hlave mi ostro burácal narkotický sen, ale jej vyblýskaný obraz ma vzpružil. Na okamih sa mi podarilo sceliť útržky a krvavé zdrapy uplynulých dní.

Uvedomil som si, že vlastnej smrti sa vôbec nebojím. Hodina smrti je pre mňa len jedna z hodín života, ktorá nie je ničím výnimočná. Prechádzam neustálymi zmenami. Keď zomriem, budem musieť všetko zanechať. Podobne som sa v každom okamihu zriekal Letizie, namiesto toho, aby som ju pri sebe zdržiaval.

Rozhodol som dopovedať jej príbeh.

Do pietneho ticha som zakričal číslo.

Miliónové.

Bola to suma, ktorú som za niekoľko dní zarobil na piesni Robím to iba pre peniaze.

Netušil som, čo jediným výkrikom spôsobím.

17: ako zničiť klienta

Karisma mi prvý raz ukázala kreatívne štúdio, ktoré zaberalo celé druhé poschodie hotela. Tušil som, že ma čaká konečné zasvätenie do jej plánov.

Na chodbe sa ozývalo tiché osie bzučanie alarmov. Na omietnutých stenách viseli parodické antireklamy na Shell, Gillette, McDonald's, Nestlé a ďalšie globálne značky. Nadnárodným koncernom som vďačný za to, že sa v televíznych správach nedozvedám o ničenie životného prostredia ani o hladomorie v Afrike, pretože by ma to zbytočne rozrušovalo pri hltaní chutných hamburgerov, tankovaní lacného benzínu, popíjaní lahodného kakaa a rannom holení.

Na plagátoch boli typické prosté nápady ľudí, ktorí písmo Verdana nepoužívali len preto, lebo ho vytvoril Microsoft, a žili v milej ilúzii, že ich to robí lepšími. Ako každý iní rebelanti, ani oni nemohli existovať bez konformizmu, hoci úprimne verili, že ním opovrhujú.

Vo veľkej hale rozdelenej priečkami sa svietilo halogénkami tak intenzívne, akoby Karismin tím okato dával najavo, že nemá čo skrývať.

Dlážku tvorili dubové parkety. K ďalšiemu poschodiu stúpali vykobercované schody. Kanceláriu zapratali počítačové stoly, knižnice a projekčné obrazovky. V priestore sa mihali desiatky zaneprázdnených zamestnancov.

"Keď chce človek dnes bojovať proti koncernom, najprv musí jeden založiť," pokúsil som sa zavtipkovať.

"Sadni si sem, Alfred," chladne ma vyzvala Karisma.

Poslúchol som a rozhodol sa, že trápnosť budem nabudúce prezentovať len vo svojom vnútri. Sadal som si, akoby som mal vo vreckách vajíčka. Kreslo s krátkymi bočnými operadlami ma oblapilo ako priateľská ruka.

"My dvaja sa na seba podobáme väčšmi, ako si myslíš," rozhovorila sa. "Skôr než som sa začala venovať tejto práci, patrila som k spoločenskej elite. Vlastný dom, bohatí priatelia, ľahké drogy, ustavičná zábava. To všetko ma však uspokojovalo iba čiastočne. Nemala som nijaký politický názor, ani som ho nechcela mať. Presne ako ty. Moje zmýšľanie pripomínalo dvorného šaša. Dnes sa uškieram a s úsmevom vyslovujem veci, ktoré sú pre mňa, pre nás," kývla rukou po miestnosti, "smrteľne vážne." Na jej neurčitý pokyn som sa rozhliadol. Všimol som si, že nás obkolesila a počúvala početná skupina reklamkárov. Pochopil som, že už nastala chvíľa, ktorú som za posledné týždne opäť a opäť v duchu prežíval. Teraz, keď nadišla v skutočnosti, zdala sa mi otrepaná.

"Obávam sa, že ti nerozumiem," prehovoril som tentoraz úprimne.

Karismine vlasy, zošuchnuté do tváre, povievali hore-dolu. Jej škripavý a suchý dych znel ako zvuk trhaného papiera. Pod stropom sa pomaly krútili štyri horizontálne ventilátory a miešali klimatizovaný vzduch. Všetko v miestnosti vrátane ľudí pôsobilo dojmom, že to tu takto bolo už dlho.

"Začnem trochu obsírnejšie, aby sme si ujasnili základné fakty," povedala Karisma a zdvihla zo stola hrbu farebných časopisov. Očakával som bizarné pornografické komiksy odkiaľsi z Thajska a prednášku o ich umeleckej jedinečnosti pri zobrazovaní rozkroče-ných ženských nôh. No šlo o bežné spoločenské magazíny.

"Ak porovnáš časopisy Newsweek a Spiegel alebo učebnicu pre šiestakov spred dvadsiatich rokov s ich

dnešnými verziami, všimneš si pozoruhodnú zmenu," hovorila Karisma. Pomaly listovala v lesklých stránkach.

"Nadpisy a titulky sú väčšie. Aj fotografie, grafy a diagramy sú väčšie. Niečo teda muselo ubudnúť a niekto o tom rozhodol. To, čo zmizlo, je text. Písané rozprávanie ustúpilo do úzadia a obrazy nesú čoraz väčší význam. Prehnané grafické prvky, kapitoly a tabuľky obmedzili príbeh na záplavu vizuálnych pseudofaktov."

Dráždila ma, pretože znova nehovorila, ale rečnila ako na prednáške. Zrejme to ináč ani nevedela.

"Časopisy sa menia, pretože si to želajú ich majitelia," oponoval som. "Chcú vyhovieť čitateľom a zadávateľom reklamy. Ja v tom nevidím problém."

Dúfal som, že ju nenaštvm. Vyznelo to však ostro. Vo vzduchu visela nákaza. Presakovala ako neviditeľný smog, čo štípe v očiach.

Karismina hrud' sa nepravidelne vzdúvala. Viečka sa jej ani nezachveli. Usmiala sa. Jej úsmev bol vyumelkovaný, ale pri troche zhovievavosti mohol byť aj milý.

"Neuvedomuješ si podstatnú vec," namietla. "Nestrácajú sa len texty, ale aj ich ozajstné predobrazy.

Dejiny od istého bodu prestali byť reálne. Všetko, čo sa odvtedy udialo, nie je pravda. Ľudstvo si ani nevšimlo, že stratilo skutočnosť. Naša zem je ohobľovaná rýchlosťou, stráca svoju pevnosť. Vojny sa zmenili na videohry. Dejinné udalosti na televízne reportáže. Hodnotenia umeleckých diel na objednané reklamné články. História sa čoraz viac stáva pretekami medzi vzdelanosťou a katastrofou."

Jej vety sa mi natískali ako odpovede v kvíze, ktorý som kedysi dávno videl, ale nedopozeral som ho. Strach mi v hrdle vytvoril studenú hrču a nedarilo sa mi preglgnúť ju.

"Naozaj ti verím, Karisma. Ale celý čas sa ti pokúšam vysvetliť, že ja proti tomu nič nezmôžem. A obávam sa, že ani ty. Navyše mi súčasný model sveta vyhovuje. Sama si predsa tvrdila, že som snob, a tým doba žičí," odvetil som.

Chcel som odľahčiť situáciu, ktorá sa mi javila príliš vážna. Pri pohľade na otupené a mĺkve pohľady v rastúcom hlúčkiku okolo nás som pochopil, že sa mi opäť raz niečo podarilo. V mysli sa mi rodilo čosi podobné panike.

"Si otrok spotreby, Alfred. Žiješ v tyranii voľnosti. Si vystreso-vaný, hoci väčšinu času nič nerobíš. Ani po teroristických útokoch na mrakodrapy v New Yorku, Frankfurtu a Toronte si sa nenaučil, že sloboda prežije iba v dynamickom stave, znetvoruje sa a popiera od okamihu, keď sa z nej urobí exponát v múzeu," hovorila Karisma so sklonenou tvárou. Pohľad upierala do geometrických vzorov parkiet.

"To je teda príčina. Ale aký je cieľ?" spýtal som sa nechápavo. Vážne mi hrozilo, že zmätené prekvapenie sa stane mojím permanentným výrazom.

"Poraziť vládnucci mocenský systém," odsekla Karisma. "Ak je pravda, že kapitalizmus je len papierový tiger, ako kedysi tvrdili Číňania, znamená to, že sa nad ním nakoniec zvíťaziť dá. Ale určite nie vojensky."

V ohromení som počúval jej slová, ktoré akoby nás dvojnásobne odcudzili. Karisma hovorila ako z katastrofického filmového sna. Krv sa mi nahnula do tváre a sfarbila ju do purpurova.

"Keď vidíme terč, môžeme ho aj trafiť. Držíme sa hesla nemeckej Frakcie červenej armády - Znič to, čo ničí teba. Učili sme sa od Vietkongu, Palestínskeho oslobodzovacieho frontu, Tupamaros, Čiernych panterov a Talibanu, ale aj od Naomi Klein, Kalleho Lasna alebo od Billa Gatesa. Tomu, kto chce vyvolávať vojnu, ju prine-sieme domov. Aj bez zbraní premeníme svetové veľkomestá na nové Afganistany, Izraely a Iraky," rečnila oduševnene Karisma.

"Uvedom si, čo sa na globálnom poli masovej kultúry vlastne robí," pokračovala. "Hollywoodske filmy infantilizujú dospelých a z detí robia predčasných dôchodcov. Televízia hypnotizuje divácke masy, preto využívame jej moc a nakrúcame vlastné podradné snímky, pomocou ktorých šírimo podvrtné posolstvá. Naši autori bestsellerov nenápadne deptajú svojich čitateľov desivými víziami hororov alebo ich otupujú primitívnymi fantasy ságami. Využívame aj to, že alike názvy produktov, čiže napodobeniny slávnych značiek, si v obchode nevšimne neuveriteľných sedemdesiatosem percent kupujúcich."

"Ako to, preboha, robíte? Rozdáвате chudobným Rusom tričká Ducci, parfumy Timmy Holedigger, tenisky Adida a kabelky Lousie Viutton? A kázete im pri tom?" nedal som si pokoj so svojimi ilúziami zábavnosti.

"Napríklad, vyrábame neškodné tabletky a tinktúry, ktoré sa tvária ako lieky. Vitamínové kapsuly, čo majú v názvoch jednoduché anglické slovné hračky. Konzumenti na celom svete im môžu, ale aj nemusia porozumieť," hovorila Karisma.

Jej asistent predložil pred o ňu na bielej tácke priesvitné ampulky. Liek Stoptosin proti cudzoložstvu a promiskuite. Masť Letitbet na podnecovanie spoločenskej ľahostajnosti. A protijed Donbepasiv na podporu politického aktivizmu. Kloktadlo Ngosan, z ktorého výť ažok bol venovaný organizáciám z tretieho sektora. Nosné kvapky Environalarmit obsahujúce esencie zo stromov vyrubovaných v amazonských pralesoch. Hojivá náplasť Anticipin pre radikálnych demonštrantov zranených pri pouličných bojoch s políciou.

Prehltol som trpký úškrn. Takmer ma to zadusilo.

"Pripravujeme rozsiahle sabotážne kampane," pokračovala Karisma. "Hlásime sa do konkurzov ako regulárna reklamná agentúra. Pracujú pre nás špičkoví odborníci, takže tender pre klienta, ktorého nenávidíme, často vyhráme. Všetky grafické návrhy urobíme tak, aby na prvý pohľad vyzerali veľmi príťažlivo. Optimisticky. Dôveryhodne. Lenže ich pravý zmysel sa ukáže až neskôr. Naším zámerom je, aby kampaň zakaždým postupne, nenápadne, ale napokon úplne zničila klienta," povedala.

"Ale veď všetky veľké firmy sú v tomto smere nesmierne opatrné a precízne! Kampane konzultujú dlhé mesiace s marketingovými profesionálmi..." nerozumel som jej.

Príklad mi namiesto Karismy vysvetlil kreatívny riaditeľ jej štúdia Christopher Ferguson. Bol to vyháknutý blondavý tridsiatnik so slabošskou bradou a ovisnutými kútikmi úst. Nápadne veľké modré oči s dlhými mihalnicami mu dodávali zženštený výraz. Nad golierom trička mu poskakoval ohryzok.

"Presne na to sme pripravení," vysvetľoval Ferguson. "Švajčiarsky lekárenský koncern AG-Neulander sa nám podarilo priviesť ku krachu premyslenou bilbordovou kampanou, pri ktorej sme plagáty vylepovali postupne vedľa seba," hovoril ako na prezentácii. O chvíľu na bielom počítači spustil Power Point a svoj príhovor ilustroval diákmi premietanými na stenu.

"Táto firma počas druhej svetovej vojny dodávala do nacistických koncentračných táborov vražedný plyn na testovanie na ľuďoch. Po vojne sa predstavenstvu kolaboračné aktivity podarilo utuľtať. Naša kampaň na kozmetické produkty AG-Neulander pozostávala z plagátov ľudských tiel vo výraznom geste rúk."

Ferguson mi podal štyri veľké farebné vizuály vytlačené na tvrdom papieri. Zobrazovali neznesiteľne krásne a chorobne zdravé ženy, ktoré dokážu jediným upretým pohľadom radikálne zmeniť spotrebiteľské návyky celej generácie.

Sústredene som hľadel na takmer uveriteľné krásavice s plet'ou blahodarne vyretušovanou vo Photoshope. Běžové, oranžové, žlté a ružové tónovanie kontrastovalo s prenikavými pohybmi rúk, ktoré sa pri cvaknutí fotoaparátu zastavili. Niektoré veci ľahko rozpoznáte, aj keď nevidíte značku.

"Jednotlivé obrázky z kampane neznamenalí nič," pokračoval Ferguson. "Nádherne modelky presne útočili na prvú signálnu sústavu, takže ich klient schválil. Až keď sa všetky štyri plagáty ocitli na múroch vedľa seba, vytvorili z gest slovo JUDE. Čiže Žid. Pobúrená verejnosť sa následne z médií dozvedela antisemitskú históriu firmy a tá zakrátko zbankrotovala."

Neveriacky som zísal pred seba. Ferguson a jeho kreatívni kolegovia vyzerali rovnakí ako väčšina krásnych a šťastných tridsiatnikov z reklamných agentúr, ktorí pod pôvabným zovňajškom a úhladným vystupovaním skrývajú otrasné osobné sklamanie z neuskutočnených výstav, nenahraných skladieb, nenapísaných kníh, nerealizovaných predstavení a nenakrútených filmov.

Ferguson pokračoval odmerane, ale dôrazne: "Dnešná tajná armáda nepotrebuje ilegálny aparát - byty, zbrane, muníciu, autá, falošné doklady. Namiesto toho sú tu reklamné agentúry, rozpočty, masmédiá a kreatívne nápady. Jediné, čo zostalo rovnaké, je odhodlaná skupina desiatich až dvadsiatich ľudí.

Netreba čakať na revolučnú situáciu ako kedysi. Akcia sa ďalej šíri automaticky. Z prameňa sa stane potok, z potoka rieka, z rieky prúd, ktorý svojou obrovskou silou strhne systém útlaku. Chápeš?"

"Ozbrojený boj ako politický program sa scvrkol na bezduchý teror, vykoľajil sa na krvavé remeslo," vysvetľovala mi ďalej Karisma. "Nezáleží na tom, či sa to deje v Tokiu, Káhire, alebo v Tel Avive.

Nikto, kto chce dnes zmeniť spoločnosť a má trocha rozumu, nevrhá bomby na ľudí. Šéfovia koncernov tancujú od radosti za plotmi svojich vilových hradov pri každom atentáte na mrakodrap alebo metro.

Majú totiž okamžite zámienku na propagandistické orgie policajného štátu. Preto vplyvní investori radšej podporujú nenásilných tvorcov, ako sme my. Navyše na našej strane stojí aj masa. Ľudia totiž pochopili, že demonštrácie a heslá nič nezmožu. Spomeň si, akou kampaňou sa podarilo vyhnúť Medzinárodný menový fond z Argentíny, keď najprv nepomohol ani trojtýždňový generálny štrajk..."

Samozrejme, že som sa rozpamätal. Legendárna anti-reklama, ktorá sa tvárila, že propaguje lacný prací prášok pre gazdinky, získala prvú cenu za kreativitu na festivale v Cannes aj ocenenie na výročnej súťaži v Portoroži.

Hlavu som si ochabnuto oprel dozadu. Nohy som bezvládne natiahol pred seba. Od toľkých informácií sa mi všetko zakrútilo pred očami. No usilovne som sa sústredil, aby mi nič neuniklo. Učil som sa.

"Alfred, dnes si už nikto neoveruje fakty," pokračovala Karisma. "Určite si počul o našom prívržencovi Allanovi Sokalovi, profesorovi fyziky na Newyorskej univerzite. Do dejín vstúpil ako vedec, ktorý všetkých podviedol."

"Uvedomujem si, že sa v tejto chvíli asi veľmi strápnujem, ale to meno nepoznám. Tak, a viete to. Je to vonku. Raz to muselo prísť. Hovorím otvorene. Som už taký," drísal som.

"Nevadí, aj tak sme vedeli, že ho nepoznáš," odvetila so smiechom Karisma. Smutne som rozmýšľal, v ktorej časti jej vety bol humor.

"Ľavičiarovi Sokalovi sa podaril jeden z najväčších podvodov v dejinách modernej vedy," vysvetľovala.

"V roku 1996 uverejnil v odbornom časopise Sociálne texty článok nezmyselne nazvaný Prekračovanie hraníc: k transformatívnej hermeneutike kvantovej gravitácie. Chcel vyskúšať, či renomovaný časopis uverejní aj pseudovedecký blud, ak dobre znie a lichotí ideologickým predstavám vydavateľa. Šlo o paródiu, v ktorej Sokal spojil teóriu kvantového poľa so psychoanalýzou a pochybnými teóriami new age. Redakcia článok prijala. Sokal dokázal, že akademická kultúra opovrhne kritikou a rada sa dá klamať vo veciach, v ktoré pevne verí. Preto sa..."

"Prosím ťa, už stačí," požiadal som. "Aj mudrlanta Sokala ste najprv uniesli na Blízky východ? Alebo spolupracoval dobrovoľne? Nechcem prísť o všetky ilúzie. Už dosť. Pochop, ja reklamám a výrobkom verím. Teda nie ich zázračným účinkom, ale príbehom, ktoré rozprávajú. Radšej prejdime k najdôležitejšej veci. Aká bude moja úloha? Alebo chcete radšej do omrzenia debatovať? Naozaj mám spojiť Icon?"

"Nebud' podráždený," upokojovala ma Karisma. "Naše techniky propagandy vlastne nemajú nijakú budúcnosť, majú len minulosť. Spomeň si, že David Ogilvy, jeden z mienkotvorných ľudí v reklamnom priemysle minulého storočia, sa k zhnuseniu z reklamy priznal už v roku 1961. Médiam prezradil, že túži založiť gang motorkárov, ktorí by po nociach drancovali bilbordov v celej Amerike, aby sa ľudia znova mohli pozerat' na prírodu. Ani my neskrývame svoje názory, preto nás odporcovia zastrašujú. Vyhlasujú, že náš boj je útok na celý politický systém, slobodu prejavu, zábavný priemysel a dokonca vraj aj na budúcnosť našich detí. Každý náš projekt je koniec jednej éry a nový začiatok."

"Nevrav. A aká doba sa začína teraz? Zlatý vek?" spýtal som sa. Dychtivo som na ňu cival.

Karismina reč znela ako nacvičená. Bezvýraznosť tváre jej dodávala bruchovravecý efekt. Celá scéna pôsobila, akoby sa odohrávala v divadle. Aj ja by som si možno zahral, keby som sa cítil lepšie, lenže nohy sa mi triasli od slabosti, hnevu a pochybností. Karismina tvár visela predou mnou ako jedna z tých tvárí, ktoré vídavam medzi spánkom a bdením na záver zlého dňa.

"Chceme ti poskytnúť priestor na tvorbu, väčší, než si dokážeš predstaviť," hovorila presvedčivo.

"A dokážeš si ty predstaviť, koľko vydavateľstiev mi toto isté tvrdilo po úspechu skladby Robím to iba pre peniaze?" oponoval som.

"Áno, pretože v mnohých firmách, s ktorými si spolupracoval, pôsobia naši ľudia. Máme spolupracovníkov na colniciach aj v polícii. Podceňuješ nás, lebo nás ešte poriadne nepoznáš. Uvedom si, že nie si prvý ani posledný človek, ktorého sme oslovili," povedala.

"Ale čo! Tak mi prezrad' aspoň jedno ďalšie meno. Niekoho, kto bol tu v hoteli predou mnou. A rok, keď sa sem dostal!"

Prezradila mi to.

Bol to jeden z najslávnejších amerických spevákov. Stálica scény. Osobnosť, ktorá už takmer dve dekády vypredáva štadióny na celom svete. Dátumy sedeli, líšili sa len vysvetlenia. Legendárny vokalista

tvrdil, že súrne potreboval zdravotnú prestávku v únavnej muzikantskej kariére, preto sa na pol roka tajne utiahol do súkromného sanatória. Hudobní kritici tvrdili, že po šesťmesačnej odmlke zneli jeho známe piesne akosi inak, ale nedokázali presne určiť v čom a už vôbec nie prečo.

Zmietali mnou všetky možné pochybnosti. Sedel som nehybný, vystretý, bez jediného slova. Prenikol ma pocit absolútnej nemohúcnosti.

"Takže buď dáš dokopy kapelu, alebo nahráš ešte úspešnejší hit ako Robím to iba pre peniaze.

Dobrovoľne, samozrejme," uškrnula sa. "Keď sa postavíš na našu stranu, oslovíme veľkú časť generácie, ktorá obdivuje Icon," dodala.

V jej hlase som zachytil poriadnu štipku zlomyseľnosti a prázdnoty. Vráska sústredenosti medzi obočím sa jej prehĺbila.

Neodpovedal som hneď. Oči som mal obrátené do seba, zahľadené do minulosti. Ako rozprávala, pomaly sa na mňa z Karismy presúvalo akési krehké tušenie, dosiaľ skryté a utlmené, ale čoraz silnejšie. Jednotlivé kamienky už zapadali do mozaiky.

Podoprel som si bradu a zvažoval situáciu. Pokúšal som sa myslieť na to, čo vyplýva z novej ponuky.

Moje úvahy však pretrhla predstava plánu, ktorý som zosnoval, a opustila ma trepezlivosť.

"Dobre, nahrám pre teba hit. Najväčší, aký som doteraz urobil. Presne taký, aký budeš chcieť," vyhlásil som.

Karisma na mňa s údivom hľadela. Až sa zadychčala.

"Ale už mi tu nikto nebude nič prednášať," dodal som rázne, hoci mnohé jej informácie by sa mi ešte zišli.

Pootočila hlavu. Pokožka na krku sa jej uhlopriečne napla. Navidomoči sa upokojila.

Kým stihla dačo povedať, zapýtal som si nehorázny honorár. Dúfal som, že to vyznelo dôveryhodne, lebo som už vedel, že ho jakživ nedostanem.

Váhala s odpoveďou. Pomrvila sa a z líc jej zmizla všetka farba. Na okamih akoby sa jej tvár rozpadla na kusy. Ticho, úzkostlivo zakašlala. Zmeravela, zjavne sa sústredila na to, čo by mala povedať a aké následky budú tie slová mať.

Na môj úžas po chvíli bez námietok súhlasila.

Vedela sa uplatniť aj inak ako v nerozvážnostiach.

Bez štipky zhovievavosti som si premeral jej zachmúrenú, podozrievavú tvár. Znova som k nej pocítil prudký odpor. Hnusili sa mi jej vzorne upravené pery, schopné kedykoľvek chrliť nezmyselné frázy o hrôzach kapitalizmu či akéhokolvek iného systému alebo režimu, ktorý sa jej práve hodil.

Bridilo sa mi jej napudrované zanovité čelo. Skrývala za ním myšlienky a plány, čo sa tvárili podvrtné, hoci ústili do takých istých klamstiev, proti ktorým boli namierené. Zmohla sa len na vymýšľanie nezmyslov - chcela zničiť brak tým, že ho vytvorí ešte viac. S každým jej ďalším vyhlásením sa moje znechutenie prehľbovalo.

Mal som takmer nepremožiteľné nutkanie vychrliť z plných pľúc spŕšku vulgárnych slov. Hlavou tlčť o stenu. Prevrhnúť počítač alebo ho vyšmariť von oknom. Urobiť čokoľvek, čo by mi z mysle vytrelo spomienky na Karismu.

"Čo je, Alfred?" spýtala sa priškrteným hlasom, zmätená mojím pohľadom.

V tvári sa mi musel zračiť nezastieraný výraz zhnusenía. Nemal som najmenšiu chuť klamať jej. Už som to nevydržal, nevládal som sa nečinne prizeráť.

"Chcel som ti povedať ešte jednu vec. Splním, čo som práve sľúbil. Ale uvedomuješ si vôbec, čo si mi tu v hoteli a na cestách po svete celý čas rozprávala? Keby si sa radšej aspoň raz počúvala! Zistila by si, že sa správaš ako hovoriaci automat. Len chrliš slová, vety, citáty. Čo som nejaké decko? Naivný tínedžer s tričkom Che Guevaru, ktorý dlažbovými kockami rozbíja výklady? Mám plné zuby reči o ozajstnej pravde. Študovala si vôbec niekde, alebo len dríšaš? Netvrdím, že spoločnosť funguje spravodlivo, ale za správnu rozhodne nepovažujem ani tvoju akože radikálnu zmenu. Neverím, že by sa takto dalo čokoľvek zachrániť. Môžem ti niečo odporučiť ja? Ty vôbec nepotrebuješ meniť ľudí a svet. Potrebuješ zrkadlo. Keď chceš naozaj prežiť voľačo iné, všetkého sa vzdaj. Odíď trebárs na Island! Ukážem ti miesta v tundre, kde môžeš žiť odtrhnutá od civilizácie. Dokonca nemusíš ani chodiť tak ďaleko. Zájdi do tunajšej púšte, pár kilometrov odtiaľto. Odrež sa od zvyšku sveta, keď ťa tak strašne rozčuluje," kývol som rukou k oknu.

Ďaleko na horizonte zahľadal modrú hladinu opar. Nesmierna rozľahlosť vody ma priťahovala ako to jediné, čo by ma mohlo vyslobodiť z tohto otroctva. Po bielom hebkom piesku pomaly kráčali postavy. Ohromenie v Karisminých očiach vystriedala zvedavosť a pozornosť, ktorá mi pripadala priam vedecká. "Peňazí máš dost'," pokračoval som svojhlavo, "lebo takéto rozhodnutie si môžu dovoliť uskutočniť len veľmi bohatí alebo veľmi chudobní ľudia. Nemienim ti radiť. Ale mám dojem, že keď ti niekto ukáže druhú stranu skutočnosti - tú jej časť, ktorú zamlčuješ -, nevieš sa s tým zmieriť. Pochop, že určite nedospeješ k ničomu, ak budeš používať tie isté metódy ako ľudia, proti ktorým bojuješ."

Plánoval som toho povedať ešte oveľa viac, ale stíchol som. Chcelo sa mi vykričať jej čosi, čo by všetko definitívne uzavrelo, čo by vyjadrilo moju úľavu alebo radosť. No zrazu som si uvedomil, že neviem, čo vlastne cítim. Bol som natoľko prázdny, vyčerpaný a ľahostajný, akoby sa už nič nemalo a nemohlo stať. Navyše som nemienil pokaziť úplne všetko. Čakal som odpoveď, no Karisma mlčala. Vstal som so smiešnym pocitom ničotnosti. Poobzeral som sa po miestnosti a na okamih som si ju surovo predstavil s rozďavenými dierami v strope, s oblokmí porozbíjanými, okenicami zadenbenými a s popraskanou podlahou prerastenou burinou.

Zatvoril som oči a pretieral si viečka prstami, aby som zapudil výjav, ktorý sa jednostaj vracal.

Požiadaval som Karismu o tri voľné dni na prácu a bez pozdravu som sa odobral do svojej izby.

Nik ma nezastavil.

18: skutočná hodnota

Môj výkrik na cintoríne najprv spôsobil šok. Potom zaujatie. A nakoniec nadšenie.

O takomto vývoji smútočného obradu mohli žurnalisti len snívať. No ani v najsmelších snoch si isto nedokázali predstaviť, čo sa stalo skutočnosťou hneď na druhý deň.

Namiesto popretia môjho vyhlásenia o zárobku zverejnilo vydavateľstvo oficiálnu správu o tom, koľko na piesni Robím to iba pre peniaze zarobilo za prvé tri dni.

Tá suma šokovala aj mňa.

"Oceňujeme cynizmus dnešných mladých ľudí, ktorí sa už v otázkach financií nechcú dať klamať."

Otvorene priznávame, že sme túto skladbu vydali iba preto, aby sme na nej za každú cenu zarobili čo najviac - čo však neznamená, že nie je krásna. Týmto na scéne oficiálne vítame generáciu skutočnej hodnoty," vysvetľoval hovorca firmy vo vyhlásení pre médiá.

Správa sa stretla s ohurujúcimi ohlasmi.

Na druhý deň sa nového trendu chytila spoločnosť Nike, ktorá zverejnila oznam, že skutočná hodnota nového modelu jej tenisiek sú 4 eurá. Pritom v obchode stále jeden pár 129 eur!

Koncern McDonald's len o niekoľko hodín neskôr priznal, že cheesburger, čo sa v USA predáva za päť dolárov, má hodnotu necelých dvadsať centov.

Následne marketingový manažér firmy Philip Morris v priamom prenose na najsledovanejšom spravodajskom programe sveta vyhlásil, že jedna škatuľka cigariet nestojí ich spoločnosť skoro nič. Je to taký lacný tovar, že jeho hodnota sa vlastne ani nedá vyčíslieť. Spokojne sa pritom usmieval do kamery. Uviedol, že treba zaplatiť jedine hrst drobných pre bezvýznamného juhoamerického brigádnika. Navyše zaňho firma vďaka tvrdému nátlaku na odbory nemusí odvádzať sociálne dávky, platiť dane ani dodržiavať základné zdravotné a hygienické predpisy.

Potom manažér zarazenému moderátorovi obsérne vysvetlil, že zámerom Philip Morris je budovať čo najviac fabriek v treťom svete, aby sa životné prostredie radšej ničilo tam a nie v prostredí bohatšej západnej Európy a USA, kde žijú oveľa kúpyschopnejší konzumenti.

Čoskoro sa s podobnými vyhláseniami pridali firmy Intel, Procter and Gamble, PepsiCo, Unilever, Viacom, Philips, RJR Nabisco a ďalšie.

Z okamžite uskutočnených prieskumov verejnej mienky vyplynulo, že ľudia proti takémuto postoju neprotestujú. Verejnosť naopak oceňovala, že firmy konečne otvorene priznali, čo všetci predpokladali už dlhé roky. Predchádzajúce generácie poznali cenu všetkého, ale hodnotu ničoho. Táto už vedela oboje.

Tovary sa umelo neúmerne zdražovali, lebo sa vyrábali iba pre čo najväčší zisk. V priebehu necelého týždňa vysvitlo, že skoro všetky produkty sú v skutočnosti lacné.

Po prvý raz sa o tom hovorilo takto otvorene. A nerozprávali to ekologicky orientovaní politici ani

Ľavicoví aktivisti, ale samotné koncerty. Pojmom "generácia skutočnej hodnoty" sa zrazu oháňal každý, kto chcel opísať životný štýl a aktuálne trendy mladých.

Na výrobkoch vo väčšine obchodov po celom svete sa o niekoľko dní zmenili cenovky. Okrem sumy, ktorú treba zaplatiť pri pokladni, pribudlo na nich aj oveľa nižšie číslo predstavujúce ozajstnú hodnotu produktu.

Priznanie firiem k nemilosrdným snahám o zisk bolo úspešné vďaka dnešnej zosilnenej intuícii. Na ovládanie nového automobilu a prístrojovej dosky údajne stačí sadnúť si za volant a človek na všetko príde sám. V charakteristikách niektorých videohier sa zasa píše, že vďaka ich intuitívnemu ovládaniu sa netreba brodiť rozsiahlym manuálom - prosto treba začať hrať!

Šialene premrštené ceny kupujúcim neprekážali. Pri priznaniach ďalších a ďalších firiem som nevychádzal z úžasu. Zmocňoval sa ma zvláštny pocit, keď som si pomyslel, že najúspešnejším výtvorom v mojom živote je fantazmagória, pieseň, v ktorej nie je ani jediná mnou vytvorená nota.

Pohltili ma však nové starosti.

S chlapčenskými skupinami je to podobné ako s televíznymi seriálmi. Hneď ako divák stratí o niektorú postavu záujem, je z príbehu vyradená.

Naše vydavateľstvo si pravidelne platilo drahé výskumy trhu, ktoré ukazovali, na ktorom mieste na pódiu majú jednotliví členovia stáť alebo čo, komu a ako má priniesť pripravovaná pieseň.

Najnovší vývoj so skladbou Robím to iba pre peniaze a obrovský mediálny záujem o Letiziinu smrť ma okamžite posunuli do popredia. Celosvetový hit a najnovší spoločenský trend zmenili priority Iconu.

Už som nebol piaty, nenápadný a zastrčený. Stal som sa lídrom.

No ja som túžil po menšej sláve.

Chlapčenské skupiny prehľadne ukazujú postupnú evolúciu hudobných technológií, fungujú na trhu vo vývojových etapách. Chcel som sa čím skôr dostať do fázy, ktorá sa nazýva odmlka v úzadí, ale rituál mi pridelil jasnú a príliš významnú úlohu.

Na turné na podporu nového singla som sa stal vrcholom gýčovej nádherly koncertu. Pri poslednom prídavku som osamotený stál na vyvýšenom podstavci. Vial na mňa umelý vietor, ktorý naplňal pódium horúcimi závanmi a miatol usporiadanie farieb.

Potom na chvíľu nastalo ticho. Z temnoty ku mne honosne pristúpila skupina šéfov z vydavateľstva, ktorí mi verejne odovzdali honorár za vystúpenie. Aby naplno uspokojili príslušníkov generácie skutočnej hodnoty, nevenovali mi iba nenápadnú bielu obálku s bankovým šekom, ale mohutný kufor plný peňazí.

Zaznelo patetické syntezátorové kvílenie. Cvakli zámky a dav uvidel dlhočizné farebné rady naukladaných bankoviek, ktoré som zarobil zajedno vystúpenie. Masa búrlivo jasala.

Napriek fantastickým zárobkom som sa predstave mediálneho lídra bránil. Ťažko som si osvojoval nové gestá, ktoré mi odporúčali.

Počas nasledujúceho týždňa so mnou dokonca nakrútili televíziu reláciu Chcem sa stať. Dnes: Alfred Raff!

Jediným zámerom obľúbeného programu bolo splniť najväčší sen fanatickým priaznivcom Iconu. Na výberové konanie prišli stovky zúfalcov, ktorí do najmenších podrobností napodobňovali moje módné doplnky, účesy, gestá, výroky aj tanečné kroky.

Producenti ma určili za šéfa výberovej komisie.

Dlhé hodiny som uprene pozoroval mládenčov, ktorí otvárali ústa na playback, krvopotne sa trápili pri tanečnej gymnastike a zahanbene sa smiali. Od znechutenia sa mi až tislí slzy do očí.

Môj odporný dvojník, ktorý napokon zvíťazil, karaoke štýlom zaspieval pieseň Robím to iba pre peniaze. Zaplatil by som mu čokoľvek, keby sa mi ihneď stratil z očí. Jeho vlhké pery, ktoré dojata artikulovali môj primitívny text a romanticky načuchraný štýl, boli mimoriadne odporné.

Televízne štúdio ihneď po odvysielaní programu zverejnilo rozpočet na túto zábavku pre zakomplexovaných súčasníkov. Astronomická suma by aspoň pol roka hravo uživila nejednu africkú republiku.

Mohol som sa radowať zo slávy. Tešiť sa z nadšených ohlasov na skladbu, ktoré niekoľkonásobne prekročili všetky očakávania. No už som sa nedokázal tváriť šťastne.

Šialene mi chýbala Letizia. Moje spomienky na ňu zostali príliš živé a nedokázal som im uniknúť.

Vybavoval som si v pamäti každú chvíľu strávenú s ňou tak jasne, akoby sa to stalo pred piatimi minútami. Slabnúci obraz jej siluety mi počas osamelých nocí poletoval za zatvorenými očami. Oddával som sa víziám a niekedy sa mi zdalo, že ešte stále stojí vedľa mňa. Viac ráz som za ňou natiahol ruku do hustej tmy. Nič som nenahmatal. Nestála tam. Letizia už naozaj nebola medzi nami. Zakaždým mi len mihotavé tieňe prekázali pomedzi prsty.

Keď som sa ráno zobúdzať, mal som paradoxný pocit, že ozajstnou skutočnosťou bol sen, ktorý som práve dosníval, a to, čo vidím, keď otvorím oči, sú iba akési nejasné tieňe.

Pôžitok som prežíval jedine vtedy, keď ma ovládol závrat. S občasnou bolesťou prichádzala perverzná slasť, maznavá lahoda, nerozhodná a vleklá. Krutosť mi však prinášala prikrátke potešenie. Nadmerne som sa potil a to ma oslabovalo. Rozhodol som sa, že umŕtvim svoje zmysly.

Chodil som so sklopenými očami. Neobzeral som sa doľava ani doprava. Zrakom som uhýbal pred pátravými pohľadmi. V dave ľudí som kráčať ako medzi príznakmi. Oči som pri koncertoch Iconu upieral iba na predmety, ktoré sa ma nijako netýkali.

Sluch som si otupoval tým, že som viac času než kedykoľvek predtým trávil so slúchadlami na ušiach pri svojom notebooku. Priebežné produkčné práce som počúval na najvyššej znesiteľnej hlasitosti.

Keď som zostal osamote, zámerne som nechtami prechádzal po plechu. Alebo som škriepal príborom po chrómovanom dreze.

V hoteli som spával na zemi, aby sa mi ležalo čo najnepohodlnejšie. Neškrabal som si chrasty.

Neumýval som sa, nekrémoval ani neholil.

Prepadol som duševnej vyprahnutosti, spojenej s rozbuštenými pochybnosťami a vrtochmi. Nesmierny pocit sily mi vnukalo vedomie, že jediným chvíľkovým ústupkom môžem celú svoju snahu razom zmariť, preto som sa novej činnosti oddal ešte náruživšie.

Ešte nikdy som sa necítil taký nepokojný. Nanič. Nesvoj. Chcel som tie pocity ešte zosilniť, aby prebili všetky ostatné vnemy.

Chuť som si kazil fastfoodom. V drahých reštauráciách som si zasa zámerne objednával jedlá, ktoré som od detstva neznášal. Rýchlo som si do úst pchal potraviny, z ktorých ma jednoducho nadúvalo. Mal som pocit, že keby môj žalúdok prijal tieto ohavné jedlá, pochutil by si na nich ako na maškrtách. Lial som do seba vriaci čaj, z ktorého mi skrúcalo črevá.

Čuch som trýznil pachom nevetraného vzduchu a potu. V ústach sa mi zbiehali sliny.

Zakrátko sa mi v očiach zahmlievalo. Veci som videl zdvojené, krútili sa. Prestával som správne vnímať vzdialenosti. Postupne prichádzali aj sluchové ilúzie a vôňové halucinácie.

Onedlho sa dostavila reakcia.

Fiona Unruh mi po štyroch dňoch zakázala ukazovať sa na verejnosti. Turné po Anglicku sa dočasne pozastavilo.

Na piaty deň prišla po mňa do hotela sanitka.

Odmietol som nosidlá, ale ledva som sa k modro blikajúcemu vozidlu dovliekol. Šoféri v bielych plášťoch a belasých nohaviciach ma nadvihli a pomohli mi vliezť do zadnej časti. Sestrička zapálila stropné svetlá a jemne ma uložila na mäkké biele lôžko.

"Čo najrýchlejšie na detoxikačné oddelenie. Zavolám do špitála, aby už vedeli, o čo ide, keď tam prídete. Určite bude potrebovať transfúziu a infúzie," hovoril sanitár.

Sotva som si ľahol, zakrútila sa mi hlava a zrak sa so mnou začal zahrávať. Pred očami sa mi vznášala zelenkastá hmľa. Nad hlavou mi prebleskovali neurčité tvary.

Previezli ma do prestížnej súkromnej nemocnice Bloom's na juhozápade Londýna. Pred vchodom sa rojili sanitky. Do prijímacej miestnosti vnášali mnohých pacientov na nosidlách, kým ustarostení príbuzní zostávali v čakárni. Popri mne prepochovalo viacero tvárí, ktoré pripomínali pestré obrázky kaleidoskopu.

Legendárny londýnsky dídžej opitý bľabotal natrhnutými perami, všimol som si aj niekoľko dier po čerstvo vyrazených zuboch. Mladá seriálová herečka so sivobiелou pokožkou sa otráвила v reštaurácii a potrebovala vypumpovať žalúdok.

Úspešný televízny režisér, závislý od cracku, v blúznení spadol zo schodov.

O všetkých postihnutých sa sestričky šikovne, rýchlo a nenápadne postarali. Lekári posudzovali stupeň

naliehavosti poranenia, aj na akom oddelení treba pacientov ošetriť.

Vydavateľstvo pred verejnosťou predstieralo, že som dostal zákernú smrteľnú chorobu. Trocha lacný trik na rozjatrené city tínedžeriek, no šéfovia labelu netušili, ako blízko boli k pravde. Ľahostajne som sa zmieril s cynizmom svojich nadriadených, ktorí na neskôr naplánovali moje zázračné uzdravenie. Netušili, že už som nemal odkiaľ набраť nové sily.

Ovzdušie v špitáli ma ťažilo. Personál bol hlasne mnohovravný, hlúpy a dojatý mojou prítomnosťou aj rozpoložením. Ležal som osamelý v rozľahlej luxusnej izbe, ktorá by potrebovala zopár drastických zmien v interiérovom dizajne. Obklopovala ma samá bielosť. Hlavnou atrakciou bol televízor, na ktorom stála porcelánová soška muža, čo v rukách lámal barlu.

Návštevy som k sebe nevypúšťal. Napriek klimatizácii som mal dojem, že vzduch redne a rozpína sa.

Dostával som jednu infúziu za druhou. Dvíhal sa mi žalúdok. Horúčosť bola čoraz dusivejšia.

Utišujúce prostriedky ma už neupokojovali, naopak, vzrušovali ma a odníмали mi odpočinok. Pomaly som počítal minúty plynúceho času. Už som sa nepotreboval dráždiť bolesťou.

Vedel som, že medicína eviduje zhruba dvetisíc druhov chorôb, no iba pri päťsto z nich je známa príčina.

Väčšina chorôb zostáva rovnako neznáma ako v ére mágie.

Primárom nemocnice bol vysoký Ír Roger Harv. Vek som mu odhadol na čosi vyše štyridsiatky. Mal červenoplavú ofinu, strapatú ohnivú bradu a unavené modré oči. Rukávy košele nosil vyhrnuté do polovice šľachovitého predlaktia. Jeho úsmev mal úctyhodné rozpätie.

Vyzvedel som od neho, že v lekárskej vede kedysi existovala teória, podľa ktorej sa choroby vôbec nedajú usporiadať. Človek si údajne ochorenia vyvoláva z vlastnej životnej situácie, je zodpovedný za to, aké ho postihnú a kedy. Ľudia verili, že príznaky neduhov sa prejavujú aj po smrti, pri skúmaní mŕtvol.

Živý človek sa vtedy prvý raz zo systému chorôb vylúčil, bolo z neho podstatné len to, čo v ňom už nezostalo ľudské.

Nezaujímali ma mŕtvoly, ale moje vlastné živé telo.

Počasiu neprestajne šarapatilo. Otupene som hľadel na biele steny a sivé dažďové oblaky. Opustenosť mi vracala do mysle Letiziu. Ale onedlho sa všetko zmenilo.

Pod mojimi oknami začali napriek hustému dažďu rumázgať -nášť-ročné dievčatá, ktoré sa nevedeli zmieriť s mediálne vytvorenou predstavou, že čoskoro zomriem. Dokázali by urobiť čokoľvek, len aby som sa čím skôr uzdravil. A bolo ich čoraz viac.

Po hodine som vstal a pozoroval ich spoza závesu. Na okno hlučne padali ťažké kvapky.

Fanyvky húfne nosili k vysokému plotu nemocnice dary. Plyšové hračky. Kozmetické kufríky. Farebné obálky s listami. Ružové gumené srdcia. Lesklé časopisy. Kytice. Hrubé tajné denníky. Sladkosti.

Rýmované básne. Tričká s nápismi. Vlastnoručne vyrobené insitné sošky.

Keď navečer prestalo pršať, pod mojimi oknami sa rozsvietili tisíceky sviečok. Žltá žiara zaplavila šire lesklé okolie.

Hoci ma umárala horúčka, toto divadlo ma vzpružilo.

Zhromaždené dievčatá celú noc ticho spievali pieseň Robím to iba pre peniaze. Zrejme si mnohé z nich mysleli, že nemoc iba predstieram, aby som zarobil ešte viac. Netušili, že toto som už nerobil pre peniaze. Vedeli len to, že imitovaná revolta zakaždým raz za čas úspešne dobýja hitparády a že nijaká nekomerčná časť MTV nejestvuje.

K nemocnici dorazili policajné vozidlá, aby dav udržali pod kontrolou a zabezpečili moju ochranu.

Obkolesili vstupnú bránu, pretože fanatickí fanúšikovia sa pokúšali dostať ku mne dovnútra.

Ruch neustal po celú noc, ktorú som strávil na dlážke vedľa posteľe. Podarilo sa mi privolať len krátke zdriemnutia. Na poruchy spánku som si už zvykol, ale nasledujúce ráno som sa prebral výnimočne zúrivý. Zmizli vo mne všetky vzruchy. Už ma nerozptyľovali nijaké zábavy ostatných. Pri pohľade z okna som sa rozhodol dlhšie nečakať.

Chcel som dať svojim fanúšikom otvorene najavo, čo si o nich myslím. Vyžíval som sa v tom, ako sa mi hnušia.

Začal som vyvádzať.

19: znič to, čo ničí teba

Zavrel som za sebou dvere hotelovej izby a v hlave sa mi rojili myšlienky. Spájal som v mysli jednotlivé

fakty. Obraz nebol ani zďaleka kompletný, ale obrysy sa už vynárali.

Zachvátila ma neovládateľná zlosť, no môj hnev sa neprejavoval výbuchom ani slzami. Nikto ma nebude počuť, skučať ani nariekať. Takú radosť neposkytnem nikomu.

Karismin asistent mi o chvíľu priniesol zadanie pre novú skladbu. Nervózny, vystrašený a veľmi vzrušený som sa pustil do nahrávania.

Pracoval som bez prestávok. Neustále som myslel na to, že víťazom budúcej vojny bude ten, kto dokáže najlepšie zužitkovať elektromagnetické spektrum.

Vlnenie. Kmity. Frekvencie. Vnímanie zvuku ako smogu.

Akustický priestor je zásadná ekologická hodnota.

Predstavoval som si infrazvuk, ktorý dokáže vyvolať šialenstvo aj rozklad organických buniek.

Rytmiku som programoval v zimničnej triaške. Divo som ťukal do klávesov notebooku. Pamäť mi zachovávala v celej sviežosti každý pocit.

Pri tvorbe sa zo mňa stal voyeur, ktorý sa nezaujíma o nič iba o detaily. To ostatné som povytáhoval z nekonečnej rárohárne, zo svojho počítača tragicky neschopného zabúdať.

Ľudia sa dajú presvedčiť o hocičom, keď sa zintenzívnia detaily. Treba ich presýtiť hustotou faktických informácií a ilúziou hodnovernosti.

Poslucháči popu nevnímajú šírku, priestor, celok, ale iba refrén, samotnú energiu hudobnej správy. No poskytoval som im aj bezcenné odtienky, falošné jemnosti a prázdne rafinovanosti. Neprestajne som myslel na to, že dnes si už nikto neoveruje fakty.

Reprodukoval som motívy. V záujme budúcej súmernosti som menil tóniny. Pracoval som s celým systémom dejín popu. Sondoval som v ruinách skladieb, ktoré mi zaručovali úspech.

Vdychoval som nový život zlomkom slávnych piesní aj povedomým hlasom začutým v rádiu. Oživoval som stratené zvuky zachytené v prchavom okamihu ich krátkej existencie. Môj počítač sa zmenil na cintorín pre mŕtve frekvencie.

Konformne som sa prispôboval väčšine. Desať ráz viac experimentovania, prekvapení a odvahy sa nachádza v diskmenoch, videohrách, outdoorových doplnkoch a v drahých popových skladbách než vo všetkých takzvaných alternatívnych nahrávkach za rok dohromady.

Nemal som čo stratiť. Zúfalosť posledných týždňov, ktorá postupne prešla v akýsi ťaživý tlak, pominula. Samovražda by sa pre mňa stala len chvíľkovým rozptýlením. Uvedomoval som si, že nejestvuje čin, ktorý by sa napokon nestal zbytočným. Rozhodol som sa predísť márnosti, ktorá čaká na všetky úsilia.

V noci som nespál ani minútu. Až do konca nahrávania som sa držal diabolského, ale až príliš realistického zákona, ktorý sa črtá architektonicky aj mediálne: čím viac popu, tým viac znečistenia.

Za tridsať dva hodín som pre Karismu pripravil skladbu s jasným hitovým potenciálom.

Bude to moja záverečná pieseň, preto som ju nazval Posledný hit.

Odmietal som dlhšie sa pozeráť na monitor.

Odniesol som hotovú nahrávku Karisme. Potešila sa, poďakovala mi a poslala ma poriadne sa vyspať.

Uľavilo sa mi, že odo mňa nechcela nič iné.

Nešiel som do postele. Zbavil som sa povinnosti a konečne som mohol konať. Nabral som odvalu.

Vyšiel som do projekčnej miestnosti o poschodie vyššie. Dvanásť hodín bez prestávky som sledoval akčné filmy s Arnoldom Schwarzeneggerom. Potreboval som rýchlu, účinnú a osvedčenú vojenskú prípravu.

Potom som sa vrátil dole.

Zamkol som izbu a v mysli som kombinoval.

Vedel som, že dnes už upratovali dvakrát. Rozpisy čaty som poznal spamäti. Nikto sem v noci nepríde.

Potom som si ľahol a doprial si štyri hodiny hlbokého spánku.

Po zobudení som ihneď prenikavo vnímal okolie. Rozhliadol som sa po izbe a pustil sa do precíznej práce.

Hľadal som rozvod elektrickej siete. Trvalo to dlho, ale nakoniec som ho našiel v ľavom rohu pod stropom, skrytý pod tapetami.

Pinzetou som odskrutkoval matice. Vybral som skrutky. Uvoľnil páku a vytrhol mriežku. Pracoval som v priesvitných gumených rukaviciach z balenia na farbenie vlasov.

Postfhal som z postele prikrývky, vyhádzal na dlážku bielizníky aj šatníky a zhodil ónyxovú dózu na cigarety. Na farebný zmätok som vysypal obsah zásuviek: arabský telefónny zoznam, hotelový Korán a zápisník.

V kúpeľni som pozhadzoval z políc kozmetické predmety a dôkladne zavrel kohútiky. Odopol som plastový záves na sprche, z držiakov zvesil froté uteráky a vzal ich na posteľ.

Strhol som zo stolíka zošívачku i notebook a uvoľnil sieť nad okenným parapetom. Záclony som hodil na čoraz väčšiu hrbu uprostred izby a dôkladne uzatvoril okenice.

Potom som sa zahľadel na zbierku platní. Videl som úzke chrbty cenných rarít. Nahrávky, z ktorých mnohé som zháňal od svojich štrnástich rokov. No nezaváhal som. Zahrnul som elpéčky do svojho plánu skazy.

Od hlavy po päty mnou prešiel príval strachu, prejav fyzických porúch, čo prichádzajú s uvedením si nenapraviteľnej pohromy. Podstupoval som obrovské riziko. Moje súčasné postavenie bolo ako-tak znesiteľné, ale ak ma odhalia, budúcnosť už taká nebude.

Znič to, čo ničí teba, opakoval som si. Vypol som sa do horúčkovitého úsilia a jednostaj som myslel na Karismine slová o malých nešťastných náhodách.

Zúfalo som potreboval zbraň. Akúkoľvek. Dal som sa do odskrutkovávania nôh stola. Prevrátil som ho, a keďže som nechcel narobiť priveľa hluku, zakryl som drevo dvoma vankúšmi. Z celej sily som sa zaprel. Jedna noha praskla a vzápätí som tvrdým kopnutím prelomil druhú. Tyče mi sadli presne do dlani. Postavil som sa na stoličku a prelomil elektronický hlásič požiaru. Ponáhlal som sa, lebo som vedel, že strážna služba si poruchu ihneď všimne.

Škrtol som zápalkou, priložil plameň k hrbe horľavého materiálu a voľnou rukou si zakryl tvár.

Vzbĺkol oheň.

Hneď som do prostriedku plameňov priložil obe drevené nohy stola, ktorých konce som polial benzínom zo zapalovača. Chvíľu trvalo, kým sa po prvom silnom vzplanutí naplno rozhoreli, ale potom sa zmenili na fakle.

Zamieril som k elektrickému rozvodu.

Priložil som horiace drevo k drôtom. Odvrátil som sa pri tom najďalej, ako som mohol, a natrčil vpred len ruky.

Spustili sa elektrické skraty. V izbe s prskaním zhaslo svetlo. Dúfal som, že som od prúdu vypočil aj chodbu. Za chrbtom som cítil výbuch horúčavy a ohňa. Obzrel som sa a rozkašľal sa od dymu. Plamene menili nábytok na čierne trosky. Bleskurýchlo som na kopu prikladal všetky dostupné horľaviny.

Premeriaval som žiarivý priestor, v ktorom sa mihotal zvířený popol. Steny očerneli a platne sa roztekali. Obklopovala ma nesmierna páľava. Čoraz jasnejšie som si uvedomoval trúfalosť svojho plánu. Ale už nebolo cesty späť.

V hrdle mi vyschlo a tieklo mi z nosa. Zalieval ma pot a zadúšalo ma. Odvšadiaľ vyletovali iskry, no naďalej som prikladal. Vedel som, že odtiaľto musím okamžite vypadnúť. Tvrdohlavo som si opakoval, že do tejto tmavej diery sa už nevrátim. Za nič na svete!

Konce plameňov dosahovali až ku mne, pálili mi chrbát, nemohol som sa nadýchnuť. Zovrel som horiace tyče. Odomkol som dvere a odchýlil som ich. Ihneď som zistil, že na chodbe elektrina funguje. Vonku vládlo ticho. Na chrbte mi vystúpili zimomriavky a na zátylku sa zježili vlasy.

Vyšiel som von a na tvári pocítil závan klimatizácie. Pred očami sa mi vynárali mihotavé sivé body. Sčernetý chrbát košeľe sa lepil na pokožku.

"Horí, horí!" zakričal som. Tvár som upieral do bezpečnostnej kamery a žobronil o pomoc pri hasení.

Oheň sa z mojej otvorenej izby vyvalil na chodbu. Priložil som fakle ku kobercu z umelých vlákien, okamžite sa rozhorel. Vzápätí sa však spustil požiarne alarm, ktorý som nestihol rozbiť. Úzku chodbu zaplnilo ohlušujúce húkanie sirény. Padla na mňa sprška studenej vody.

Pozrel som sa dohora. V zlomku sekundy som ružicu rozbil a potom vyradil kameru.

Vtedy pred mnou zastal prvý ochrankár.

"Horí, horí! Pomóóó!" reval som naňho.

"Čo sa stalo? Hovor!" zakričal z celej sily.

To nemal robiť.

Bleskovo som mu horiace tyče priložil k tvári. Oheň vbehol do otvorených úst a spálil mu pokožku. Nevydal zo seba ani hláska. Chytil sa za prsia. Vytreštil oči, obrátili sa mu stĺpkom. Padol na kolená do žeravých zdrapov koberca. Nabral som ho nohou do tváre. Zaskučal a zvalil sa. Nečakane sa však poležiačky rozpriahol. Vymrštil sa a prehol, čím získal patričnú silu aj prudkosť. Načahoval sa za zbraňou. Skočil som dopredu, odhodlaný na všetko. Vo výskoku som ho kopol ľavou nohou do brucha. Zrazil som ho späť. Zovrel som mu krk, až pokým mu neochablo telo. Nespoznával som sa. Netušil som, kam sa podela moja zbabelosť. Už som to nebol ja. Vytiahol som jeho zbraň z puzdra a potľákal ju. Izba sa medzičasom menila na pahrebu. Chodbu v kúdoloch zapratával hustý dym. Lačno som lapal dych, plný spáleniny. Kríval som, obchádzali ma mdloby. Mal som všetkého zrazu dosť. Možno som bol z bitky trochu nepříčetný. No zaumienil som si, že stav vecí za každú cenu zmením. Aj keby to malo byť k horšiemu. Hoci príšernejšiu situáciu som si nevedel predstaviť. Na opačnom konci haly sa objavili ďalší dvaja Karismini prisluhovači. Bežali ku mne. S úpenlivými prosbami o pomoc pri hasení som sa rútil opačným smerom. V jednej ruke som zvieral facku a v druhej revolver. Nepozeral som sa za seba. Zvyšky energie som venoval výkrikom, ktoré sa zrážali so sirénou. Tesne nad mojou hlavou sa ozvalo krátke hvizdnutie a potom explodoval náboj. Rozbil som ešte jednu bezpečnostnú sprchu. No moja tyč vyhasla. Nemohol som zakladať ďalšie ohne. Oblial ma studený pot, zmocnila sa ma slabosť. Pochopil som, že hra na ohlasovanie požiaru sa skončila. Vtedy sa v celej budove vyplo svetlo. Predo mnou sa rozprestrela tma. Alarm však húkal ďalej. Urobil som v černi prvé vážavé kroky. Pod podrážkami som pocítil šikmú plochu. Prsty narazili na omietku, čo mi pomohlo zorientovať sa. Rukami aj nohami som ohmatával cestu z obavy, aby som nespadol. Našťastie som sa vo svojom väzení už dobre vyznal. Oči si na temnotu postupne zvykli. Otočil som hlavu a uvidel oranžové škvrny. Oheň sa krivolako vzdúval cez záľahy dymu. Kašľal som a krútila sa mi hlava. Na spánkoch som cítil surové pulzovanie. Najvyšší čas vypadnúť odtiaľto, ak si chcem zachrániť život. Podľa dupotu nôh som rozpoznal, že v dome sa rýchlo rozhybali ochrankári. Všetci po zuby ozbrojení. Nechcel som im poskytnúť ďalšiu možnosť pocvičiť si ukazováky, ak by sa tomu dalo zabrániť. Ale čas sa míňal. Nerobilo mi problém zostať dostatočne ticho, lebo strážcovia pri presunoch lomozili. Navyše som už začul aj Karismino vrieskanie. No ťažšie bolo zostať neviditeľný. Vo vzduchu opäť hvízdali guľky. Zo stien pískľavo odlietala omietka. Aj cez hukot navôkol som počul búšenie svojho srdca. Najtichšie, ako som mohol, zamieril som k zadnému východu. V behu som strhol garnížu. Lomoz čiastočne utlmili výstrely. Zabalil som sa do závesu. Vystrčil som ruky a natiahol pred seba pištoľ. Vystrelil som. Hlučná automatická zbraň prudko vyhodila lesklú nábojnicu. Napriahol som tyč a pevnejú uchopil. Vnoril som sa do pavučinovej tabule skla. Tešil som sa na slobodu. Keď som zo seba otriasol črepiny, z úst sa mi dral výkrik, ale nevydal som ani hlások. Priamo pred mnou stál arabský hotelový vrátnik. Pravé oko mu zakrývala monokulárová šošovka nočného videnia. Jeho tvár vyzerala ako ručne leštené drevo. Mal flanelové nohavice, tmavosivé topánky, vlnenú košeľu a modrú kravatu. Hlaveň revolvera postupovala rovnobežne s jeho pohľadom. Ústie mi prichodilo veľké ako tunel. Vedel som, čo ma čaká. Karisma mi dala prečítať aj zopár kníh chorého žánru military, čiže násilníckych rozprávok o vojakoch pre frustrovaných civilistov. Vrátnik ma privítal s nevyspytateľným úsmeškom. Vyzeral ako úbohá imitácia drsného televízneho zabijaka. Pred činom rozmýšľaj... Nemal som na to čas. Na okraji zorného poľa som zaregistroval jeho pohyb, zbraň, blížiaci sa výstrel. Zostávala mi stotina sekundy na to, aby som sa uhol. Hodil som sa strmhľav vpred.

Tyč som mu vrazil do kolena, ako som to videl u Arnolda Schwarzeneggera.

Rana muža podlomila, zachrčal a následne sa prejavil ako pravý príslušník svojej rasy. Keď Arab začne strieľať, neprestane, kým nemá prázdny zásobník. Všetko ilegálne robia Arabi dôkladne. Očakával som ohňostroj.

Zameral som sa na jeho ruku s revolverom. Švacol som ho v okamihu, keď stlačil spúšť. Gulčky rapotali pri mojej hlave a vyletúvali dohora. Takmer som ohluchol.

Zahnal som sa voľnou rukou po jeho tvári. Predlaktie som mu vtisol pod krk. Pažbou pištole som ho tresol po brade a sotil. Nečujne sa zvalil na zem.

Poobzeral som sa s rastúcim pocitom náhlivosti a plynúceho času. Musím si pohnúť. Bleskovo som zo seba odmotal závesy a schmatol zo zeme vrátnikovú pištoľ. Rozbehol som sa, no už po štyridsiatich metroch som zastal. Pri parkovisku.

Prudko som ukazovák stisol spúšť. Tentoraz som ohňostroj spustil ja. Učil som sa rýchlo. Dávky nábojov s burácaním prerážali pneumatiky a plechy. Nepotreboval som rýchlych prenasledovateľov na autách.

Vedľa líca mi so syčaním preletel projektil. Ozvalo sa prenikavé hvizdnutie a v pôde neďaleko sa urobila jamka. Zvyšok inštinktu ma donútil hodiť sa na zem. Vrhol som sa doľava a kotúľal sa po suchej tráve, aby som sa dostal z línie dostrelu.

Obzrel som sa cez plece. Na miestach, kde som pred chvíľou stál, sa pohybovali desiatky rozzúrených ochrankárov. Karisma dávala hlasné rozkazy. Mierilo sa mi čoraz ťažšie. Znova a znova znel oboma smermi sykotavý zvuk a do vzduchu vyletovali gejzíry hlíny a trávy. Zovrel som pery, privrel oči a zaťal ruky v pästi. Prevrátil som sa na chrbát. Bol som skrytý, ale dostal som sa do polkruhového obkľúčenia. Náhle vybuchol zaparkovaný džíp. A vzápätí druhý. Zabudol som na opatrnosť a vyzrel som pred seba. Náraz obe vozidlá na okamih vymrštil a potom sa s hukotom zrútili na zem.

Explózie zmenili parkovisko na nepoznanie. Vraky áut oranžovo horeli. Horiace kusy súčiastok krivoľako preletovali a zapalovali ďalšie vozidlá. Vyfúčané pneumatiky poklesli. Zo zničených motorov sa valil čierny dym. Ochrankári sa pokúšali hasiť. Horúci vzduch len sporadicky prevítavali zmätené výstrely.

Nechcel som ležať a pasívne čakať na smrť. Využil som chaos a dymovú clonu. Plazil som sa doluznačky preč od hotela.

Po chvíli som sa vo vzdialenosti, ktorá sa mi zdala dostatočná, trochu vztýčil, aby som postupoval svižnejšie. Prikrčený som sa predieral cez kríky. Šinul som sa vpred, hoci som už ledva lapal dych.

Potkýnal som sa a padal. Pomliaždené svaly sa bodavo hlásili. Srdce mi brutálne tlklo a pľúca protestovali. Napredoval som čoraz pomalšie, práve keď rýchlosť hrala rozhodujúcu úlohu.

Onedlho ma opustili sily. Zastal som a obzrel sa. Časť hotela sa premenila na blčiacu vyhňu. Ochrankári už za mnou nebežali, ale zbadal som ostreľovačov, ktorí nadobudli stratenú rovnováhu. V zameriavacích križoch ďalekohľadov sa im mihala moja hlava. V komorách pušiek čakali náboje s trhavými projektilmi. Vojaci s vystretými rukami delili a žmurili popri hlavniach, aby trafili presne.

Rozhodol som sa oddialiť nevyhnutný okamih. Z posledných síl vyžmýkaných z ochabnutých svalov vyšvihol som sa na nohy. Uháňal som preč v trasľavých cikcakoch, aby sa snajperom ťažšie mierilo. Všetky zmysly som mal napnuté. Vrhla som sa od najnezmyselných nádejí do najpochabnejších úzkostí. Raz som zveličoval možnosť úniku, hneď zasa obavy z nebezpečenstva, že ma dostihnú.

Za prvou dunou sa rozprestrela púšť. Doteraz som pieskovú pustatinu nepoznal, vyzerala iná ako predstava, ktorú som si o nej utvoril pod vplyvom filmov a kníh, dokonale jednotvárna a zároveň nezvyčajne rôznorodá.

Mesačné svetlo bolo také ostré, že čierne tieň vyzerali ako vyrezané rydlom. Hviezdy zdvorilo viseli nad údolím. Vysoko nad hlavou mi preletovali zblúdené náboje. Mierny svah som ľahko zvládol.

V povetří sa vznášala vôňa prichádzajúceho dňa. Po oboch stranách cesty rástli eukalypty. V diaľke sa črtalo mesto v brieždení. Minúty sa míňali a vzduch sa ani nepohol. Skrútil som smer prudko doľava cez okraj zrázu.

Bežal som ďalej.

20: kolonizátor Afriky

Ráno som odmietol lekársku vizitu. Ako hviezda som mal právo na všetko. Zospodu som počul neutíchajúci spev piesne Robím to iba pre peniaze. Už tak dost' primitívna skladba sa vo falošnom, spomalenom podaní fanyniek zmenila na oplzlú odrhovačku. Prekvapilo ma, že fanúšikovia mali takúto výdrž. Moje znechutenie prekročilo všetky medze. Dospel som do stavu krajnej podráždenosti. Zhnusenie vlastným imidžom dosiahlo vrchol. Rozhliadol som sa po svojej nemocničnej izbe a dostal som smiešnu chuť rozmlátiť úhl'adné rady liekov v bielych políčkách pri stene, lebo urážali môj zrak. Zamieril som do kúpeľne, kde som si nad mozaikovou vaňou dezinfikoval ruky. Prečesal som si vlasy a napudroval tvár. Antiperspirantom s vôňou ambry som si pretrel podpazušia. Potom som otvoril izbové okno. Vyklonil som sa. Len čo som sa vystřčil ponad parapet, dole zavládlo búrlivé nadšenie. Po čase som sa opäť ukázal na verejnosti. Privítal ma jasot. Masa hlasno skandovala moje meno. Nepozrel som sa pod seba. Sledoval som náprotivnú stranu ulice. Pod nízkym nebom, vo vlhkom vzduchu pokryli domy čierne potné škvrny. Na popolavej oblohe sa váľali oblaky. Z rozjímania ma vytrhlo až mrazenie v celom tele. Sklonil som hlavu. Nechutne som si odpľul na skupinu tínedžeriek, ktorá stála najbližšie k nemocnici. Vyzeralo to isto ako pomätenosť, ale konal som nanajvýš premyslene. Zahľadel som sa na dav. Na moju upravenú, no bezpohlavnú tvár sa namierili novinárske objektívy. Upieral som nadol chladné, strašné oči a vyškieral sa pokriveným úsmevom. Ramená, trčiacie z voľných rukávov, sa mi triasli ako v horúčke. Tínedžerka, na ktorú dopadol odporný pľuvanec, mi srdcervúcimi výkrikmi d'akovala. Výskala od radosti a fanatického dojatia. Nemohol som tomu uveriť. Nad hlavy dievčat sa vztýčili pozdravné plagáty so želaním skorého vyliečenia. Spev ohlušujúco zosilnel. Do výšky vyletovali kytice a plyšové hračky. Fanúšikovia rytmicky dupali po dlaždiciach. Pomätené výkriky blaženosti ma vítali medzi zdravými. Nadšený dav sa zakrátko dostával do šialeného varu. Zdesil som sa a chriakal na dav znova a znova. Obrazová halucinácia ma odnášala ďaleko od Londýna. Predstavoval som si, ako ma masa rýchlo začne nenávidieť. Stanem sa znesväteným, banálnym, takmer odpudzujúcim a onedlho sa na mňa zabudne. Tešil som sa na to ako na zázrak. Po krku mi stekali sliny. Pľul som, kým mi v ústach načisto nevyschlo. Vyčíňanie privádzalo burácajúci dav do slastnej extázy. Fascinované obecenstvo mi nadšene aplaudovalo. Niekoľko dievčat od vzrušenia omdlelo. Akási mladá žena sa razom vyzliekla zo šiat a nahá sa divoko roztancovala. Podobné veci som už zažil na koncertoch Iconu, ale vtedy ich nerobili len pre mňa. Meravo som sledoval pohyby a krásu tanečníčky. Do omráčeného mozgu sa mi vkladal každý kúsok jej nahoty: liatinové ramená, kypré boky, šľachovité nohy, lesklá pokožka. Jej úporný pohľad na mne visel, vnikal do mňa a rozrušoval ma až do špiku kostí. Kývala na mňa rukami. Pevné a ostré belostné prsia so vztýčenými bradavkami sa rytmicky kolísali. Z pier som čítal prísluby akýchkoľvek rozkoší. Na meravom krku túžobne zvrátila hlavu a na okamih vo mne vyvolala omamnú žiadostivosť. Na druhom konci preplnenej ulice zaznelo prenikavé zavýjanie sanitky. Zhrozil som sa. Náruživosť ženy ma rozčarovala. Nezriesol som pohľad na jej pružné a vlhké telo. Jej správanie ma nabádalo do protichodnej výstrednosti. Odvrátil som zrak. Policajné vozidlá zapli húkačky, lebo sa pokúšali rozdeliť masu na dve časti a nastoliť poriadok. V megafóne sa ozývali výzvy na upokojenie vášní, pretože dievčatá sa čoraz väčšími jašili. Reportéri a kameramani využili zmätok a hŕfne sa tlačili dovnútra budovy. Kordón policajtov im vtom bránil štípmi aj vlastnými telami. Pri plote rýchlo pribúdali zátarasy. Pach vlastného potu mi zaplavil vyčerpané nozdry. Zasiahol ma prudký otras. Ohlušujúco som počul neznesiteľné hučanie v žilách, ktoré mocne ťikli pod kožou hrdla. Správal som sa ako posadnutý. Takmer polomŕtvy som klesol na parapet. Po záchvate hnevu nasledovala chvíľa ochabnutia. Odvrátil som sa, akoby mi izba mohla poskytnúť útočisko. Sadol som si na posteľ.

Dopadla na mňa úbohosť všetkých mojich pokusov. Dostal som do celkom inej roly, než o akej som sníval. Už neboli možné nijaké ilúzie.

Rozpamätával som sa na vytúženú povrchnosť, ktorú som chcel v kapele dosiahnuť. Mienil som spomienky okamžite zatlačiť do úzadia, aby som sa vôbec dokázal skoncentrovať.

Kedysi ma uspokojovalo, že som sa dostal do šoubiznisu, do toho obávaného sveta obchodu, sledovaného miliónmi vydedencov, ktorí spievajú karaoke, čítajú hrubé romány o škriatkoch a nakupujú až do omámenia. Okolnosti sa však vyvinuli v nepredpokladanom smere.

Márne som sa usiloval spomaliť si pulz. Na chvíľu som zabudol na svoje telo, ale podráždenie zmyslov mi ho znova pripomenulo.

Dostal som chuť na rozkošný a odporný zvyk, ktorého som sa nevedel vzdať, hoci ma nivočil. Chcel som pridať k vidinám aj telesné podnety. Lenže aby ma v tej chvíli niečo zabolelo, musel by som sa smrteľne zraniť.

Košľa sa mi prilepila o svrbíaci chrbát a mokrá hrud'. Nohy a dlane mi zvlhli. Z čela mi dolu lícami stekali slané cícerky. Pot sa mi chladno rinul po sluchách. Mihalnice mi oťaželi, sipel som.

Spev zdola neutíchal.

Dodnes som úspešne klamal sám seba, ale už som dlhšie nevládal. Promiskuita popularity sa stala najväčšou hrôzou môjho života. Úspech mal presne opačný účinok. Uvedomil som si, ako dlho som už nenahrал jedinú poriadnu skladbu. Padol som až na dno.

Pokúšal som sa myslieť na Letiziu, ale spomienka už nedoliehala až ku mne, redla a strácala sa. Oživoval som si predstavu jej tváre, ktorú však bolesť a nervová rozháranosť takmer úplne rozmazali. Ročné obdobia sa vystriedali a medzera medzi mnou a jej smrťou sa rozšírila. Najdôležitejšie chvíle strávené s ňou sa mi z mysle vytratili, zasunuli sa kamsi do tmy na úplný okraj pamäti. Desilo ma, že som také dačo dopustil.

Kým som sa stihol vydýchať, do izby bez zaklopania vošla Fiona Unruh.

"Vypadni! Okamžite!" zareval som, keď ešte len prekračovala prah dvier.

Neposlúchla ma.

"Alfred, prosím ťa, neprestávaj..." naliehala Fiona, ale prerušil som ju.

"O nič ma nežiadaš. Neospravedlňím sa. Uvedomujem si, čo som urobil. Vykonal som to zámerne.

Nemienim sa s tebou zhovárať. S kapelou končím. Odchádzam z Iconu. Je koniec, ohlasujem rozpad.

Nechaj ma osamote a ihneď odtiaľto vypadni!"

"Alfred, ty mi nerozumieš," otravovala ďalej.

"Skôr ty nerozumieš mne, Fiona. Povedal som, vypadni!" kričal som na ňu vrcholne rozčúlený.

"Ja predsa nechcem, aby si sa ospravedlňoval!" odsekla. "Bol si úžasný. Len do toho! Vydrž a za žiadnych okolností neprestávaj. Fanúšikov máme k dispozícii ešte na ďalších šesť hodín."

"Čo to trepeš? Koho máš k dispozícii? Ak ma budeš zasa balamutiť, skončil som s tebou," vyhlásil som vyjavené, lebo som nechápal, o čom hovorí. Hlas sa mi vymkol spod kontroly. Cítil som tupú bolesť v spánkoch.

"Myslím ten dav pod oknami," vysvetľovala Fiona.

Oči jej od vzrušenia zjasneli do čirej a chladnej belasosti, boli hrozné. Zrenicami prechádzali ohnivé farby. Rozchýlené nosné dierky sa ligotali.

"Zareagoval si super," pokračovala. "Tvoje plávajúce už vysielali na väčšine televíznych programov, pričom ich vzápätí stihli zakázať. Ohlasy však boli také dobré, že sme sa rozhodli zaplatiť za ich zaradenie do hlavných večerných správ. Našťastie dnes nikto slávnejší nič otrasnejšie nevyviedol. Aspoň zatiaľ. Ak máš chuť, pokojne sa z okna môžeš aj vydávať. Fanúšikom to prekážať nebude, počítajú s tým."

Akoby sa vo mne zasekla krv. Nemohol som uveriť jej slovám. Zneistel som, srdce sa mi rozbúšilo. Tvár som mal ľadovú a šialenú. Zátylok a chrbát sa topili v mlákach studeného potu.

"Ty mi chceš povedať, že tam dole pod nemocnicou sú vydavateľstvom objednaní ľudia? Vráťane nahej tanečnice?" vyjachtal som.

"Samozrejme," odvetila. "Možno zopár -násťročných nešťastníkov prišlo aj dobrovoľne. Ale poväčšine sú to nami povýberaní ľudia z katalógov modelingových agentúr. Pri takom počte sme dokonca dostali

množstvom zľavu. Sú perfektní. Dokonca sú pripravení aj na možnosť, že budeš vyhadzovať z okna nábytok. V databázach sú už zopár rokov okrem hostesiek, modeliek a moderátorov aj profesionálni popoví fanúšikovia. Zväčša trénovaní tanečníci, roztlieskavačky, bývalí atléti a podobne. Sám predsa vieš, že štandardná reklama na mladých už takmer vôbec nepôsobí, naopak, vrcholne ich znechucuje. Naši ľudia preto vyzerajú všedné a pritom nenápadne upozorňujú okoloidúcich na nové cédečko Iconu. Hovorí, ako veľmi sa im páčilo, a odporúčajú ho kúpiť ako darček na Vianoce. Ozaj, už ti je lepšie? Čo na ten dav hovoríš? Si spokojný?"

Neodpovedal som.

Strpalo mi celé telo. Dlhodobá nespavosť a nové, horúčkovité rozrušenie spôsobili, že som nadobudol dojem, akoby som sa nezadržateľne rútil do priepasti. Chcel som sa ubrániť zúfalstvu, ale chýbali mi prostriedky.

Pochopil som, že moja cesta k povrchnosti je na konci.

Neviem, ako som mohol zabudnúť, že dnešní tínedžeri sú ako kedysi Afrika. Treba ich kolonizovať.

Všetkými prostriedkami.

Stal som sa jedným z dobyvateľov.

Štyri nadnárodné koncerny, ktoré vlastnia 90 percent všetkého zábavného priemyslu, sú šialene zadĺžené, takže pre úspech urobia naozaj čokoľvek. Nie náhodou sa tri najsledovanejšie televízne programy sveta volajú Debil, Žrádlo pre hlupákov a Svinstvo.

Počul som o novej vlne marketingu, pri ktorom mladí ľudia objednaní firmami nadväzujú predstierané kamarátstva, aby spolužiakom predali niektoré výrobky. Alebo organizujú pre svojich známych falošné priateľské večierky, ktoré sú v skutočnosti utajenou prezentáciou produktov.

Vedel som o početných rozvodoch, keď sklamaný muž zistil, že manželka s ním žije len pre dlhodobý odbyt luxusnej pánskej kozmetiky preňho, jeho kolegov a známych. Čítal som aj o čoraz častejších samovraždách mladistvých, čo sa dozvedeli, že ich starší a obdivovaný kamarát, trendsetter, sa s nimi ochotne stretáva, len aby ovplyvnil ich spotrebiteľské návyky, a v skutočnosti nimi pohŕda.

A teraz som naletel, že davy na ulici dobrovoľne skandujú moje meno a dievčatá sa pre mňa vyzliekajú donaha na verejnosti. Dokonca som sa preto vrcholne rozčúlil. Neviem, ako som mohol byť taký naivný. Preľakol som sa, lebo mi napadlo, že možno aj Letizia sa so mnou stretávala len na príkaz vydavateľstva, aby zabezpečila komerčný úspech skladby Robím to iba pre peniaze. A ja som vo svojej hlúposti tomuto projektu dokonca pomáhal. Alebo Letizii na mne naozaj záležalo?

To sa už nedozviem.

Nebol som si istý ničím. Keby som v tej chvíli prehovoril, neveril by som ani svojim vlastným slovám.

Vychádzali by mi z úst ako naspamäť naučená agentúrna správa o nešťastí, ktoré sa prihodilo neznámemu človeku v cudzej krajine.

Zatajil sa mi dych. Ocitol som sa na bode nula, nerozumel som ničomu. Dusil som sa v ovzduší uzavretej nemocničnej izby. Jednostranne zaneprázdnená myseľ mi premietala dnešné udalosti ako zrýchlený sled zlého sna.

Bezvýsledne som túžil otupiť myšlienky, ktoré mi napĺňali hlavu. Silil som sa do utišenia. Chcel som si dožičiť konkrétnu činnosť, ktorá by ma rozptýlila, uvoľnila by nervy, upokojila ma.

Namiesto toho som Fionu násilne vyhodil z izby. Ďakovala mi a spoza dverí ma hlasno povzbudzovala vo výstrednostiach. Namiesto mňa jej odpovedal čudný, príkry rehot, ktorý mi vyrážal z hrdla.

Lomcovali mnou kŕče. Pochytil ma ešte prudší záchvat ako pred chvíľou. Povedal som si, že keď mám dav k dispozícii ešte na ďalších šesť hodín, využijem to do sýtosti. Prestal som sa ovládať.

So zúrivou a drsnou vervou som páchal výstrelky, o akých som dovtedy ani nesníval. Len nejasne som si uvedomoval, čo vlastne stvárať.

Vyhadzoval som nábytok z okien. Pokúšal som sa vydávať ponad parapet. Rozmlátil som zariadenie izby. Vyvreskoval som bludy a vydával hnusné pazvuky. Búšil som do okeníc. Zuby mi klepotali a od triašky meravela chrbtica.

Akoby som chcel sám pred sebou odčiniť svoje strápnenie, na plné hrdlo som vykrikoval, aký honorár za svoje besnenie dostanem. Vymýšľal som si však také prehnané čísla, že mi isto neuverili ani detskí diváci. Za každý ďalší bláznivý čin som si od vydavateľstva drzo verejne pýtal horibilné sumy.

Neprestával som besnieť celých šesť hodín až do absolútneho vyčerpania.
Bol som debil. Robil som samé svinstvo. Ponúkal som žrádlo pre hlupákov.
21: cudzie svety

Na predmestie Dubaja som dorazil po dvoch hodinách putovania z južnej strany, od nehostinných priemyselných predmestí. Mechanicky som kráčal popri radoch hotelov. Turistické budovy mali na ulici abstraktnú podobu, ako v noci, keď ich zjednodušujú tieň a ticho.

Pozdĺž čiar brehu rýchlo odtekal odliv. More stmavlo a vyleštilo sa od vetra. Trojuholníkové plachty stáli nafúknuté na obzore.

Ráno už poriadne pokročilo. Stúpajúce slnko roztínalo bledú púšť obzoru. Príboj sa so šepotom vln rýchlo valil k pevnine a postavy v ďalekých kalužiach plytkého mora menil na ostrovanov.

Čoraz jasnejšie som si uvedomoval, že zmätené obrazy, ktoré sa mi v mysli vynárali z uplynulého dňa, sa mi neprisnili. Stále som sa nepozviechal z požiaru hotela ani z toho, že sa mi nejakým zázrakom podarilo ujsť. Mal by som sústredene rozmýšľať, ale nebol som toho schopný. Navyše som nevedel, či som sa prenasledovateľov naozaj striasol.

Moja prvá myšlienka bola požiadať o pomoc, nájsť niekoho, kto by vedel obnoviť poriadok a zvládnuť chaos, z ktorého som len-len že vyviazol. Lenže na nikoho som nenašiel. Niekoľko ráz som sa pokúsil zastaviť chodcov, ale tí zarazene hľadeli na môj čudný výzor, vyhli sa mi a ponáhľali sa preč. Radšej som už nikoho nekontaktoval, aby ma nepokladali za bezdomovca alebo za blázna. Ako by som aj mohol udať Karismu Čas? Veď som ani nevedel, či je to jej pravé meno.

Zvažoval som, či mi počas pobytu v hoteli niekam nevložili malú vysielaciu alebo odpočívacie zariadenie. Bolo to nepravdepodobné. Navyše som so sebou takmer nič neniesol. Miniatúrna súčiastka by sa zmestila jedine do hodínok, preto som ich pre istotu zahodil.

Napadlo mi, že by som sa mal zbaviť aj pištole. Potom som si však uvedomil, že zbraň sa mi ešte môže zísť. Zastrčil som si revolver hlbšie do vrečka, no aj tak som sa bál, že jeho obrysy sú ľahko rozpoznateľné.

Policajťov som nikde nevidel, čo ma potešilo, pretože, ako som už vedel, s veľkou pravdepodobnosťou spolupracovali s Karismou. Marilo sa mi, že Spojené arabské emiráty sú jednou z najbezpečnejších krajín sveta a kriminalita je tu minimálna.

Sčernetú košeľu ako po spálení žehličkou som hodil do smetného koša a zostal len v dokrkvanom bielom tričku s krátkymi rukávami.

Cítil som, že mám slabšie popáleniny. Údery som radšej nepočítal, lebo by som stratil vôľu. Ešteže som voči bolesti z veľkej miery otupel. Usiloval som sa znova získať sebaovládanie. Nemienil som sa jednoducho vystrašene obzerať za seba. Napriek všetkému ma po veľmi dlhom čase znova opájal pocit istej voľnosti.

Zahľadel som sa smerom na pláž a pripadal som si, akoby som sa pozrel na akési cudzie svety.

Navonok sa počas môjho únosu nič nezmenilo. Pri pohľade na zmes beloškých dovolenkárov ma zamrazilo v kostiach.

Rozvalené telá zaliate zlatým svetlom žiarili morskou vlhkosťou. Zlepené mokré vlasy opálených žien schli pomaly a slano. Obrovské kostrbaté kamene svietili chladným leskom. Zvažujúcu sa hrázu pokrývali pestré uteráky, napité teplou morskou vodou. Pri brehu sa všíla žatva mušlí a chalúh. Na modrej hladine sa náhodne vynárali ruky, hlavy v kúpacích čiapkach, prsia aj modré orosené nápoje. Neďaleko brehu sa vo vlastnej vodnej brázde pohojďával ligotavý biely motorový čln.

Zdvihol som zrak k mrakom, ktoré vietor plazivo unášal k moru. V diaľke škvrnili oblohu štíhle stožiare a za nimi sa črtala rozmazaná osnova centra mesta. Vedel som, že ak mienim čokoľvek podniknúť, musím zájsť práve tam. Úpál som sa na túto myšlienku, hoci som nemal potuchy, čo v strede Dubaja urobím.

Pred vchodom do stupňovitého prímorského hotela Bin Majid som si na druhej strane reklamného pútača preštudoval zložitú mapu mesta. Deliacu čiaru centra tvorila dlhá, klľukatá zátoka Al-Kor.

Východná časť sa nazývala Deira, západná Búr Dubaj.

Po chvíli čakania na opustenej zastávke som nasadol na mestský autobus, ktorý je, našťastie, zdarma.

Ešte prednádavnom som patrili medzi najbohatších mladých ľudí sveta a teraz som sa potešil, že sa vôbec môžem odviezť zopár zastávok verejnou dopravou. Snažil som sa vo svojom zúboženom stave tváriť

nenápadne, ale napriek tomu sa mi zdalo, že na mňa všetci cestujúci upierajú oči.

Viezol som sa po širokej ceste Al-Jumeira. Po oboch stranách sa mesto rozkladalo na predmestia, nad ktorými stúpalo slnko ako červená škvrna. Videl som dlhé zrkadlové domy z prefabrikátov a uháňajúce vozidlá. Už o pol desiatej ráno bolo vonku neznesiteľne horúco. V klimatizovanom autobuse som pre zmenu mrzol. Po ulici Al-Mankhool som sa blížil k cieľu.

Centrum tvorila hypermoderná oblasť, ktorá sa ťahala okolo účkovitej zátoky asi do hĺbky desiatich blokov. Slnecné lúče prudko ožarovali vodnú hladinu na miestach, kde sa more trochu zužuje. Na opačnej strane stáli uprostred zhonu v zlatistom smogu mrakodrapy.

Vystúpil som a urobil v meste prvé kroky. Umárala ma túžba zamiešať sa do dubajského všedného života. Predstavoval som si, že takto sa asi cíti väzeň, keď ho po rokoch prepustia z cely. Ja som bol preč niekoľko mesiacov. Ako dlho vlastne? Nechcelo sa mi počítať. Rozhliadol som sa a na mnohých stĺpoch som zbadal policajné kamery. Uvedomil som si, že si musím dávať mimoriadny pozor.

Povznesená nálada mi vydržala prikrátko.

Po hlavných uliciach sa ponevierali turisti a miestni alebo sa opierali o výklady bazárov. Medzi chodcami sa rýchlo predierali arabské ženy odeté v dlhých čiernych abajach a s ostrými pohľadmi tmavých očí nad okrajom puši. Vyžarovala z nich barbarská veľkoleposť, obracali sa v chôdzi, akoby chceli niekoho odstrčiť. Vyzývavo vlnili telami a rýchlo mizli pod arkádami.

Aby som sa nezdržiaval na ulici, tackavo som vstúpil do najbližšej otvorenej kaviarne.

Najprv som zašiel dozadu, na toaletu a do kúpeľne. Na čítanie príbehov o čistote na zadnej strane obalov drahej kozmetiky som nemal najmenšiu chuť. Vyzliekol som si tričko. Strčil som si hlavu pod kohútik, chvíľu ju tam držal a s pôžitkom vychutnával chladivú vodu, čo mi tiekla na zátylok. Namydlil som si tvár, ruky aj hrud' a opláchol sa. Dôkladne som sa vyutieral a opäť obliekol.

Potom som si sadol na vysokú stoličku k barovému pultu.

"Dvojitú vodku," objednal som si dôrazne.

Barman sa zatváril prekvapene. Jeho tvár bola taká prázdna ako môj mozog. Lacná whisky má svoju špecifickú vôňu a podľa toho, ako páchol, som usudzoval, že vypil viac ako tri poháriky.

"Prepáčte, pane, ale v tejto krajine sa nesmie predávať alkohol," odvetil. "Ani v nočných podnikoch. Zoženiete ho iba v špeciálnych predajniach, aj to jedine ak máte povolenie."

"Áno. Žiaľ, môj alkoholický preukaz už nie je platný. Na rozdiel od vášho," odvrkol som. "Vlastne nie. Zažil som šok. Som omámený. Dajte mi šálku matového čaju a urobte mi aj sendvič s plátkom bravčového mäsa. Nie, zistil som, že vôbec nemám chuť jesť. Dovidenia."

Zosunul som sa zo stoličky a vyrazil k dverám. Až k východu ma sledoval zarazený barmanov pohľad.

Na chodníku plnom zaneprázdnených ľudí som sa dal do rýchlej chôdze. Chvíľu som špekuloval, či nezájsť na islandské veľvyslanectvo, ale potom som si uvedomil, že ho dozaista stráži miestna polícia. Radšej som vníkol do útrob trhoviska, kde som nevidel kamery. Ulica Ali Ibn Ali Talib vyzerala ako dlhá temná chodba a námestie so súkom ako obrovský vnútorný dvor.

Potreboval som si zajesť. Pospať si. Oholiť sa a osprchovať. A predovšetkým som sa túžil pohovárať s niekým, kto je šťastný, vedie poriadny život a darí sa mu alebo zažíva aspoň jednu z tých troch vecí. A keď nie pohovárať, tak sa naňho aspoň pozrieť.

Kráčal som popri stovkách stánkov, kde ponúkali šatstvo, koreniny, koberce, grilované jedlá, farebné sklo, kávu, makadamové orechy, internetové pripojenie, drevené stojany na Korán, maľbu henou na ruky, výučbu sokoliarstva a nespočetné ďalšie tovary i služby.

Akýsi starec mi dokonca chcel predat' plagát a cédečko Iconu, ale keď uvidel výraz na mojej tvári, vystrašene sa stiahol do svojho špicatého šiatra.

Neodpovedal som na volanie ani jedného arabského obchodníka. Zopár sekúnd predtým, ako ich uvideli moje oči, predstavoval som si ďalšie nárožia, kiosky, plagáty a iné skromné rozmanitosti. Prechádzal som okolo mašrabijí, arkierových okien, ktorých okenice z vyrezávaného dreva umožňovali výhľad von a zároveň zakrývali vnútrajšok domu.

Čím dlhšie som kráčal, tým vo mne silnelo odhodlanie konať. Chcel som ošial' prežitý s Karismou preniesť aj do tejto skutočnosti, sprostredkovať ho iným.

Lenže spomenul som si, ako ma v škole učili, že dnes je nemožné pohnúť sa, nakúpiť, zájsť do kina

alebo zaparkovať auto bez toho, aby som po sebe nezanechal stopy, bity, zdanlivo bezvýznamné úlomky osobných informácií. Identifikačné čísla. Registračné výpisy. Kontá. Prístupové údaje. Autoznačky. Kódy. Ochranné heslá. Dátumy.

Čiastočky, ktoré sa dajú kedykoľvek vyhľadať a ľubovoľne zosilniť. Človek už nemusí byť zavretý vo väzení, stačí, keď je zadĺžený alebo bez peňazí, a je pod rovnakou kontrolou ako za mrežami.

Prešla mnou prudká triaška, nechcená ako krč. Vietor zosilnel, bol suchší než predtým. Nosné dierky sa mi od horúčavy rozšírili a prsty som mal ako posypané štrkom. Žalúdok sa hlásil čoraz nástojčivejšie. Už som chápal, že utiecť pred Karismou bude neporovnateľne ťažšie, ako som si myslel. Úspešný únik z hotela bol iba začiatok.

Hlučný súk ma ešte väčšmi vyčerpal. Zišiel som na kraj nábrežia, kde parkovali fregaty a škunery s medzinárodným označením. Keď sa po hladine prehnala rýchlejšia loď, slaná voda striekala až k mojim nohám. Vlna vzápätí zostala iba v priehlbínach štvorcovej dlažby, kde mláky vydychovali výpary.

Všimol som si, že reklamné plochy na časti nábrežia sú ešte oblepené veľkými plagátmi Icon.

Rozpomätal som sa na úspešnú prezentačnú fotku, ktorá vznikla pri príležitosti uvedenia prvého singla na hudobný trh. Na žiadosť fotografa som vtedy zahrал roztopašný výraz tváre a radostne som sa usmial.

Znechutene som od obrázka odvrátil zrak.

Predtým som si často predstavoval, aké to môže byť, keď na človeka poľujú, keď ho vyľakajú, dostanú do pasce, zmätú, keď musí čeliť smrti. Už som začínal chápať ukrutnosť svojho nedávneho postavenia.

Lenže aj keby som sa pokladal za ktovieako bystrého a schopného, odniekiaľ som musel začať. Poznať v tomto meste nejaké meno, telefónne číslo, adresu, najbližšie okolie, situáciu.

V prvom rade som nemal ani dirham. No vedel som, že by som si určite mohol nejako poradiť aj bez hotovosti. Ale bol som dezorientovaný, vyčerpaný a bez akýchkoľvek dokladov.

Hlavou mi prebleskovali rôzne myšlienky. Bez oporného bodu som však vôbec nevedel, čo a kde podniknúť. Napínal som mozgové závitky, ale nikam to neviedlo.

Rozpomínal som sa na všetky Karismine slová, ktoré mi včera boli prvý raz veľmi osožné. Počas väznenia som sa od nej dozvedel veľa o fantasy románoch, pornografických filmoch, pop-skladbách alebo o knižkách z červenej knižnice, ale nič o tom, čo robiť, keď človek utečie svojim únoscom.

Vybavoval som si v pamäti Karismine vety o gerile a možnej porážke mocenského systému, ktorý je údajne tiež len papierovým tigrom. Počas dlhého putovania mi často opakovala: buď pôjdeš s nami, alebo zostaneš iba večným tárajom.

Ideologické bludy mi boli nanič. V hlave sa mi motalo všetko, čo mi Karisma narozprávala.

Spomenul som si aj na príbeh o Patty Hearstovej, dcére tlačového magnáta a multimilionára, ktorú vo februári 1974 uniesla teroristická organizácia Symbionese Liberation Army. Unesená o niekoľko týždňov na magnetofónovej páske vyhlásila, že sa zrieka svojho doterajšieho zámožného života, a pripojila sa k SLA. Následne sa so zbraňou v ruke zúčastnila na prepadnutí banky. Keď Patty o dva roky odsúdili za násilnú bankovú lúpež, bohatá rodina, ktorá dedičke odpustila, zaplatila za jej prepustenie z väzby vysokú kauciu.

Ja som sa na rozdiel od Patty nemienil pripojiť ku Karisme a jej tímu. Nechcel som sa stať členom bandy fantómov, vojakom tajnej armády. Nevie, čo je to práca v továrni. Neverím, že sa svet dá zmeniť k lepšiemu. Netúžim zničiť spoločenský systém, ktorý mi vyhovuje.

Ale čo ak sa v Karisminých podvratných slovách dá odhaliť aj návod na riešenie, utajený, skrytý v nezrozumiteľných vetách, ktoré skrsli v pochabom mozgu, keď už bol na konci síl? Z mojej pamäti však nevychádzalo najavo nijaké tajomstvo.

Stál som s ovisnutými rukami a s otvorenými očami pri striebornom zábradlí a civel na more. V hlave sa mi miešali útržky spomienok. Zmysly upadali do letargie.

Počul som, že keď treba pohnúť rozumom, je dobré prechádzať sa, preto som znova kráčal rušným mestom. Nevie, či to spôsobovali všadeprítomné policajné kamery, ale silnel vo mne pocit, že ma ktosi sleduje. Obzeral som sa častejšie za seba, ale v ľudskej spleti som nič podozrivé nevidel. Pred mojím vystrašeným zrakom kmitali tisíce tvárí.

Nijaké podozrenie sa nepotvrdilo, no zlý pocit pretrvával a už som sa necítil bezpečne. Napriek tomu som sa ešte chvíľu potuloval po prístave, kde parkovali abry, vodné taxíky s farebným mozaikovým

obložením. Potom som zasa dlhé hodiny bezcieľne chodil po trhovisku. Ani tam som však nenadobudol pocit bezpečia. Nedôveroval som nikomu, len sám sebe, ale ani tým som si už nebol istý. Na zátylku ma neprijemne mrazilo. Moja dosiahnutá sloboda ústila do zdesenia. Ticho, ktoré mi najprv pripadalo ako ulľavujúca náhrada za Karismine hlúposti, čo som sa za tie mesiace napočúval, ma gniavilo.

V mysli som si stále dokola opakoval všetko, čo mi hovorila od okamihu, keď som ju vo svojom bratislavskom dome spoznal. Ale nič podstatné pre túto situáciu mi nenapadalo. Povzdychol som si nad vlastnou neschopnosťou. Mocnela vo mne túžba stratiť sa niekde ďaleko od tohto sveta. Ale ako sa tam dostať?

Vysychalo mi v hrdle. Škvŕkalo mi v bruchu. Už som ledva vládol kráčať. Aj v bdelom stave som sa cítil ako v bezvedomí. Prestal som si uvedomovať túžby aj strachy, nepociťoval som prekvapenia.

Rýchlo chôdzou som zamieril po širokej zákrute k ulici Al-Šindaga na najväčšom ohybe mestského mora. Uvidel som dopravnú značku ukazujúcu smer na letisko a vedľa nej reklamný pútač na miestne komfortné aerolinie. Keby som mohol, zaraz by som odtiaľto odletel kamkoľvek.

Opäť som sa zahľadel na piktogram lietadla. Čosi sa mi zamarilo. Sledoval som v mysli rozličné nitky. To, čo som videl, bolo úplne jasné, ale akoby tam zostávala drobnosť, ktorá nezapadala do skladačky. V reťazi chýbali ohnivé.

Chvíľu som nemyslel na pobyt v Karisminom hoteli, ale na môj prvý, trúfalý pokus o útek po prilete do Dubaja.

Spomenul som si na Karismine vyhlásenie pri prechode letiskovou colnicou. S únosmi je to dnes podobné ako s vojnami a revolúciami. Ak sa pri nich náhodou ťažko nezraní devätnásťročný americký vojak, nikto na svete si ich nevšimne.

Zastal som ako omráčený.

Často stačí, ak človek pochopí jednu okolnosť, a hneď si všimne celý rad potvrdzujúcich podrobností, o ktorých predtým nemal ani potuchy.

Pochopil som, že jediné, čo môžem urobiť, je dať o svojom únose vedieť svetu. Vysvetliť, čo sa mi prihodilo.

Rozhodol som sa ťažko zraniť devätnásťročného amerického vojaka.

Ľudia sa konečne dozvedia, čo so mnou urobili. Vyкриčím svoju pravdu. Činnosť Karisminej tajnej gerily bude prezradená. Ja sa už možno zajtra dostanem naspäť do Bratislavy alebo sa dokonca konečne vrátim domov do Reykjavíku.

Horúčkovo som zrakom premeral priestor okolo seba. Na druhom brehu stála mohutná americká banka, budova so striebornou kupolou a chrómovanou nosnou konštrukciou.

Predpokladal som, že takúto finančnú ustanovizeň vo dne v noci strážia početní mladí vojaci alebo tam prinajmenšom pravidelne hliadkujú. Karisma mi vysvetlila, že americké veľvyslanectvá a ekonomické inštitúcie sa po celom svete premenili na nedobytné vojenské pevnosti, aby mohli lepšie presadzovať miestnu demokraciu a hospodárske reformy.

Nechápal som, prečo Karisme odrazu verím, ale posadnutý novou myšlienkou rozbehol som sa. Hnala ma netrpezlivosť, konečne som už nemusel nič spriadať ani vymýšľať. Utešovalo ma, že o pár hodín bude na dosah jednoduchosť skutočných udalostí, ktorá nahradí môj terajší zmätok. Utvrdzoval som sa v presvedčení, že nešťastie je zažehnané, takže môžem radostne vzdorovať neúspešným silám zla. Potom ma prvý raz od úteku z hotela zasiahlo strašné poznanie. Pocítil som nevoľnosť v kolenách a v bruchu.

Ako mi voľačo také ohavné ako zranenie vojaka mohlo vôbec napadnúť? Darmo som presviedčal sám seba, že strašný je len samotný a všeobecný akt poranenia, nie konkrétne okolnosti. Bol som zo seba zdesený a hrozivé podrobnosti mi jednoducho neschádzali z mysle.

No nezastavil som sa. Orientoval som sa podľa prehľadných anglických dopravných značiek. Chcel som sa vymknúť z prítomnosti, cítiť, ako ma sácajú na hlučnej ulici, v hurhaji davu. Želal som si, aby už nadišiel zajtrajší deň.

Uháňal som, čo mi stačili zvyšky síl. Zdalo sa mi, že mi srdce vyskočí z hrude rovno na chodník. Pri behu popri mešite Bin Suroor mi z hrdla vychádzali tiché stony.

Rútil som sa k tunelu Al-Šindaga na severnom ohybe zálivu. Potreboval som dostať sa na opačnú stranu

mora. Zadarmo.

Vbehol som pod kruhovú klenbu a cez dve neprerušované biele čiary som pomedzi súvislo zoradené vozidlá zamieril k ľavej krajnici. Okolo mňa sa oboma smermi v dvoch prúdoch rytmicky mihali autá. Nemotorne som sa motal popri lesklých farebných karosériách. Šoféri zúrivo trúbili a vyhýbali sa mi. Navôkol rezonoval jednotvárný hluk motorov. Kýval som rukami na ospravedlnenie a nehluchne pohyboval perami. Svetlá reflektorov ma oslepovali.

Zakrátko som v tuneli spôsobil menšiu dopravnú zápchu. Nevdojak som sa od vyčerpania opieral o pribrzdené autá. Vodiči na mňa vyvreskovali z okien.

Konečne som sa znova dostal na denné svetlo. Oproti mne stál hotel Shiraz. Uvedomil som si, že teraz by ma päť hviezdíček na vstupnej bráne nerozčuľovalo. Uvítal by som aj sprchové gély veľké ako zápalkové škatuľky a uteráky parfumované vôňou cédrového dreva.

Bežal som ďalej po ulici Baladiya. Pred očami sa mi odvíjal dráždivý, obrovský, neskorým slnkom ožiarený Dubaj. Dostal som sa až na opačnú stranu zálivu. Lesklé mrakodrapy ostro kontrastovali so sinavými obchodnými loďami, z ktorých stovky Indov vykladali tovar dovezený z východu.

Dlhočiznú ulicu už z tretiny podtínal súmrak. Budovy pohlcovalo modrasté prítmie. Bulváre sa zvolna vyľudňovali.

Zastal som neďaleko krútiacich sa dverí banky. Srdce mi búšilo a telo som mal klzké od potu. Aby som si trochu oddýchol, zašiel som k moru. Blízko brehu som na okamih nadobudol klamlivú ilúziu morskej sviežosti.

Vedel som, že nemôžem čakať, pretože zakrátko by som sa už na rozhodujúci čin neodvážil. Musím konať, kým nie je neskoro.

Vystúpil som na schody pod kolonádou pri chrómovanom vstupe do banky. Zastal som pri dverách z tónovaného skla, ktoré sa automaticky otáčali. Navrchu sa krútili veľké striebrosivé ventilátory.

Takmer som nedýchal a pritom som vyše päťsto ráz vystupoval pred davom a zvládal to bez trémy. To však bola oproti tomuto hračka.

Záchvat strachu zmietol moje úsilie dospieť k chladnej vyrovnanosti. Pištoľ vo vrecku som uchopil do dlane a potlačil ju, aby som nadobudol odvahu. No preľakol som sa ešte viac.

Bolo mi jasné, že len čo vytasím pištoľ, obkľúči ma regiment amerických vojakov pripravených v každej chvíli vlastnými telami chrániť čokoľvek, kde je veľa peňazí, lacnej pracovnej sily alebo ropy. Predo mnou sa nachádzalo jedno, za mnou druhé a podo mnou tretie. V okamihu, ako som si to pomyslel, zároveň som si uvedomil, že už zmýšľam rovnako ako Karisma.

No nezaváhal som.

Vybral som z vrecka zbraň, ktorá mi pripadala oveľa ťažšia než predtým. Vystrel som ruku.

Cez hľadáčiksom namieril. Prižmúril som ľavé oko, pripravený okamžite vypáliť. Obrovská budova sa zmenšila na dvere, ktoré mi pred zrakom rovnomerne krúžili. Napol som celé telo. V ústach mi vyschlo a jazyk sa lepil o podnebie.

Lenže nijaký vojak sa nezjavil.

Stál som pred bránou strnulo aspoň pol minúty a nikto nevyšiel.

Zmätené som sa obzrel dozadu, ale strážcovia sa neukázali ani za mnou. Pritom ma určite snímali viaceré bezpečnostné kamery.

Lenže kým som stihol rozmýšľať, čo sa deje, z dverí rázne vyšiel telnatý, nízky muž v civilnom sivom obleku.

Keď ma zbadal, zmeravel. V ruke držal zelenú plechovku limonády s veľkým smiešnym logom, ktorá trochu nahnutá závisia vo vzduchu.

Okamžite som ukazovák som stisol kohútik. Bolo to nečakane namáhavé, až sa mi trochu šmykla ruka. Vzápätí zaznel výstrel, ktorý sa mi zdal tým najohlušujúcejším zvukom, aký som kedy počul. Zbraň vystrelila s hrozným treskotom v priestore, kde sa šírila ozvena. Vzduch sa doslova ohol, preplnil a potom vybuchol do spršky kryštálov.

Trafil som.

Predtým som sa nazdával, že po takomto čine si ihneď vypijem kalich horkosti až do dna. No zhatila ma nečakaná, záhadná a takmer hrozná príchuť šťastia. Na zlomok sekundy som vôbec nemyslel na úspešný

zásah, ale na to, ako si zakrátko doma v pohodlí pustím niektorú zo svojich obľúbených platní.

Plechovka v rukách neznámeho sa roztrieštila.

Mužova tvár na mňa hľadela s úžasom a zlosťou. Oči v hlbokých jamkách sa mu zaleskli. Ale nie nádejou.

Jeho ústa ma zrazu zahrnuli odpornými nadávkami, prekvapivo v nemčine. Vulgárne slová nemali konca kraja.

Až vtedy som si všimol, že som ho zasiahol len do ruky. Gulka asi prerazila nápoj a vnikla do ramena.

Neveriacky som zísal pred seba. Potreboval som však ťažké zranenie, preto som kohútik stlačil znova. Ale komora s nábojmi tupo cvakla. Mal som už prázdny zásobník.

Chlap sa ku mne rozbehol a napľul mi do tváre. Potom sa krčovitou, vášnivo rozplakal. Jeho napudrovaná, hladko oholená tvár vyzerala ako posmrtná maska. Nad modrým golierom sa mu vpredu na krku trblietali drobné kvapôčky.

Zranenou rukou sa chytil za hlavu a v krčoch sa kmásal za vlasy. Nezmohol som sa na slovo.

Krv z rany sprvu striekala, nato sa cícerkom valila po popolavej pokožke a cez ľavé obočie. Bordové kvapky zaliali tučný krk a pokropili hrud'.

Opäť roztvoril oplzlé ústa. Z perí však tentoraz raportavo zaznel nemecký otčenáš.

"Spadni! Už konečne spadni!" zavolať ktosi rázne za mojím chrbtom.

Nestihol som sa obzrieť, lebo zranenému mužovi sa podkosili nohy a s hlučným žuchnutím sa zvalil na betón tesne vedľa mňa.

Pochopil som, že som nespôsobil ťažké ani ľahké zranenie. Zabil som.

Padol som na kolená. Meravá, mäsitá tvár s vypúlenými očami akoby mi vyčítala obludnú zvrhlosť, ktorú som zosnoval. Zdrvený som si nekonečne prial zomrieť okamžite spolu s ním. Vzápätí som však pochopil, že si čosi také želim zbytočne, pretože jediné, čo som práve spôsobil a čo bude trvať už večne, je mužova smrť.

Odlesk zapadajúceho slnka mi oslepil zrak.

22: bazény slávnych

Keď som precitol zo spánku, bol už čas obeda. Čelo mi pokrýval príjemný chlad. Na vlasoch mi ležalo čosi vlhké a mäkké.

Otvoril som oči a cítil som sa, akoby som v mrákotách vyviazol zo slizkej pustatiny. Na hlave som mal obvaz a na rukách ovínadlá. Ležal som v miestnosti, čo mi v prvom okamihu pripomínala studňu. Až po chvíli som rozpoznal londýnsku nemocničnú izbu, ktorú po mojom besnení opäť vzorovo upratali.

Navôkol vládlo ticho. Aj hlasné hmýrenie pod oknami ustalo.

Netušil som, koľko hodín som prespal. Včera som zjavne bleskovo upadol do spánku, preniknutého nesúvislými snami.

Dotackal som sa do kúpeľne a zotrval tam asi hodinu. Odmotal som si z tela gázu a uprene cival do zrkadla.

Okolo opuchnutých, vodnatých očí som mal odreniny. Dolnú peru napuchnutú a v kútiku úst rozseknutú. Jedno líce odreté, druhé poškríbané. Kožu červenkastú, pravú ruku bezvládnú. Od sluchy po líce sa ťahala modrá sinka.

Pod očami sa mi usadili tmavé vačky. Jedno ucho som mal preťaté a na polovici hlavy mi zaschýnala krv. Od nosa ku kútkom úst sa ťahali dve strašidelné vrásky.

Moja tvár akoby stratila presné črty. Chýbal hlavný znak charakteru, spojivo, ktoré by ostatné časti držalo pokope. Vyzeral som, akoby som sa práve vyplazil z nejakej tmavej diery, už som sa na seba takmer nepodobal. Pokúsil som sa o úsmev, ale zuby medzi pootvorenými perami vyzerali ako biele kosti trčiacie z rany.

Bolesti sa hlásili v rôznych obmenách po celom malátnom tele. Pálila ma záha a črevá mi napínali plyny.

Takto doriadený som vyzeral ešte zvrhlejší, než som v skutočnosti bol. Môj výzor bol vskutku zlovestný. V duchu som sa pýtal: Prečo? Čo sa stalo?

Zažil som toho s Iconom toľko, že by som mal vedieť vysvetliť, čo sa vlastne prihodilo a prečo som to pripustil. Ale ja som to nevedel. Nechcel som medzery zaplňať predpokladmi a predstavami, to nesmiem.

Nástojčivo som zatúžil vraziť si ihlu pod necht palca na nohe.

No nevládal som sa pohnúť. Bolesťou by som navyše nedosiahol ani chvíľkové rozptýlenie. Nielenže mi už údery nič výraznejšie nespôsobovali, ale navyše ani nezmiernovali smútok zo straty Letizie. Zatiaľ čo som žil, narastala vo mne jej smrť.

Čoraz jasnejšie som chápal, že ak sa chcem dopracovať k povrchnosti, musím sa vydať úplne iným smerom. Definitívne som sa rozhodol, že odchádzam z Iconu.

Ešte v ten deň som prostredníctvom personálu nemocnice oficiálne oznámil médiám, že prerušujem styky s Fionou aj s vydavateľstvom. Nevpúšťal som k sebe novinárov. Potreboval som sa čo najrýchlejšie dať zdravotne dokopy.

Celý zvyšok dňa som osamote strávil tým, že som sa oddával upokojuvaniu nervov. Vylihoval som na posteli. Nemohol som ani fajčiť. Pri každom pokuse niečo zjesť ma zdúvalo, preto som sa postil.

Neprestajne mi vrtalo v hlave, čo sa vlastne stalo s Letiziou. Potreboval som sa dozvedieť, ako to naozaj bolo s jej smrťou a so vzťahom ku mne.

Poobedie som strávil telefonovaním. Najal som si súkromného detektíva, zalarmoval svojho právnicka aj zdravotnú poisťovňu. Všetkým som nakázal, aby mi zistili čo najviac podrobností o tragickej autonehode. Povzbudil som ich vo vyšetrowaní štedrými preddávkami. Hlúpo som rozhadzoval peniaze. Večer som absolvoval prvé rehabilitačné kúry a vodoliečbu. Potom som si opäť ľahol.

Pokúšal som sa sústrediť na oddych. Chvíľami som ešte prudko zúril a jedoval sa sám na seba. Z hrdla sa mi drali výkriky. Ale zakrátko som sa cítil smiešne. Potreboval som nové dojmy a konečne naozaj dôkladné vymytie mozgu.

Spomenul som si na prácu legendárneho psychiatra Ewena Camerona z kanadského Montrealu, ktorý koncom päťdesiatych rokov minulého storočia zaviedol do svojej praxe niekoľko radikálne nových myšlienok. Cameron veril, že korene psychických problémov ľudí sú v nesprávnom spôsobe myslenia. Bol presvedčený, že zlé návyky sa dajú odstrániť neustálym opakovaním určitých kľúčových slov a viet. Jeho pacienti trávili dlhé hodiny so slúchadlami na ušiach a počúvali dookola posolstvá ako "Ste málo sebavedomý, musíte si viac veriť". Výsledky Cameronovej práce neskôr využila CIA na špiónážny program v globálnych masmédiách. Pacienti si po kompletnej liečbe nepamätali obsah väčšiny posolstiev. Mnohí nedokázali zopakovať ani jednoduchú vetu, hoci ju predtým počuli tisíckrát.

Presne také niečo som potreboval. Chcel som paralyzovať svoj mozog.

Prikázal som službukonajúcej sestre, aby mi zamestnanci nemocnice do izby nainštalovali domáce kino. Platil som cez mobil.

Dal som si doručiť hŕbu farebných časopisov pre cieľovú skupinu ľudí s vysokými príjmami, ale s nízkou inteligenciou.

Objednal som si takisto najnovšiu hernú konzolu a sto najvýznamnejších hier desaťročia podľa rebríčka zostaveného na základe internetového hlasovania samozvaných znalcov. Ale aspoň som mal istotu, že to budú tie najväčšie hlúposti dostupné na trhu.

Chcel som si dožiť čas, aby som znova nabral dych. Primár Harv vyhlásil, že najsúrnejšie je obnoviť funkciu trávenia a zahojiť akútne rany. Prízvukoval mi, že úplné vyliečenie si bude vyžadovať niekoľko rokov rozumnej životosprávy a ustavičnú starostlivosť.

Neprotestoval som.

Pri bezúčelnom rozjímaní sa mi postupne vkrádali do mysle predstavy nového životného štýlu.

Siahol som po časopise Bazény slávnych. Na obálku odľahli asi pätnásťročnú modelku v belasých bikinách. Tvárila sa, že sa v miniatúrnych plavkách strašne potí a veľmi rada by si ich ihneď vyzliekla, ale prísna mama jej to nechce dovoliť. Stála pred bazénom s chrómovými schodíkmi a celkom nevinne sa usmievala. Jednou rukou si ledabolo držala lono a druhou len tak mimochodom hladila ľavý prsník s pevnou bradavkou.

Prezeral som si fotografie malých i väčších bazénov aj ich hrdých majiteľov a polhodina prešla rýchlo ako minúta. Zistil som, že obyčajné farebné magazíny s lesklými obálkami dokážu poskytnúť pokojný a radostný pôžitok.

Zaujato som prelistoval aj časopisy Pekné stehná, Čo tájí Hollywood, Bývanie bohatých, Zakázaná láska alebo Šport a trendy. Spočiatku som si len prezeral obrázky, neskôr som sa čoraz častejšie aj začítal.

Zakrátko som podrobne vedel, ktorá slávna seriálová herečka má umelý chrup, vystužené boky, silikónové poprsie alebo si dala urobiť botox a koľko ju to stálo.

Spoznal som mená a životné príbehy známych športovcov, len som nerozumel zložitým názvom viacerých disciplín. Jeden európsky rekordér sa venoval akémusi kajakárstvu v umelej rieke a jeho partnerka triumfovala v streľbe z pušky na čudný tanier. No zopár nezrovnalostí mi neprekážalo.

Len čo som v niektorom článku narazil na príliš zložitú slovo, ihneď som prestal čítať. Vedel som, že ak sa chcem dať znova dokopy, musím zabudnúť na svoje vzdelanie, odovzdať sa jednoduchosti.

Počas prvého víkendy ešte priebeh choroby pokračoval s viacerými príznakmi. Pre črevné podráždenie som naďalej držal diétu. Mával som ťažké sny, nástojčivý kašeľ, zvýšenú teplotu aj poruchy zraku, ale môj stav sa postupne zlepšoval.

Oddal som sa opojnej povrchnosti. Pri novej činnosti sa hodiny mihali bleskurýchlo a postupne aj dni a týždne. V izbe som mal naďalej zavesené zrkadlo, ale nepozeral som sa doň. Zrkadlu by sa, samozrejme, nič nestalo, ale ja by som mohol popraskať a puknúť.

Počivo som pokračoval v liečbe, ktorú som si zvolil. Časopisy ma už unavili, preto som sa do sýtosti na konzole hral hry. Vyberal som si výhradne tituly určené nenáročným hráčom, ktorých nezaujímajú hrubizné manuály, zložitý programátorské figle a preceňované grafické vymoženosti.

Najviac som si obľúbil hry, ktorým som musel venovať aj desať nocí bez prestávky, aby som vôbec prešiel prvý level. Páčilo sa mi intenzívne plytvať časom a pozorovať, ako stagnujem.

Pri simulátore morského rybárčenia som sa často divne, neosobne smial, keď sa mi zložito zamotala dlhá udica s lankom a plavákom, alebo keď sa mi pod vodu nenávratne ponorila sieťka s bohatým celodenným úlovkom pomyselných rýb.

Zbožňoval som úlohu rušnovodiča počas vernej ilúzie jazdy rýchlikom z Washingtonu do Chicaga na slávnej lokomotive Pennsylvania CC-1, ktorú som si vybral z ponuky asi tristo rôznych historických aj moderných rušňov. Počas cesty sa aj desať hodín nič neudialo, čo ma mimoriadne upokojovalo.

Rovnako rád som sa hral na hru s detským vláčikom. V graficky detailne vykreslenej detskej izbe som rozkladal koľajničky a postupne budoval miniatúrnu kópiu ozajstnej železnice. Zohnal som si aj špeciálnu klávesnicu na ovládanie súprav. Potom sa už vagóny vytrvalo krútili v kruhu, rovnako ako moje myšlienky.

Dlhšie trvalo, kým ma konečne začala baviť televízia. Od toho okamihu sa mi však ihneď polepšilo.

Najradšej som pozerával Žrádlo pre hlupákov, kde sa dobrovoľníci za niekoľko dolárov hádžu do kadí s výkalmi, prdía pri pokladni v supermarkete alebo sa nechávajú kopáť do rozkroku.

Zopárkrát sa mi dokonca stalo, že som sa pri scénke, kde tínedžeri ochutnávajú vlastné zvratky a vymýšľajú pre ne mená podľa slávnych filmov, hurónsky rozrehtal.

Niekedy som prepol aj na reláciu Najzaujímavejšie autonehody alebo na priamy prenos z plastickej operácie v ústave lekárskej kozmetiky. Zaujato som sledoval ťažké reťazové zrážky na diaľnici pri Frankfurte alebo zväčšovanie poprsia sedemnásťročnej kalifornskej dievčiny na mohutné lopty.

Neskôr sa mi páčili aj seriálové melodrámy s pseudohistorickými motívmi: rozložené salóny, drahocenné čaše s vínom, dýky, povrazové rebriky, horúce bozky a všakovaké tie romantické otrepanosti. Občas som sa síce ešte pri sledovaní týchto diel nedokázal ubrániť istej ironii, ale už bola poznačená zvláštnou nehou.

Aby som sa náhodou pri niektorej z nových činností nezačal nudiť, dal som si do izby zaviesť aj internet.

Počas dlhých, neúprosných dní som surfoval po najnavštevovanejších web stránkach. Pod rôznymi pseudonymami som s prihlúplymi diskutérmi vo fórach komunikoval o vyslovených sprostostiach.

Samého ma prekvapilo, ako zanietené dokážem kritizovať výkony hokejistov z americko-kanadskej ligy, hoci som ich jakživ nevidel odohrať ani tretinu zápasu. Vyhýbal som sa jedine diskusiám o kapele Icon.

Po čase ma dokonca umárala túžba zísť opäť medzi ľuďmi, čo ma spočiatku zarazilo. Chcel som sa znova dívať na tváre, rozprávať sa o všedných záležitostiach a chodiť na súkromné večierky, ktoré som doposiaľ striktnie odmietal.

Pokým som ešte nesmel opustiť nemocnicu, dospelo to až tak ďaleko, že som vo svojej izbe pod rôznymi zámienkami zdržiaval primára Harva aj sestričky a ošetrovateľov. Aby som sa rozptýlil, kládol som im nezmyselné otázky o šoubiznise alebo športe a privádzal ich do trápnych rozpakov.

Jedného dňa som konečne zasa vyšiel von. Prijal som pozvanie do prestížneho klubu na večierok celebrit.

Zhromaždené krásavice som svojím príchodom príjemne prekvapil. Celú noc som strávil obklopený bohatými snobmi s rebelantskými účesmi príslušníkov subkultúr. Modelky si vedľa mňa zasnene rozopínali zipsy a ledabolo vyzliekali retro džinsy. Všade naokolo sa šnupal kokaín, popíjal absint a hltala neriedená MDMA.

Viac ráz mi navrhli milovanie. Odmietol som s vysvetlením, že ich tempu by som pri svojom zdravotnom stave nestačil. No rozosmial som iba sám seba.

Od mladého spisovateľa som dostal jeho nový román o drogovej generácii. Poďakoval som sa mu za knihu i spleť autogram, no vedel som, že ďalej ako po obálku obsypanú pozitívnymi citátmi z recenzií sa jakživ nedostanem.

Vypočul som si dvojzmyselné reči aj koketné návrhy. Asi štyridsaťkrát som sa zasmial, z toho raz takmer úprimne. Dozvedel som sa, že hrianku, do ktorej som raz zahryzol, údajne vydražili na internete za tritisíc dolárov. Viacerí sa ma spýtali na Eskimákov a ja som im márne vysvetľoval, že na Islande nijakí nežijú. Oslovil ma mladý univerzitný docent, ktorého vyučovací predmet sa volal rovnako ako jeden slávny futbalista. Najprv som si myslel, že sa ma pokúša rozveseliť výmyslami. Polhodinu mi rozprával o kolektívnom mesiášovi, prototype starého industriálneho muža a jeho koreňoch v pracujúcej triede. Pochopil som, že je to len ďalší akademický príživník, ktorý po rokoch bádania dospeje k tomu, že windsurfing a skejťovanie sú športy bez silového odporu, trendy pripájania sa k inej vlne. Poprosil som ho, aby o mužovi, ktorý vie na ihrisku šikovne kopáť do bielej lopty, radšej zasvätené porozprával niekomu inému.

Novinárka z bulvárneho denníka sa ma prekvapivo spýtala na najmilšie jedlo a najobľúbenejšiu polohu pri sexe. Jej oranžová bezvýrazná tvár sa už dávno naučila skrývať všetky city. V pohľade sa jej zračila zmes prefikanosti, pochybnosti a bezmocného hnevu. Rapotal som nacvičené popkultúrne kydy. Moje vety nemali so stravou ani milovaním nič spoločné, ale pri istej miere povrchnosti vyznievali rozumne. "Vlastne nie," opravil som sa po chvíli, lebo som si spomenul na svoje obľúbené časopisy. "Je to úplne inak. Z jedál mám najradšej bulgurový šalát s badiánom a kajenskou paprikou. Ešte nikdy som ho nejedol, ale určite je skvelý. Keď chcete, môžem ho prísť k vám do redakcie navariť. Smiete ma aj nafotiť pri panviciach. Sľubujem, že sa budem usmievať, ešte som to nezabudol. V sexe mám najradšej spontánnosť. Do všetkého treba dať srdce, potom sa to podarí. Viem, o čom hovorím, lebo žijem sám. Rozmýšľam, že keď sa nabudúce s niekým pomilujem, usporiadam tlačovú konferenciu."

Po interview ma viacerí návštevníci urputne prehovárali, aby som zahral aspoň krátky dídžejský set. Odmietal som, ale to mojím hostiteľom vonkoncom neprekážalo. Nechceli ustúpiť ani po mojej tretej námietke, že so sebou naozaj nemám platne.

Keď som sa na druhý deň o dvanástej doobeda vrátil z večierka naspäť do nemocnice, už som vedel, že prvá návšteva vonku dopadla inak, ako som si predstavoval. Mne nešlo o prchavú rozkoš, úmorný imidž a ničotné frázy, ale o ojazstné vymytie mozgu. Pochopil som, že také voľačo sa mi nepodarí v tomto prostredí, ale iba niekde celkom inde.

Súrne som potreboval zmenu.

23: nápadné ticho

"Prosím ťa, zotrvaj chvíľu v tejto polohe! Nehýb sa!" prikazoval mi odmerane akýsi muž po anglicky. Pustil som zbraň. Uvedomil som si, že ma prišli zatknúť. Už som nemal nijakú vôľu. Vedel som, že sa dostanem do väzenia a strávim tam každý deň až do konca svojho života bez toho, aby sa ktokoľvek dozvedel prečo.

Mal som na okamih prenikavo jasnú chvíľu, lebo som si na čosi spomenul. Pripadal som si ako vo sne. Marilo sa mi, že som mužský hlas spoznal, ale vzápätí som si uvedomil, že je to nezmyselné.

Vzhladol som zo zeme a uvidel svoju tvár bizarne rozšírenú v čiernom oku kamery. Za objektívom trčala na jednej strane blondávä hlava, na druhej ovisnuté kútiky úst a slabošská brada. Kameramana som odhadol na tridsiatnika.

Nevedel som, že policajti v Dubaji vykonávajú službu v civile. Steny banky sa v pozadí blyšťali zlatom. Ktosi mi do rúk strkal otvorený kufor plný peňazí.

"Alfred, mal si ho trafiť do hrude, do brucha alebo do bedier, kde má nepriestrelné vesty. Nie do ramien! A už vôbec nie do sponzorskej plechovky! Myslela som si, že vieš strieľať, keď si tak vyvádzaš na parkovisku. Zdemoloval si nám dve najlepšie autá!" začul som kričať vrcholne namosúrený ženský hlas. Až vtedy som sa naozaj vydesil. Hrdlo mi zovrelo. Chcel som sa kamsi ukryť, zmiznúť. Odvrátil som zrak. Zbadal som niečo, čo som už nikdy v živote nechcel vidieť.

Karisme spuchli oči, preto pri pohľade na mňa prižmúrla viečka. Obočie sa jej sformovalo do čudesného obrazca kriviek a uhlov. Pod jemnou kožou na krku pulzovala tepna.

Naprázdnou prehltla a jazykom si navlhčila široké pery. Ohnutými prstami šibrinkovala vo vzduchu a bielo nalakovanými nechtami sledovala líniu mojej brady.

"Hnevám sa na teba, Alfred," povedala.

Doteraz som dúfal, že si od nej nielen tieto slová, ale už ani nijaké iné, jakživ nevypočujem. Bol by som ochotný urobiť čokoľvek, aby som znova nepočul ten strašný hlas. Nádejal som sa, že už neuvidím, ako sa Karisme kútiky úst skrivia do pohŕdavého úškrnu. Myslel som si, že už viac nezbadám jej úzke oči ani zlostné záblesky v nich.

Nezmohol som sa ani na cynické odvrnutie. Na tvári som už nemal odmeraný, chladný výraz. Isto sa mi v nej zračil panický strach. Bolestivo ma bodlo pri srdci.

Všetko okolo mňa žilo. Muž, ktorého som pred chvíľou zastrelil, vstával. Ošetroval ho hlúčik lekárov, ktorí sa hlasno prekrikovali. Prehovárali ho, aby si ľahol na nosidlá, čo rázne odmietal. Doktori to nazvali oneskoreným šokom.

Christopher Ferguson a jeho spolupracovníci nakrúcali celú scénu na malé digitálne kamery.

Všetko vyšlo navniivoč. Nemohol som si to nepriznať. Nevedel som, čo povedať, už pre mňa nejestvovalo nič. Každému môjmu činu bol odňatý význam. V hlave som mal ešte poplach, ale po chvíli som už údiv necítil.

Zatvoril som oči. Rozhodol som sa, že živého ma nedostanú.

Bleskovo som sa hodil tvárou na zem. S odhodlaním a odvahou, ktorá ma prekvapila, tresol som si z celej sily hlavu o kraj schodu.

Krv prudko vystrekla.

Cítil som, ako sa mi v mozgu čosi trhalo a praskalo. Obliala ma rezavá bolesť. Vydal som zo seba mimovoľný ston. Z celej sily som sa udrél znova. Tak toto je teda smrť, pomyslel som si.

Po všetkom, čo som si spôsobil, nikdy by som si nepomyslel, že niečo môže tak príšerne bolieť.

Sústredil som pozornosť a zvyšky síl na očakávanie agónie. Pocítil som taký chlad, akoby som stál na mraze. Zrazu výkrik, nárek, stony. Vreskot v zúfalom, bezhraničnom strachu. Dopekla, nesmiem kričať. Musím byť potichu! Stisol som zuby, až ma zaboľeli čeľuste. O okamih krik neprestával, znel rovnako divo a hrôzostrašne. Škrek prešiel do kvílivého náreku. Nárek vyústil v bublanie zdusené krvou. Potom ma čosi popálilo na ľavej strane hrudníka. Telom mi prešiel kŕč. Náhle ticho bolo také nápadné, až som pocítil tlak na ušných bubienkoch. Pred očami mi prebleskol rad dubajských dokov plný žeriavov, sudov, sťažňov a rahien.

Po zdanlivo nekonečnom časovom odstupe som si uvedomil, že ešte stále dýcham, aj keď s obrovskou námahou. Čeľuste mi znehybneli. V priedušnici ma pichalo, lebo ňou vnikalo primálo vzduchu a ešte menej vychádzalo.

Na zlomok sekundy som nad sebou uvidel Karisminu tvár. Vráska sústredenosti medzi obočím sa jej vryla hlboko do čela.

Už som necítil nič. Svetlo zhaslo a myseľ mi zatemnila jasná škvrna. Akoby uprostred leta náhle nastala zima.

Potom všetko pohltila tma.

24: zvláštne mestá

Na druhý deň za mnou do nemocnice prišla Fiona Unruh. Neprekážalo mi to, lebo mi priniesla materiály od vyšetrovateľov. No nedorazila sama.

Sprevádzalo ju vysoké svetlovlasé dievča ladných pohybov. Jej tvár by sa dala nazvať vznešenou, ale za pôvabným zovňajškom sa neskrývalo prakticky nič.

"Táto novinárka je ochotná zaplatiť akúkoľvek sumu za krátky exkluzívny rozhovor. Peniaze sa ti teraz

zídu. Prosím, neodmietni ju," povedala Fiona.

Neznáma sa predstavila, zahrnula ma zdvorilosťami a cenovými ponukami. Ležal som na posteli a asi som vyzeral zunovaný. Po chvíli dohadovania som bol pripravený odpovedať. Na dve otázky. Ani o jednu viac.

Žena držala v ruke malý mikrofón s logom svojho média.

"Alfred Raff až do minulého roku ste boli známy iba ako didžej, vystupovali ste vo väčšine najznámejších klubov sveta. Budete hrať aj v budúcnosti?"

"V poslednom čase uvažujem, že ak sa ešte niekedy budem venovať didžejingu, tak radikálne zmením štýl. Najradšej by som pri hraní opakoval len niekoľko určitých kľúčových slov a viet," rozosmial som sa.

"Aké sú vaše ďalšie životné plány? Povráva sa, že psychicky veľmi ťažko znášate smrť svojej priateľky Letizie. Budete ešte ďalej nahrávať, alebo ukončíte muzikantskú kariéru? Je pravda, že ste zničili svoju nemocničnú izbu? Nezmeníte svoje rozhodnutie o odchode zo skupiny Icon? Zostanete v Londýne, vrátite sa do Reykjavíku, alebo...?" vypytovala sa.

"Zjavne máme dosť odlišný pohľad na to, čo sú dve otázky. Ale vážne. Dozaista z Anglicka v dohľadnom čase odídem. Ešte presne neviem kam. Na Island nepomýšľam, pretože ma s ním viaže priveľa spomienok na minulosť. Fascinujú ma Krakov, Bratislava, Brno a všetky tie zvláštne malé mestá bývalého východného bloku," hovoril som.

"Rád by som sa pozrel, ako to tam vyzerá, a možno v niektorom z nich ostanem žiť. Vraj sú tam po hospodárskej kríze veľmi lacné domy, mohol by som si jeden kúpiť. Nik by ma nepoznal, takže by aspoň nehrozilo, že ma budú každý deň otravovať nadržané novinárky z časopisov, ako je tento tu," kývol som rukou smerom k magazínu Bazény slávnych, ktorý ležal roztvorený na mojej posteli.

"Odchod z kapely potvrdzujem," pokračoval som. "O sólovej kariére neuvažujem. Rád by som sa na istý čas utiahol do ústrania, aj tento rozhovor je môj posledný. Veľmi som sa totiž zmenil. Napríklad som prestal fajčiť. Vlastne nie, včera som vyfajčil dve škatuľky. Je pravda, že som minule roztrieškal nemocničnú izbu, ale prisahám, že som ju chcel aj upratať. No kým som sa prebral, urobil to za mňa niekto iný. Každé ráno si hovorím: oddnes je zo mňa iný človek. No zakaždým ma to okolo pol jedenástej prejde," doplnil som. Chcel som sa znova zasmiať, ale vyšiel zo mňa len akýsi chrapot.

"A teraz ma už, prosím, ospravedlňte, som veľmi unavený a čakajú ma ešte viaceré povinnosti," povedal som po krátkej odmlke.

Prosby, aby sme v rozhovore pokračovali, som neakceptoval. Ale súhlasil som s podpisom na album Iconu. Vyprevadil som Fionu a novinárku k dverám a úprimne som poďakoval za návštevu. Ani som sa nemusel premáhať.

Osamel som. Na stole ma čakali informácie od vyšetrovateľov prípadu Letiziinej smrti. Dostal som detailné fotky havarovaného auta. Stačil mi jeden pohľad na farebný krvavý vrak a zhrozene som sa odmietol na ostatné obrázky pozrieť. Netúžil som vidieť ani policajné zábery z pitvy, vykonanej súdnym lekárom. Vôbec ma nezaujímali výstrižky z novín a fotografie, hoci na niektorých ma zvečnili spolu s Letiziou.

Detektív mi v liste prezradil jej finančné transakcie s rozličnými bankami, ale neodhalil mi nič nové. Získal som aj možnosť unudiť sa nad jej siahodlhými daňovými priznaniami. Právnik mi v správe naznačil, že zažalovať vydavateľstvo by ma stálo majetok. Keďže všetky dôkazy hovorili v neprospech mojich podozrení, súdny proces označil za vopred prehratý.

Napriek novému životnému štýlu, ktorým som v uplynulých týždňoch márnili čas, teraz sa môj pocit neistoty mnohokrát znásobil. Samota ma vyvádzať z miery oveľa viac ako kedykoľvek predtým v nemocnici. Hlavu som mal znova plnú spomienok na Letiziu, spomienok, ktorým stačila jediná medzera, aby sa jedna za druhou začali nezadržateľne valiť von a ja som ich nevedel zastaviť. Zasiahli najzraniteľnejšiu čiastočku mojej pamäti a s korisťou sa zasa vytratil.

Napriek tomu som prikázal ukončiť ďalšie pátranie. Pochopil som, že Letiziine pravé myšlienky mi nevyjaví nik. Smrť nebola opakom jej života, bola v jej živote už skrytá. Nijaká správa ma neochráni pred ďalším utrpením, ktoré môže prísť.

V ušiach sa mi rozoznali údery, ako pritĺkali veko jej rakvy. Nedokázal som prijať fakt, že Letizia umrela

a vrátila sa do ničoty. Ani som nevedel, či pre ňu nesmútim zbytočne. Možno jej na mne vôbec nezáležalo. No aj tak som bol preniknutý jej smrťou. Všetko, do čoho som sa pustil, stroskotalo. Zakaždým, keď som sa rozhodol, že urobím istý krok, stratil som pôdu pod nohami. Napriek tomu vo mne nič nezomrelo, všetko bolo živé a čakalo na obnovu.

Predklonil som sa a tvár zaboril do dlaní. Prišlo mi hrozne zle, čelo páľilo a telo sa roztriaslo. V kúpeľni som vracal.

Ležal som vyčerpaný uprostred hlbkej čiernočiernej tmy. Mal som strach, že mi praskne hlava. Nevládal som sa prinútiť neplakať. Nariekal som, ale vlastne to ani nebol normálny plač. Slzy sa zo mňa rinuli samovoľne ako pot.

Takto to ďalej nešlo. Potreboval som dostať veci do bežných koľají. Tušil som, že by mi mohlo pomôcť iba definitívne odpútanie sa od minulosti. Musím sa nanovo naučiť vstávať ráno z postele, usmievať sa na svojich známych, zdravieť susedov, robiť tisíce drobností, z ktorých pozostáva všedný deň v meste.

Nevedel som si predstaviť, ako to docielim, ale nemal som ani silu o tom dlhšie premýšľať. Utešoval som sa myšlienkou, že ako bude plynúť čas, na prvé stránky novín sa namiesto Iconu dostanú iné aktuality. Ak odídem dostatočne ďaleko a pretrhnem všetky staré zväzky, záujem médií o mňa čoskoro opadne a stanem sa len sporadickou poznámkou pod čiarou.

Prikázal som povereným ošetrovateľom, aby mi zbalili všetky veci.

Rozhodol som sa, že urýchlene odcestujem.

25: päť písmen

Na čele som pocítil mrazivý chlad. Namáhavo som otvoril oči. V červených útržkoch sa mi zjavili dvaja lekári, ktorí mi v bielych rukaviciach prikladali na rozrazenú pokožku hlavy vrecká naplnené ľadom.

Ranu umŕtvlili a bleskurýchlo zašili.

Stál som na vlastných nohách, ale načisto vysilený som strácal rovnováhu. Podlamovali sa mi kolená a z dvoch strán ma pridŕžiavali pozorní ochrankári.

Karisma rázne rozdávala pokyny.

Sotva som ju znova uvidel, bľabotal som, že som spojenec oslobodzovacích hnutí, a preto spadám pod ochranu Ženevskej konvencie. Súd ma musí oslobodiť a previezť do vojnového zajatia, takže nemôžem byť popravený. Žiadal som, aby ma okamžite prepravili do newyorského sídla Organizácie spojených národov.

Kvákal som úplné nezmysly.

Karisma ma počúvala asi tak ochotne ako ja soulové gazely, keď zavýjajú v hitparádovom rádiu.

"Nerob scény, Alfred!" zahriakla ma Karisma. "Dobre vieš, že ti nikto neublíži. Jedine ak ty sám, samozrejme."

Spod ruky, ktorú si o sekundu oneskorene pritisla k ústam, jej unikol nervózny chichot a pery sa pretiahli na jednu stranu v asymetrickom úšklabku. Na prstoch jej zostal rozmazaný rúž. Vyzeral ako krv na rane. Stíchol som. Povedal som si, že napriek zúfalstvu jej ďalšiu zámienku na radosť svojim žobronením neposkytnem.

Ukázala mi rukou, kade mám ísť. Nazdával som sa, že som stratený. Vystrel som sa pomaly, aby som bolesť rozdeľoval na znesiteľné dávky. Na čele som cítil strašnú horúčavu.

O chvíľu som sa znova viezol v dodávke, ktorú som už poznal. Motor najprv zavrčal a neskôr mätko priadol. Lekári mi vpichli dávku na utíšenie bolesti.

Zúril som na seba pre vlastnú hlúposť. Ako som mohol uveriť, že by som sám dokázal uniknúť zo zajatia v Karisminej skupine? Bol som predsa na všadeprítomné klamstvá a protichodnosti zvyknutý!

Pozri sa, nič nevidno, znie slogan reklamy na priesvitnú lepiacu pásku. Naozaj verím, že nová švédka limuzína je rýchlejšia než jej tieň. Počujem ticho dokonale odhlučnenej chladničky. Po obutí perfektne vytvarovaných športových tenisiek som skutočne bosý. Na svojich vlasoch nezbadám ani hrubú vrstvu absolútne priehľadného gélu.

Pocit komunity som zažíval jedine pri rozsiahlych dopravných zápchach. Spolu s mojimi rovesníkmi som považoval slovo generácia za nadávku. Takisto som odmietal akékoľvek škatulkovanie, bránil sa skupinovosti a rád o sebe vyhlasoval, že na mňa nijaké tabuľky neplatia. Pritom spotrebiteľské návyky ukazujú, že rozdiely medzi ľuďmi v rôznych krajinách sveta sa výrazne zmenšili. Odlišujeme sa už iba v

drobnostiach. Všetci sme rovnaké individuality.

O aký smiešny protest som sa útekom pokúšal? Veď som predsa veľmi dobre vedel, že posledná možná forma verejnej revolty, ktorá mi zostala, je nakupovanie. Nikde inde na svete som nemal takú možnosť slobodného pohybu a rozhodovania ako v obchodných domoch. Práve preto som si obľúbil hrabanie v obrovských košoch naplnených tovarom. S pôžitkom som produkty ľubovoľne prenášal po predajni, zvesoval ich z vešiakov a umiestňoval do iných oddelení alebo ich dokonca zhadzoval na dlážku.

V butikoch so značkovým oblečením sa každý tovar chcel stať mojou súčasťou. V skúšobných kabínach som preto zotrval tak dlho, lebo som sa musel urputne brániť novým džinsom a košeliar, ktoré sa mi nástojčivo, klamlivo vnucovali do priazne.

Hľadel som z okna. Prekvapene som postrehol, že nemierime smerom na Abú Zabi, do centrál Karisminej firmy v hoteli, ale kamsi na opačný koniec Dubaja. Pozornejšie som sledoval cestu.

Samé obchodné centrá, rozložené rodinné usadlosti alebo pozemky s výkopovými stavebnými prácami.

Týmto smerom prúdila hustejšia premávka, ako by som o takomto čase predpokladal. Hoci šofér v aute zapol klimatizáciu, vnútri ešte pretrvávala horúčava.

Na priečeliach som opäť uvidel mohutné plagáty a bilbordy Iconu, ktoré som si všimol už v centre mesta.

Ich počet ma zarazil. Pozornejšie som sa zahľadel. Prižmúril som zrak a zistil, že je na nich dnešný

dátum! S hrôzou som si všimol, že propagujú dlho očakávaný comeback skupiny na najväčšom dubajskom štadióne. Neveril som vlastným očiam.

Pri cene lístkov som zbadal dve sumy. Jedna, ktorú bolo treba zaplatiť pri vstupe, a druhá, čo vyjadrovala pravú cenu vstupenky. Finančný rozdiel bol závažný. Šlo o koncert pre príslušníkov generácie skutočnej hodnoty.

Mesto za plexisklom rýchlo ubiehalo. Pochopil som, že sa rútime na koncert Iconu. Kľby v kolenách som mal riedke ako voda. Pálili ma spojivky. V hlave sa mi tak rýchlo mihali myšlienky, že som ich ledva stíhal spracúvať.

Karisma mi prikázala, aby som si vyzliekol tričko. Poslúchol som. Vytiahla dve balenia masti Letitbet na podnietenie spoločenskej ľahostajnosti. Vlastnými rukami mi želé rozotrela po ramenách, chrbte a hrudi. Potom som sa smel obliecť.

Dorazili sme ku krytému štadiónu, ktorý z podhľadu vytváral na tmavej oblohe mohutný tieň. Zo strechy žiarili na nočné nebo svetlomety a vytvárali z lúčov slovo Icon.

Vystúpil som a poslušne kráčal k vchodu pre účinkujúcich. Horda Karisminých prísluhovačov pri mne neustále hliadkovala.

Do uší mi doliehalo burácavé skandovanie mena kapely. Nedokázal som utlmiť svoje vzrušenie.

"Pohni si, máš pred sebou náročnú noc," povedala mi Karisma. "Vydavateľstvo si od tohto koncertu sľubuje globálny návrat Iconu a do propagácie vrazilo obrovskú sumu. My sme prisľúbili, že ťa prehovoríme, aby si predsa len vystúpil."

Už som prekonal hranicu ohromenia. Tváril som sa, že si Karismu nevšímam, ale pozorne som vnímal každé jej slovo.

Pochopil som, že fanúšikovia popu túžili po nových hrdinách. Už ich nudili pozérski narkomani, kvázi drsní radikáli aj nevinní muzikantskí intelektuáli. A dočkali sa novinky.

Súčasnú fanynku vyžadujú od svojich hudobných obľúbencov príbeh o honbe za peniazmi. Všetko má pre ne podobu slov, lebo iba v slovách sa môžu skryť samy pred sebou. Pre peniaze sú ochotné urobiť čokoľvek a to isté vyžadujú od zbožňovaných spevákov.

V zákulisí ma už čakali Raymond Aleman, Martin Cretschner, Simon Follie a Gilles Saity.

Hoci mi všetci štyria boli dosiaľ celkom ukradnutí, teraz som sa s nimi vrelo zvitl ako so svojimi najbližšími priateľmi. S úprimným dojatím som si s nimi podával ruky a poklepkával ich po pleciach.

Moje stisky dlaní aj objatia boli nemožné dlhé, ale nedokázal som v sebe potlačiť pohnutie. Radoval som sa, že som konečne našiel niečo hmatateľné, čoho som sa mohol bez obáv dotknúť. V šatni sme sa porozprávali dlhšie ako kedykoľvek predtým. Podľahol som emóciám a môj hlas nadobudol prenikavý tón, takže som každú slabiku vyslovoval veľmi zreteľne.

Dozvedel som sa, že Raymond sa vrhol na alkohol a na koncert dorazil z liečebne. Tak sa navoňavkoval, akoby chcel ťažkým, sladkým parfumom prekryť panický strach.

Martin, novinármi zvaný bábätko skupiny, naďalej vyzeral najmilšie z nás a zostal pre fanúšikov významnou životnou hodnotou. Jeho zdravá farba tváre a jasné modré oči zavádzali myšlienky na jachting alebo golf.

Simon knižne publikoval svoj denník a onedlho mu vyjde zbierka básní v úspešnej edícii červenej knižnice. Tyrkysová rozopnutá košeľ a s krátkymi rukávami mu odhaľovala hrud' a vyzeral spokojne, že môže predviesť hustú spleť čiernych chlpkov.

Cilles ukončil vzťah s priateľkou supermodelkou a vo voľnom čase rád hrával futbal a hokej. O rozchode rozprával príliš rozvláčne a úkosom vrhal pohľady na ľudí v miestnosti. Na čiernych kožených nohaviciach sa mu blyšťali lampasy. Na tele mal ligotavý modrý overal a na nohách topánky z jašteričej kože.

Stretol som aj Fionu Unruh. Zastala priamo predom mnou s jedným bokom vystrčeným dopredu. Mala na sebe sýtočervenú blúzku so žičlivým výstrihom, lemovanú filtrami. Svetlo lúčov k nej bolo nemilosrdné. Oči s čiernymi kruhmi a hrubou vrstvou maskary na viečkach stratili lesk a vyzerali ako dve rozmazané podliatiny. Na poplavosivej pleti ani starostlivo urobený mejkap nezakryl vrásky a drsné póry. Ústa sa jej pri úsmeve vodorovne roztiahli.

"Čo sa ti stalo, Alfred?" spýtala sa zmätene, keď uvidela moju dorážanú tvár. "Ako si sa mal v sanatóriu? Oddýchol si si?"

Vtom zbadala Karismu a ihneď stíchla. Nevládal som sa ani uškrnúť.

Fiona koordinovala náročné záverečné prípravy na vystúpenie. Za niekoľko minút ma museli preobliecť, našminkovať a pripojiť mi mikrofóny. Navyše sme chceli narýchlo precvičiť repertoár. Pre každý prípad zvukári v sále nachystali aj playback.

Keď som bol vychystaný, pozoroval som svojich kolegov z kapely. Opäť som myslel na Karisminu výučbu. Sústredil som sa na želanie, aby sa objavila dajaká šanca prekabátiť ju. Pokúšal som sa naplno skoncentrovať, no pri každom prudšom pohybe ma rozbolela hlava. Obával som sa ťažkého otasu mozgu. Všetko, na čo som sa díval, malo dvojité kontúry.

Tesne pred odchodom zo šatne navrhol som dodržať náš zvyk - minútové spoločné rozjímanie pred koncertom. Potreboval som každú sekundu, počas ktorej som mohol plánovať. Pochytali sme sa v kruhu za ruky. Potom sme zborovo odpočítavali od päť. Pri nule sme spoločne vykriekli a razantne vzpažili. Prišiel čas vyjsť na pódium.

Na každom kroku ma sprevádzali ozbrojenci. Karisma mi pred rozlúčkou pohrozila, že ak sa pokúsím niečo vyviešť, ochrankári okamžite zakročia.

"Ukáž konečne, čo je naozaj v tebe! Mysli na to, že nadšené publikum bude mať otvorené a nechránené mysle. Presne sa drž koncertného programu, sú v ňom aj nami dodané nepatrné zmeny. Možno ich na prvé počutie ani nepostrehneš. Ostatní členovia sa naučili niekoľko nových textov od našich autorov, ty si vystačíš so starými. Predovšetkým udržiuj ľudí v čo najlepšej nálade, aby ľahko prijímali skryté posolstvá," dodala horlivo.

Neodpovedal som.

Len čo som vyšiel na javisko, neveriacky som pozoroval obrovský zhromaždený dav. Potme som vystúpil po točitých schodoch na plošinu, a keď sa rozsvietilo svetlo, privítal ma nevýslovný jasot. Teraz ako líder som sa postavil pred Raymonda, Martina, Simona a Cillesa, ktorí stáli v zástupe tesne za mnou. Zaujali sme pózy sexistických tanečníkov.

Nebol som si istý, či ľudia prišli na koncert Iconu dobrovoľne, alebo šlo zasa o štatistov objednaných z castingových agentúr. Nedokázal som si však predstaviť, že by pre nás ktokoľvek zaplatil takéto obrovské množstvo komparzistov.

Okolo nás rachotila zábavná pyrotechnika. Nad hlavou sa mi krútil mohutný svetelný park. Bodové svietidlá na bočných stranách javiska osvecovali naše veľké fotky v červených plyšových rámocho. Celú zadnú stenu pokrývala veľkoplošná obrazovka, ktorá vo zväčšení ukazovala dianie na pódium.

Na stenách haly viseli v pravidelných odstupoch široké plazmové monitory. Keď som sa obzrel, sledoval som na nich svoj útek z Karisminho hotela aj pokus ťažko zraniť amerického vojaka, čo pre publikum zvyšovalo autenticnosť mojej honby za peniazmi. Veľké číslice vyjadrovali sumy, ktoré som údajne na úteku dostával za postupné prekonávanie nástrah. Už som nemal chuť hľadiť nabok.

Na okamih všetko stíchlo. Potom sa začal veľkolepý ohňostroj a z reproduktorov sa ozvali prvé citovosťou prechnuté zvuky.

Spustili sme úvodný dojímavý nápev plný rozochvených vzdychov a jednoduchých chytľavých melódií. Postupoval som profesionálne. Spieval som, predvádzal pred mesiacmi nacvičené kroky. Keď sa mi niektorá kreácia nevydarila, lebo som si ju už presne nepamätal, poslucháči mi ochotne odpúšťali. Navyše pri ošiali vizuálnych efektov a burácaní sedemdesiatpäťtisíc wattov nemohli drobnosti ani postrehnúť. Publikum túžilo len po tom, aby sa úplne odviazalo a zabudlo na okolitý svet. Sme budúcou civilizáciou hluchých, lebo mladí ľudia už stratili viac ako päťdesiat percent sluchu.

Naklonil som sa až k davu. Tinedžerky mi objímali a bozkávali nohy. Dotýkal som sa končekov ich prstov, za čo mi dojata ďakovali. Zo spokojného publika sa valilo delirické plesanie.

Odzneli prvé tri skladby z jedinej platne Iconu. Zdali sa mi naozaj trochu iné, než som ich poznal, ale presný charakter zmien som nevedel určiť. Nové verzie pôsobili ešte chytľavejšie ako na albume.

Jednoduché melódie akoby presondovali môj mozog, podmanivo dráždili potlačené spomienky, akési ohnivká pamäti, a potom sa nákazlivo vtierali do mysle, kde vyvolávali nanajvýš príjemné pocity.

Zrejme preto som sa pri spievaní romantických hlúpostí prvý raz naozaj zabával. Vychutnával som si promiskuitnú hudbu, ktorá pôsobila pudovo. Vášnivá nadnesenosť, bujnenie melódií ani pseudoúprimné vzruchy mi neprekážali.

Pozoroval som uchvátenú masu pred sebou. V dymovej hmle prebleskovali laserové lúče. V blikaní svetiel a v tieňohrách sa mihali tancujúce, ligotavé, polonahé telá mužov i žien. Ľudia dvíhali v kolektívnom opojení ruky nad hlavy.

Panorámu oživovali transparenty s fotkami a prosebnými heslami, aby sme nastálo obnovili Icon. Vrúcna viera obdivovateľiek v návrat kapely na hudobnú scénu sa stala takmer hmatateľnou.

Pri prvých tónoch piesne Robím to iba pre peniaze sa dav správal ako zbavený zmyslov. Spomenul som si na Karismine metódy mediálneho pôsobenia. Spieval som namiesto Letizie a hrdlo mi zvieral potlačený vzlyk. Prekvapujúco veľa ľudí nám na pódium hádzalo množstvo bankoviek a vyjadrovalo vďaku za úprimnosť.

Reakcie publika ma nadchli. Už som sa nikam neponáhlal. Nechcel som svoj nový plán zmarit vlastnou netrepezlivosťou.

Pravidelný rytmus piesní strhol aj mňa. Basový hukot prinášal divákovi milosrdenstvo zabudnutia. Po polhodine už zo stropu kvapkala voda. Atmosféra v sále dosahovala vrchol. Keď sme sa priblížili na okraj pódia, diváci nás obsypávali kvetmi. Dievčatá v prvých radoch publika si vyzliekali obtiahnuté tričká, rozopínali podprsienky a vrhali ich na nás spolu s drobnými darčekom.

Zasa som stál na vyvýšenom podstavci, ktorý sme používali počas predčasne ukončeného turné. Vial na mňa umelý vietor, ktorý naplňal pódium horúcimi závanmi a miatol usporiadanie farieb.

Nikdy neľutuj, spievali sme v päťici.

Rozplakal som sa. Už som ani nevedel, či to predstieram, alebo nie. Z úst sa mi drali hlasité vzlyky podobné smiechu a z očí mi tiekli prúdy slz. Moja mnohonásobne zväčšená tvár rumázgala aj na obrazovke. Kvapky mi zmývali mejkap a na líkach vytvárali mokré jarčeky. Dojemný gýč priviedol k plaču tisícky fanúšikov. Azda všetky dlane v tej chvíli zvierali horiacu sviečku a rozochvené pery šepkali banálny text.

Spomínal som na nádherné zimné prechádzky po nábreží Temže a pridala sa ku mne zborovo celá hala. Spoločne sme intonovali: už mi zostali len slová a nimi ťa nedokážem privolať späť. Napriek všetkému, čo sa medzi nami stalo, ťa naďalej milujem a túžim zostať s tebou naveky. Nikdy neľutuj.

Prenikavý potlesk dlho neprestával. Úklonmi som poďakoval za búrlivé ovácie a posielal navôkol vzdušné bozky.

Nastali tma a ticho. Program mal po kratučkej prestávke zasa pokračovať odovzdaním honoráru priamo na pódium a potom prídavkami.

Rozhodol som sa naplno využiť svoje postavenie lídra.

Pristúpil som postupne k Raymondovi, Martinovi, Simonovi a Cillesovi.

Každému z nich som nastavil telo do fixnej polohy a vysvetlil som im, že vytvoríme úvod novej tanečnej kreácie. Prikázal som všetkým štyrom, aby na chvíľu zostali meraví. Až do chvíle, kým im nedám

znamenie.

Následne som výrazným gestom nôh i rúk vytvoril jeden tvar aj ja sám. Znehybnel som a čakal. Stĺpnuto som pomedzi zovreté zuby vtáhoval vzduch.

V temnote sa tlmene ozval uhrančivý pochodový rytmus bicích a postupne znel čoraz hlasnejšie. Pridali sa aj syntezátory s plytkou harmóniou, basové linky, presladené sláčky a spoločne vytvárali presvedčivú ilúziu veľkoleposti.

Spustil sa treskot zábavnej pyrotechniky. Pestrofarebné lasery vytvorili mohutnú vlnu lúčov a zaliali celý priestor.

Na pódiu sa zaplo svetlo.

Znova na nás mierili kamery a reflektory nám prudko osvetľovali tváre.

Členovia Iconu sa však v rytme nehýbali.

Stál som stuhnuto na kraji javiskového parketu. Napäto som čakal, či ma Karisma v poslednej chvíli nezastaví. Ale Raymond, Martin, Simon a Cilles zotrúvali naľavo odo mňa v rozstupoch, ktoré som určil.

Päť členov. Päť písmen.

Jednotlivo vytvorené znaky abecedy neznamenalí nič. Až keď sa v päťici ocitli vedľa seba, vytvorili slovo.

Bol to najodpornejší výraz, aký som poznal.

Japonský herec z filmu Tokijské dusno ním opakovane označoval partnerku v okamihu, keď chcel urýchliť dosiahnutie svojho ďalšieho silného orgazmu, no nedarilo sa mu to.

Slovo sa dvadsaťnásobne zväčšené objavilo na obrazovke.

Hudba prestala hrať.

Dav pobúrené vrieskal.

Mlčal som a nehýbal sa. Aj v stĺpnutej pozícii sa mi srdce odrazu upokojilo a krv akoby vôbec nepulzovala. Na zlomok sekundy som si predstavil sám seba uprostred islandskej tundry, na rozľahlej pustatine, ďaleko od všetkého, kde by som si mohol dovoliť čokoľvek.

Masa vydávala ohlušujúci krik.

Zvukári chceli zachrániť hrozivú situáciu, preto po krátkom zaváhaní na playback na plnej hlasitosti pustili ďalšiu skladbu. Potešil som sa. Bol to Posledný hit, moja najnovšia pieseň, ktorú som pred únikom z hotela nahral pre Karismu.

Očakával som, že túto skladbu ako jedinú novinku zaradia na koncerte do overeného programu vystúpenia Iconu. Nepochyboval som ani o tom, že ju neskôr nasadia do vysielania rádií. Dnes si už nikto neoveruje fakty.

Pomedzi utešujúcu hlavnú melódiu a brakový refrén sa spočiatku celkom potichučky, nenápadne do popredia dostával nečakaný nový motív. Skryté posolstvo, pred ktorým sa príjemca nijako nedokáže brániť. Útok namierený na dve strany. Moja prvá sabotáž so škodami, pri ktorých nijako nemožno dokázať, že ich ktosi spáchal úmyselne.

Napadlo mi, či aj tento happyend naplánovala Karisma. Ak aj predsa áno, nebol som si istý, či sa jej podarilo naozaj šťastné zakončenie. Pozrel som sa pred seba a nevyzeralo to na návrat archaického poriadku.

O niekoľko sekúnd som však už dianie v hale nevnímaval. Tešil som sa len na čas, keď sa naplno rozoznie môj Posledný hit.

Slabo, unavene som sa usmieval.

Čo sa stalo neskôr, je bezvýznamné a neskutočné.